

S.N. LAZAREV

40

PITANJA O DUŠI, SUDBINI I ZDRAVLJU

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

40 PITANJA O DUŠI, SUDBINI I ZDRAVLJU

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, maj 2019.

Naslov originala:

**С.Н. Лазарев. 40 ВОПРОСОВ О ДУШЕ, СУДЬБЕ И ЗДОРОВЬЕ
Санкт–Петербург, 2018**

Copyright © S.N. Lazarev, 2018
Copyright © Satja Juga, 2019

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u
kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“
•aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •
tel: 064 15 77 045

UVOD

Jedna poznanica mi se nedavno poverila: „Čitam Vaše knjige već 15 godina i tek nedavno sam počela da shvatam njihov smisao“. Ovakvih priznanja ima u priličnom broju. S čim je to povezano?

Reč je o tome što nam se razumevanje pojavljuje tek kad počnemo da osećamo problem koji nas tišti. Svest o problemu može nam pomoći da u određenoj meri ispravimo ponašanje, ali unutrašnje razumevanje nam pristiže jedino sa osećajima. Dublja spoznaja i razumevanje onoga što se dešava dolaze nam sa akumulacijom iskustva, kada se nađemo u stresnoj situaciji, ne samo jednom, i ne samo desetine puta.

Moje knjige sadrže prilično neobične informacije koje nije tako lako shvatiti. U njima se trudim da maksimalno pojednostavim i zgušnem informaciju, ponekad je pojašnjavajući, ponekad ponavljamajući, a ponekad razmatrajući situaciju s različitih strana.

Kada sam držao konsultacije pacijenata, često sam imao priliku da se uverim kako mnogi ljudi, iako su pročitali sve moje knjige, nisu mogli da primene u praksi informaciju, nisu osetili njen smisao i suštinu. Tada je, zbog osobenosti svesti i psihe svakog pojedinačnog pacijenta, bilo potrebno da promenim formu prezentovanja informacije kako bih mogao da mu je prenesem.

Sve češće dobijam mejlove s molbama da pomognem klijentima, nešto im razjasnim, ili ih spasem... Neka pisma samo pročitam i ostavim ih po strani, jer u njima vidim očigledan konzumerizam, nesposobnost i nespremnost čoveka da radi na sebi, da se menja. Na neka pisma odgovaram i tada informaciju moram da prezentujem na takav način da korisnici mogu da shvate o čemu govorim, kako bi mogli da se menjaju, vaspitavaju sebe i kreću se u pravom smeru.

Za svakog čoveka treba odabrati njegov lični ključ, sa svakim treba razgovarati na njegovom jeziku. Stoga, kad odgovaram na pisma čitalaca, radim to prvenstveno u skladu s osobinama svakog pojedinačno, njegovog karaktera, istorije njegove predačke loze, porodice. Kada neko ima prilično veliko iskustvo u radu s pacijentima, tada iz nekoliko redova može već da oseti ko je autor pisma i s tim u skladu da prezentuje informaciju koja bi bila razumljiva i pomogla mu da se promeni.

Odgovarajući na pisma, pokušao sam da sjedinim poznavanje zakona koji vladaju u Vasioni, odnosno najopštiju informaciju, ali da pristup svakome bude osoben.

Na kraju je prikupljen materijal za nekoliko knjiga. Pred čitaocima je prva u nizu. Naravno, svakom čoveku treba drugačije pristupiti, na svoj način mu objasniti, jer svako ima osoben ključ, potreban za rešenje problema. Ali, osim toga, postoje i opšti problemi, opšte razumevanje i opšte rešenje pomenutih problema.

Kontakt sa čitaocima često donosi realne rezultate, ponekad potpuno iznenađujuće. Pričinjava mi veliku radost kada vidim da se menja sudsudina čoveka i njegove dece. Želeo bih da tu radost podelim sa čitaocima i nadam se da će ova knjiga pomoći mnogima u razvoju i spoznaji sveta, u promeni karaktera, poboljšanju sudsudine, prevazilaženju bolesti i drugih problema.

ZDRAVLJE

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Imam 24 godine. Godinama me muče kožni problemi, konkretno - bubuljice. Shvatam da je reč o nerešenim unutrašnjim problemima. Budući da sam vernica, pokušavam da ih razumem, prihvatom i da se ispovedam. Ali problem i dalje ostaje: povremeno nastupe poboljšanja, a zatim ponovo pogoršanja.

Želim da zasnujem porodicu, da volim, brinem se o drugome, ali trenutno se na tom planu ništa ne događa. Verovatno se moj odnos prema samoj sebi pogoršao zbog situacije s kožnim problemima.

Kako da se izborim s njima?

Zahvaljujem Vam se.

S poštovanjem...

Svoju prvu knjigu sam nazvao „Sistem samoregulacije polja“. Samoregulacija znači da na podsvesnom nivou protiču procesi koji su usmereni ka prevazilaženju problema, koji nam pomažu da harmonizujemo telo i dušu. Naša podsvest utiče na sve ono što nam se događa. Kada je čovek na unutrašnjem planu neharmoničan, njegova podsvest mu „priređuje“ bolesti i probleme kako bi mu pomogla da pročisti dušu i da preživi u budućnosti.

U podsvesti je prikupljeno iskustvo naših predaka, iskustvo prošlosti, kao i budućnosti. Budućnost je stvarna i naša podsvest reaguje na buduće događaje kao na stvarne, te samim tim priprema čoveka za ono što sledi. Ukoliko preti opasnost da ćemo se pogrešno ponašati u budućnosti, u sadašnjosti se aktivira proces naše korekcije. Tada se na nas obrušavaju problemi, bolesti, „nameštaju“ se određene situacije koje zahtevaju promenu karaktera - i sve je to priprema za budućnost.

Bolest najčešće nije samo posledica nagomilanih grehova i lošeg ponašanja, već je, pre svega, priprema za buduće događaje. Navikli smo da bolest posmatramo kao slučajnost, kao „pad“ kompjuterskog programa, kao zlo s kojim treba da se borimo i uništimo ga kako bismo bili srećni. Zapravo, svaka situacija koja nam se događa, bilo da je neprijatnost, bolest ili krah naših planova i nada - podstiče nas na razvoj, na spoznaju Boga. Sve ono što nas život tera da radimo prinudno, moramo naučiti da radimo dobровoljno.

Bolest nam je pomoć u radu na sebi. Treba se boriti protiv onoga što uzrokuje bolest. Ako je to žaljenje, znači da moramo prevazići žaljenje. Ako je to ogorčenost sudbinom, znači da moramo da prihvatimo svoju sudbinu.

Bolest unižava našu gordost, osećaj sopstvene važnosti, jer nas podseća na smrt, kad naše „ja“ više neće imati nikakav značaj, kao što neće imati ni naše iskustvo, autoritet, uzrast, ili spoljašnji izgled. S bolešću ne treba da se borimo iznutra, već da joj pomažemo u tom procesu koji ima za svrhu da nam harmonizuje dušu.

Bolest smanjuje vezanost, gordost i agresiju. Nije bez smisla u Bibliji rečeno da bolest ne dopušta ljudima da greše.

Razmotrimo vašu situaciju. Želite da se udate, imate decu, dobar posao - odnosno - imate planove, ciljeve i zadatke. Međutim, vaše unutrašnje stanje, koje je posledica nagomilanih negativnih emocija, teško da će vam dopustiti da pravilno prođete kroz iskušenja koja su neophodna kako biste ostvarili pomenute zemaljske pogodnosti.

Po svemu sudeći, imate visok nivo gordosti, vezanosti, ljubomore i ne umete da prihvatite pročišćenje koje vam dolazi posredstvom muža - jer ćete mrzeti njega ili samu sebe. Vaša duša, koja je navikla da na određen način reaguje na svet, već oseća mržnju prema sebi. Program samouništenja se opaža kao pritajeni nedostatak volje za životom koji se blokira bubuljicama na licu.

Problemi sa licem označavaju uniženje idealna, lepote i života. Kod vas je reč o klanjanju životu, seksualnosti, voljenoj osobi, fizičkim zadovoljstvima i lepoti. Da biste rodili zdravo dete, bubuljice na licu vas unižavaju kao ženu, kao i vašu seksualnost, ideale, gordost, vezanost za fizičku lepotu i zadovoljstva.

Treba raditi na onome što uzrokuje situaciju. Šta je ono što uzrokuje pre svega problem s licem kod devojke? Uninije, samokažnjavanje, nezadovoljstvo sobom, nedostatak ljubavi prema sebi. Potrebno je da naučite da sačuvate ljubav u situacijama kada vam se budućnost ruši; da naučite da volite sebe i verujete u sebe; da naučite da ne zavisite od spoljašnjih faktora.

U meri u kojoj prevaziđete krah budućnosti (izdaje, nepravde, propast idealna) i vaše uniženje, kao ličnosti i žene, i sačuvate ljubav u duši, kad budete mogli da prihvatite sve što se događa kao dato od

Tvorca, razumevajući da iza svega stoji Božja, a ne ljudska volja, u toj meri će vaša duša biti pročišćena.

Da bi se duša pročistila, ona se mora da se otвори ka Bogu. Neko vreme morate da zaboravite na zemaljske aspekte sreće, da budete nevezani. Tokom određenog vremena, kao i u dane posta, preporučljivo je da odustanete od uobičajenih zadovoljstava i želja, a svu energiju usmerite ka promeni karaktera. Naučite da se radujete kada vas uvrede, kada loše izgledate, kada primećujete da starite.

To je ono što se naziva: inercija ljubavi. U meri u kojoj uspevate da uravnotežite karakter, izdržite iskušenja koja vas očekuju u budućnosti i na koja vas priprema duša, toliko vam neće biti potrebni problemi.

Poniznost i prihvatanje situacije znači da ne osećamo strah, ne padamo u uninije, ne bavimo se samokažnjavanjem, ne tražimo krivce. Ako na unutrašnjem planu ispravno prihvatile sve što se dešava, ako tu ispravnu percepciju prenesete svojoj budućoj deci, kojoj je, po svoj prilici, već suđeno da budu nesrećna, odmah ćete primetiti da se situacija oko vas menja. Uprkos vašim bubuljicama, mladići će vas primećivati i pokazivati želju da vas upoznaju ne mareći za vaš spoljašnji izgled.

Uzroci problema u vašem emotivnom životu nisu u bubuljicama, niti u fizičkom izgledu, već u tome što na unutrašnjem planu ne težite Bogu, duhovnim aspektima sreće, već težite obezbeđenju budućnosti, klanjate se lepoti, udobnosti, dobroćudnom odnosu okoline. Jer, sve to za vas predstavlja sreću.

Međutim, istinska sreća se nalazi u umeću da volimo svoje neprijatelje. Istinska sreća je ljubav prema sudbini, koja nam pripeđuje neprijatnosti i deli šamare. Istinska sreća je spremnost da se osmehujemo i da se dobrodušno odnosimo prema onome ko nas mrzi. Što naša ljubav, sreća i radost manje budu zavisni od spoljašnjeg sveta, bićemo bliži Bogu. Što nam je čistija duša, biće nam lakše da prevaziđemo bolesti i nesreće.

Potrebno je da naučite da budete srećni bez obzira na postojeće fizičke nedostatke i probleme. Što nam sreća više zavisi od spoljašnjih okolnosti, brže se sunovraćujemo na životinjski nivo: radujemo se kada je vreme lepo i tugujemo kada je ružno. Međutim, u prirodi ne postoji ružno vreme. Sve što Bog čini, služi najboljem.

Naučite da budete srećni i radosni uprkos okolnostima. Kada dostignete inerciju ljubavi, svet oko vas će početi da se menja, jer je

duša povezana sa strukturama polja koje upravljaju svetom.

Da biste bili voljeni i zasnovali harmoničnu porodicu, potrebno je da verujete u Boga i da Ga volite - tad vaša zemaljska ljubav neće zavisiti ni od čega.

Budite radosni, nezavisni, dobrodušni, iskreni, prilagodljivi, slobodni. Radost i optimizam su pokazatelji da čovek ima energiju i pravilan odnos prema svetu. Što manje budete zavisili od sveta, biće vam lakše da rešite bilo koji problem.

Da biste promenili situaciju, potrebno je da promene budu na dubljem nivou, a za to vam je potrebna ljubav: prema Bogu, prema sebi i prema ljudima. Voleći sebe znači verovati u sebe, verovati u to da ćete prevazići sve probleme i da se možete promeniti. Izvor kompleksa pretvorite u izvor razvoja.

Samo nam se čini da sreća dolazi spolja. Zapravo, ona dolazi spolja kad postoji unutrašnja sreća. Sreća ne dolazi osobi koja je nesrećna na unutrašnjem planu, jer ako bi bilo drugačije, bila bi u ropskoj zavisnosti od nje. Tada bi se pogoršalo stanje njene duše, budući da zavisnost čini čoveka agresivnim, depresivnim, te on naposletku gubi ono zbog čega je ubijao ljubav u duši.

Nivo spoljašnje sreće ne bi trebalo da prekorači nivo unutrašnje sreće. A unutrašnja sreća je stanje ljubavi i radosti. Takvo stanje osećamo kad prihvativimo Božju volju, kad osećamo i shvatamo da se svet nalazi u harmoniji, kad prihvativamo svoju sudbinu, shvatajući da ne postoje slučajnosti i da je sve što nam se dešava za našu najveću dobrobit, a da je svaka neprijatnost podsticaj našeg razvoja.

Temelj se gradi dugo, naporno i neprimetno, ali bez njega ne može da se sazida zgrada. Uvek treba da negujemo ljubav u duši, shvatajući da je sve ono što se dešava - od Svevišnjeg.

Dobar dan. Molim se Bogu da ćete ovo pročitati.

Ja sam siroče. Otac mi je umro kada sam imala 9 godina. Majka mi je umrla od raka kad sam imala 15. Sada imam nešto više od 20 godina. Živim u stanu koji sam nasledila od oca.

Kada sam imala 18 godina, upoznala sam mladića koji se drogirao. Na početku sam bila protiv toga, a onda sam i ja počela da ušmrkavam drogu. U mom stanu su se priređivale žurke i nikad nisam osećala

depresiju ili tugu. Nikada me ništa nije bolelo, a ukoliko su se pojavljivale takve naznake, jednostavno nisam obraćala pažnju na njih i sve je samo od sebe prolazilo.

Tako je trajalo godinu i po dana. Ali nakon još jedne žurke, odbacila sam sve: cigarete, alkohol i druge narkotike. Imam panične napade, osećam strah od života.

Od tada je prošlo oko dve godine, ali ja sve vreme osećam želudačne bolove. Prošla sam kroz analize, ali mi ništa konkretno ili strašno nisu otkrili.

Ponekad padam u iskušenje da se vratim pređašnjem načinu života, da upotrebljavam sve one narkotike kako me ništa ne bi bolelo i kako ne bih osećala večiti umor, slabost i nedostatak energije. Međutim, ispovedila sam se svešteniku i to je glavni razlog zašto se ne vraćam na staro.

I dalje živim s tim mladićem. Uspela sam da utičem na njega, te je i on prestao da ušmrkava drogu. Puši marihuanu, piće i ne oseća nikakve zdravstvene probleme. Jede masnu, slatku, začinjenu hranu i dobro se oseća. Ja se pridržavam potpuno zdravog načina života, ali osećam bol u desnoj podrebarnoj oblasti. Čini mi se da to nikad neće prestati i da će jednostavno poludeti...

Slušam Vaše audio-snimke i oni me ispunjavaju toplinom. Ali sama ne mogu da se oslobodim opsesivnih misli da sam bolesna i da ću uskoro umreti.

Šta da radim? Kako da radim na sebi? Molim Vas, posavetujte me.

Za početak, objasniću vam šta je zadovoljstvo a šta je nastranost. Savremena medicina i psihologija to ne shvataju zato što smatraju da je čovek - telo. Ali život se ne ograničava samo na telo, već se radi o skupu nekoliko vrsta energije koje su povezane konceptom pod nazivom - duša. Kada telo umire, duša nastavlja da živi - zbog toga je zdravlje duše važnije od zdravlja tela.

Čovek oseća zadovoljstvo kada oslobađa energiju. Najjače fizičko zadovoljstvo je seksualno, povezano sa oslobođanjem energije koja je potrebna potomstvu. Hrana nam takođe pruža zadovoljstvo i spoljašnju energiju - neophodnu telu, ali nam istovremeno oduzima suptilnu energiju.

Mnoge bolesti se leče gladovanjem jer se tom prilikom ograničava fizička a pojačava se suptilna životna energija. U Indiji se ova energija

zove prana, a u Kini i Japanu - ki ili či. U kineskoj medicini se veruje da postoje dve vrste suptilne energije: lična, koja može da se nadoknadi, i roditeljska - nenadoknadiva. Količine te energije određuju čovekovo zdravlje i dugovečnost.

Ako bismo koristili jezik mojih istraživanja, tada je čovek duša, duh i telo. Čovek poseduje najmanje tri vrste energije: operativnu, povezanu s telom; taktičku, povezanu s duhom; i stratešku, povezanu s dušom.

Da biste živeli i razvijali se, morate davati energiju. Količina energije koja se daje određena je ciljem i obimom obavljenog posla. Ako čovek preuzme na sebe fizičku ili duhovnu aktivnost koja nadmašuje njegove snage, on može da iscrpi svoju životnu energiju, da se potom razboli i umre. Ako životna energija presuši, čoveku preti brza smrt, a da pri tome nije bolovao ni od kakve bolesti.

Bolest je signal pada energije, to je spas od smrti. Dešava se i da osoba koja gubi vitalnu energiju spontano počinje da je oduzima od svog potomstva. U tom slučaju, da bi se spasili potomci, ona može da oboli od neizlečive bolesti.

Nekada davno sam razgovarao s jednom ženom koja je lečila pomoću ruku. Iskreno mi je priznala kako je to zanimanje izuzetno opasno. Da biste lečili rukama, potrebno je da oslobađate energiju. Taj proces gubitka energije može da postane permanentan, tj. da više ne može da se zaustavi. Tada iscelitelju može da preti smrt, a da fizički i dalje bude zdrav. Međutim, kad energija polagano otiče, počinje da slabi njegov imunitet, pojavljuju se bolesti i iscelitelj će umreti a da neće biti leka koji će ga spasiti.

Sve ovo se podudarilo sa mojim zaključcima: opasno je lečiti pumpajući ljudima energiju. Izgubivši energiju, iscelitelj može početi da je uzima od svojih pacijenata. Mnogi ekstrasensi su se razboleli, poludeli, umrli...

Šta su nastranost i razvrat? Razvrat može da bude seksualni promiskuitet, ali i prejedanje, alkoholizam i narkomanija. Sve ih objedinjuje ista stvar - oslobađanje energije.

Čoveku prestaje da bude važno ko mu je seksualni partner, već mu je važno zadovoljstvo; nije mu bitno šta jede, već samo želi da oseti užitak. Alkoholičar postaje osoba kojoj nije potrebno društvo niti mari za kvalitet pića koje unosi, jer crpi zadovoljstvo od opijanja.

Narkoman je onaj kome je smisao života postao potraga za zadovoljstvima. Takvoj osobi nisu potrebna deca, porodica, prijatelji, niti posao. Najvažniji mu je konstantan priliv zadovoljstva koje oseća usled oslobođanja energije koja se dešava pod uticajem droge. Pritom, energija budućnosti počinje da mu presušuje, a nekontrolisano oslobođanje energije odvodi ga u smrt.

Međutim, narkoman ima šansu da preživi. Bol u određenom delu tela je signal pada energije. Rak ne boli a pojavljuje se na onim mestima gde postoji veliki odliv energije.

Naše emocije su povezane sa informacijama i energijom. Ako čovek dugo ispoljava gnev, oseća ogorčenost i žaljenje zbog nečega, dešava mu se pad energije i pojavljuje se bolest. Nezadovoljan čovek, sklon uniniju, već je, može se reći, bolestan čovek.

Zašto vas боли baš jetra? Ovaj organ je povezan s budućnošću; pogrešan odnos prema budućnosti uzrokuje probleme s jetrom. Neprestana strepnja za budućnost, osuđivanje ljudi, bavljenje vradžbinama i proricanjem sudbine zapravo je agresija prema budućnosti. Alkohol i narkotici isisavaju energiju budućnosti i zbog toga može da bude poremećen rad jetre.

Kada je čovek razjaren na nekoga, kada o nekome loše misli, pojavljuje mu se bol u želucu. Nezdravo ponašanje i način života mogu da naškode vašoj sudbini i sudbini vaše buduće dece, i tada otpočinju bolovi u želucu koji vas podsećaju kako je potrebno da se menjate na unutrašnjem planu. Bol i bolest su poziv na promenu.

Zdrav način života je prva etapa rada na sebi, a zatim je potrebno menjati pogled na svet i karakter. Kada čovek veruje u Boga, ne zavisi toliko od želja i nagona, te mu je, samim tim, lakše da kontroliše svoju stratešku energiju, on neće dokrajčiti zalihe koje je ostavio za zimu tako što će se lepo zabavljati u jesen.

Čovek koji je zaboravio na Boga, faktički sve pretvara u drogu. Seks, hranu, posao, stvaralaštvo, voljenu osobu - sve procenjuje u skladu s količinom dobijene naslade. Prvo uništava sopstvene rezerve vitalne energije, a zatim pokušava da je uzme od drugih. Ako joj se posreći, takva osoba će se razboleti ili umreti. Ako ne, proces raspada duše će se nastaviti, kao u Sodomi i Gomori.

Bol i patnja vas podstiču na promenu i ka jedinom pravom izvoru energije koji ne uništava, već spasava dušu. To je ljubav prema Bogu. Znači, radujte se, jer vam se posrećilo!

Patim od ginekomastije (uvećanje grudi kod muškaraca - prim.prev.). Da li taj problem može da se reši bez operacije?

Ako mi je polni organ skromnih razmara, da li se ta situacija nekako može popraviti?

Pre deset godina, na konsultaciji mi je bio jedan muškarac. Kao svoj glavni problem, s kojim je povezivao životne neuspehe, uključujući i porodični, smatrao je malu veličinu polnog organa. Pitalo me je na koji način bi trebalo da se moli kako bi mu se fiziologija normalizovala i postoji li mogućnost da mu se uveća „muški ponos“.

Objasnio sam mu da on zapravo nema problem sa polnim organom, već s dušom. Njemu se samo čini da se razlog problema u ličnom životu i kompleksu inferiornosti nalazi u toj fiziološkoj osobenosti. Zahvaljujući ovom uniženju, tom fizičkom nedostatku, u nekoj meri mu se dešava pročišćenje duše: smanjuje mu se gordost, tj. osećaj lične važnosti.

Objasnio sam mu da mi ne možemo da osetimo svoju podsvesnu gordost, već možemo da vidimo kako se ponašamo; tj. uočavamo svoje površne emocije i čini nam se da je s nama sve u redu. Međutim, naša fiziologija i sudbina zavise upravo od pogleda na svet i tih emocija koje su skrivene duboko u našoj podsvesti, koje ne osećamo i koje ne možemo da spoznamo i procenimo.

Objasnio sam mu kako je potrebno da harmonizuje svoje unutrašnje stanje i kako mu tad fiziologija neće biti važna. Kao što je rekla jedna žena, ono što je najseksualnije u muškarцу je njegov pogled. Oči su ogledalo duše i muškarčev pogled svedoči o tome kakvo je njegovo unutrašnje stanje. Za pravog muškarca visina, težina i sve drugo su sporedni, a najvažniji su njegov pogled, ponašanje i stanje duše.

Međutim, on mi nije poverovao jer je lepotan, dobro građen, normalne visine, sve je bilo savršeno, sem jednog problema koji je trebalo da reši.

Posle nekoliko godina ponovo je kod mene zakazao konsultaciju. Naime, nekoliko puta je bio u Kini, podvrgavao se nekim operacijama, radio specijalne vežbe i veličina njegovog „muškog ponosa“ se

udvostručila. Međutim, u životu mu se ništa nije promenilo: kompleksi su ostali, a porodica se, isto kao i ranije, nalazila na ivici raspada. Ponovo sam mu govorio o nivou ljubomore i gordosti, objašnjavao mu da ništa neće biti bolje ako se ne promeni na unutrašnjem planu.

Očigledno, vi praktično uopšte nemate energije i iz toga nastaju svi vaši problemi.

Kada kod muškarca dolazi do pada energije, snižava mu se nivo testosterona, što može dovesti do pojave ženskih sekundarnih polnih karakteristika (uvećane grudi, ženski obrisi tela), kao i smanjenje potencije.

Kada je reč o malom polnom organu, opet se radi o istom problemu. Kada nema energije budućnosti, snižava se potencija, seksualna želja i sekundarne polne karakteristike mogu da budu manje izražene. Stoga, ovde nije reč o fiziološkim karakteristikama vašeg tela, već o tome da su vam se pojavili ozbiljni problemi s dušom, koji već počinju da se ispoljavaju na fizičkom nivou.

Zašto imate malo energije? Vera u Boga je mehanizam dopunjavanja energije u duši. Sve dobijamo od Tvorca: energiju, život i zdravlje. Sve dok je čovek podsvesno otvoren ka Bogu i dok njegova vera nije spoljašnja, prividna, već stvarna - energija mu nesmetano dotiče. To se dešava kad se narod i pojedinci suočavaju sa iskušenjima kao što su nemaština, oskudica, glad. Kada je telo osujećeno i kada su ograničene zemaljske potrebe, duša se lakše i potpunije otvara ka Bogu.

Međutim, kada nastupe blagostanje i sigurnost, čovek počinje više da se interesuje za život, vezuje se za komfor i zaboravlja na Boga. Kod takve osobe se uvećava gordost i on prestaje pravilno da reaguje na okruženje. Svaku situaciju, koja ne odgovara njegovim planovima i idealima, on dočekuje na nož. Odnosno, kod takve osobe se smanjuje mogućnost prihvatanja traumatične situacije. Neprihvatanje takve situacije dovodi do gubitka energije.

U Starom zavetu je rečeno da gordoj osobi ne koriste iskušenja. Što je viši nivo gordosti, teže joj je da izdrži bilo kakvu stresnu situaciju, te stoga brzo nagomilava negativne emocije koje dovode do negativnih posledica, kao što su agresivnost ili program samouništenja, depresije. Kod takve osobe energija sve brže otiče.

Kako postati muškarac na fiziološkom planu? Pre svega je potrebno da on poveruje u Boga.

Osim toga, mora da nauči pravilno da reaguje na stresne situacije. Ovde nam neće biti od pomoći čeličenje, sport, tvrda postelja, umeće da se s drugima sukobljavamo, niti da brinemo o drugima. Gladovanje, post i apstinencija, odnosno ispravno prolaženje kroz različite stresne situacije (budući da su gladovanje, post i apstinencija takođe stresne situacije), omogućiće muškarcu da brže harmonizuje dušu.

Izvestan broj muškaraca u takvim situacijama traži pomoć u akupunkturi, injekcijama testosterona, što na spoljašnjem nivou daje određeni efekat. Ali ako nema energije, bez obzira na to koliko se trudili da u sebe ubrizgamo hormone, energija se neće pojaviti - i zato efekat od takvog lečenja može da bude samo privremen.

Harmonizujte dušu. Za ovo je neophodno da se bolje upoznate s mojim istraživanjima. Takođe vam savetujem da pročitate Bibliju i da se potrudite da osetite ono što je tamo napisano.

Ako je čovek spremjan da radi na sebi, da se promeni i ne zaustavlja se na pola puta, rezultati će zasigurno stići.

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviču!

Trudna sam, ali dete koje će roditi već sad boluje od Daunovog sindroma. Sprovedeno je genetsko istraživanje, čiji rezultati su vrlo pouzdani. Plod je star 16 nedelja, srce fetusa se još uvek formira.

Naravno, dodatni hromozom kod bebe neće iščeznuti, ali tu su i propratne bolesti... Još uvek nismo dobili nikakve dijagnoze, a, osim toga, sve drugo je u redu. Ali još uvek je u pitanju početni stadijum trudnoće.

Molim Vas, recite mi kako mogu da pomognem detetu? Muž i ja ga jako volimo i iščekujemo njegov dolazak na свет. Nema govora ni o kakvom prekidu trudnoće. To je moja druga trudnoća, prva je bila vanmaterična.

Muž i ja imamo vrlo tople odnose, partneri smo, najbolji prijatelji i ljubavnici. Naša porodica je vrlo stabilna. Čitala sam negde da se takva deca rađaju kada se muž i žena međusobno ne trpe. To kod nas nije slučaj.

Veoma se nadam Vašem odgovoru. Hvala Vam.

Kada su supružnici srditi, međusobno se vređaju i osuđuju, to loše utiče na detetovu dušu, a samim tim i na njegovo fizičko zdravlje i sudbinu. Agresija potiskuje ljubav u duši i udaljava nas od Boga. Glavni čovekov greh, a time i izvor bolesti i nesreće je gordost. Kao što je napisano u Bibliji, gordost je udaljavanje od Boga.

Međutim, kada su muž i žena idealni ljubavnici i supružnici, u tom slučaju mogu u velikoj meri da zaborave na Boga, da se vežu jedno za drugo, kao i za porodičnu sreću, te da se njihova gordost i udaljavanje od Boga uveća.

U Bhagavad-giti su navedene tri glavne opasnosti koje nas udaljavaju od Boga: požuda, gnev i pohlepa. Pri tom, požuda kao glavni faktor udaljavanja od Boga je na prvom mestu, dok su gnev i agresivnost na drugom.

Dakle, koren svih bolesti je gordost. Bolest je naredba, odnosno kažnjavanje, vaspitanje. Bolest je pomoć duši, spasenje - prvenstveno duše. Na spoljašnjem planu se treba boriti s bolešću, problemom, a na unutrašnjem - sa uzrokom bolesti, tj. sa gordošću.

Hristos je rekao da se zaposednutost i demonizam prevladavaju postom i molitvom. Post je stišavanje požude, želja, naslade tela i duha.

Čovek je, kao i Bog, trojstven. Naše Više „ja“ večno prebiva u Bogu, dok naše sekundarno „ja“, koje se sastoji od tela i duha, odnosno od dve suprotnosti, živi na ovom svetu. Najveća askeza je kroćenje ega, odnosno fizički i duhovni post. Takođe, ne brinuti se za budućnost, ne osećati strah, ne upadati u uniniju, verovati u svoju snagu i u to da će nam Bog pomoći. Udaljiti se od komunikacije s drugima, od misli, briga, osuđivanja i samokažnjavanja. To i jeste duhovni post.

Hristos je rekao: „Blaženi siromašni duhom“. Budućnost je duhovnost. Siromašni duhom su oni koji su u stanju da se odreknu budućnosti zbog ljubavi, oni koji ne zavise od budućnosti, koji su se oslobodili straha, panike i uninija.

Požuda je prvenstveno povezana sa seksom i duhovnom komunikacijom s voljenom osobom. To je ispoljavanje osnovnog čovekovog nagona - nagona za samoodržanjem i produžetkom života. Ali nagon za samoodržanjem i jeste osiguravanje budućnosti. Koliko god se činilo paradoksalnim, spasavanje života i njegovo održanje, njegova zaštita, mogu da budu glavni faktori gubitka jedinstva s Bogom. Zbog

toga je verovatno Hristos i završio na krstu - da bi dokazao da je ljubav prema Bogu važnija od fizičkog i duhovnog života.

Dakle, post je odrešenje od prolaznosti života, dok je molitva jedinstvo s večnim životom, odnosno Višim „ja“, s Bogom.

P. S. U Starom zavetu je napisano da je čovek nakon upražnjavanja sekса nečist sve do večeri. U isto vreme, Bog je zapovedio i sledeće: „Plodite se i množite se!“ Naizgled jedno protivreči drugom.

Čitava stvar je u sistemu prioriteta. Učestali seksualni odnosi, naslada i sladostrašće, bez periodičnih odrešenja, dovode do toga da seksualna naslada postaje osnovna čovekova preokupacija u životu i glavni cilj koji mu prodire u podsvest, u dušu, dok ljubav prema Bogu potiskuje na drugo i treće mesto. Nakon toga počinju problemi s budućnošću, jer duša, koja se okrenula od Boga, gubi budućnost.

Mi upravljamo sadašnjošću i budućnjošću sve dok u našoj duši postoji ljubav. Krov i zidovi kuće su stabilni sve dok postoji temelj. Temelj je nevidljiv, ali bez njega neće stajati ni zidovi niti krov. Nije slučajno što sve religije pozivaju na periodičnu apstinenciju i jedinstvo s Bogom kroz molitvu.

Zašto se ljudi uglavnom mole kad im je loše? Reč je o tome da su skoro sve molitve neki zahtevi i prosjačenje određenih pogodnosti. Međutim, molitva treba da bude sredstvo za harmonizaciju duše. Najvažnije u molitvi nije moljakanje zdravlja i blagostanja, već osećaj strahopoštovanja i zahvalnosti, poniznost, prihvatanje Božje volje, osećaj sopstvene beznačajnosti pred Svevišnjim, nevezanost za telo i um, ljubav i jedinstvo s Tvorcem.

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću!

Pišem Vam u nadi da će od Vas dobiti odgovor i da će se moj život jednog dana konačno srediti.

Moj problem je masturbacija. Godinama sam se borio sa sobom a sada je nastao prelomni trenutak. Odlučio sam da otpočnem život sa čistog lista hartije: prestao sam da masturbiram, postao vegan, počeo da se bavim sportom i šetnjom u prirodi. Loše navike su ostale iza mene, u prošlosti.

Ali bez obzira na to što se bavim sportom, pravilno se hranim, više ne ispoljavam požudu, trudim se da budem moralan i da što više činim dobrih dela, osećam umor i iscrpljenost. Ponekad mi se čini da neću, kao i svi normalni mladići, jednog dana postati srećan otac.

Možda mi je ta razvratna preokupacija oduzela svu energiju. Prepostavljam da sam istrošio svu svoju seksualnu energiju i da sam zato u ovakovom stanju. Kako da je ponovo akumuliram?

Radi se o tome da se ne borite sa uzrokom, već s posledicom.

Hronološki, prvi greh je đavolov, odnosno gordost. Gordost je, prema Bibliji, udaljavanje od Boga. Gordost je osećaj sopstvene primarnosti, ispravnosti, nadmoći prema svima. A potom se pojavio greh Adama i Eve, odnosno odbacivanje volje Božje i klanjanje životu u fizičkom telu, odnosno klanjanje seksu, požudi i nagonu samoodržanja.

Post, uzdržavanje, nevezanost i pokajanje samo su prva faza rada na sebi. Nadalje je potrebno da zaista promenite karakter i prevaziđete gordost.

Potrebno je da postavljate sebi pitanja i pokušate da na njih odgovorite: „Zašto živim?“, „Čemu težim?“, „Šta je za mene sreća?“. Potrebno je da se vratite Bogu i postavite ispravan sistem prioriteta.

Za početak, shvatite jednu prostu stvar: Bog vas voli. To je prvi korak ka prevazilaženju gordosti.

Radite na sebi, menjajte se.

Dobar dan, poštovani Sergeju Nikolajeviću! Bog Vas blagoslovio!

Ja sam (relativno) poznata pesnikinja, pisac, novinar. Religiozna sam i još do skora mi se činilo da znam kako treba živeti i da tom umeću mogu da podučavam i druge. Sve dok mi Bog nije pokazao da je život mnogo komplikovaniji, dvosmisleniji i čudljiviji.

Dakle, problem alergijskog rinitisa me je nagnao da Vam se obratim, a koji se iz godine u godinu pogoršava i ne dopušta mi normalan život i rad. Odigrali su se događaji koji su, kako mi se čini, mogli da imaju uticaj na razvoj ove bolesti. Naime, pre nekoliko godina sam osetila iznenadnu i snažnu strast prema oženjenom muškarcu. Bila je uzajamna. Ponekad smo se susretali, ali ogroman osećaj krivice me je iznutra prosto razdirao. Moj duhovnik je tad odbio da me pričesti.

Zatim je taj muškarac prekinuo kontakt sa mnom, a ja sam mesecima plakala i patila, nesposobna da se pomirim sa situacijom. Na kraju sam uspela i čini mi se da sam svima sve oprostila; navodno sam i shvatila zašto mi je Gospod poslao to iskušenje. Ponovo sam počela da živim i radim punim plućima. Pričestila sam se.

Međutim, pojavila mi se ta bolest. Moj posao je vezan za javnost, nastupe, televizijske kamere, aktivan mentalni rad, stvaralaštvo. Napadi bolesti sve to čine nemogućim.

Intenzivno tražim načine za ozdravljenje, čitam mnoštvo literature, pokušavam da pojmem suštinu problema, ali očigledno je da nešto nisam u stanju da shvatom. Uz sve to, taj čovek se opet pojavio (nikako da se definitivno rastanemo) i pokušava da se pomiri sa mnom. Inače, on je Vaš poklonik, pročitao je sve Vaše knjige (ja sam takođe mnogo toga pročitala i gledala veliki broj video-snimaka).

On smatra da ako ponovo počnemo da se sastajemo, moja bolest će nestati, da smo u nečemu pogrešili. Ja sam rastrzana. Ne mogu da odlučim ni da čvrsto kažem „ne“ niti „da“. Želela bih da naš odnos preraste u prijateljski, ali je on mlađi od mene i nije spremna na to. Strahujem da će ponovo povrediti svog muža, koji je već ionako slomljen tom situacijom (srušili su mu se principi). Jer sada i on prolazi kroz nesrećnu, neuzvraćenu ljubav. Tako je sve zamršeno.

Druga nevolja je u tome što se moj sin (25 godina) zaključao u četiri zida pored kompjutera i izjavljuje kako ne može da podnese ljude. Ima zdravstvenih problema s kičmom, kao i kompleks inferiornosti - ili, obrnuto - gordosti. Čini mi se da sam jedina nit koja ga povezuje sa svetom. Bilo bi strašno ako bi mi se nešto desilo i ako bih ga ostavila pre nego što stane na svoje noge.

Potreban mi je mudar savet. Možda mi ga Vi možete dati? Bila bih Vam veoma zahvalna. Spremna sam da čujem i najokrutniju istinu o sebi.

Počnimo od najvažnijeg, odnosno od vašeg sina. Problemi s kičmom posledica su osuđivanja ljudi, visoke gordosti. Nemogućnost komunikacije takođe je znak gordosti. Kompleks inferiornosti je ista ta gordost, samo njena obrnuta strana.

Šta mislite o sledećem: ako je majka napravila duševnog invalida od sina, da li ona ima pravo na sreću? Naravno, da, ali s rezervom.

Kakvom? Njena sreća ne bi trebalo da ubija sina, već da mu pomogne.

U skladu s Biblijom, gordost je udaljavanje od Boga. Čim se čovek udalji od Boga, postaje vezan i počinje da se klanja idolima. Ljubav postaje strast, odnosno pretvara se u vezanost.

Na koji način majka, svojim stanjem, može da spasi dete? Treba joj pomoći da strast pretvori u ljubav, odnosno da preokrene pogibeljni proces. Neuzvraćena ljubav, izdaja voljene osobe ili njena nezainteresovanost, odlična su sredstva da se energija strasti i požude pretvore u ljubav prema Bogu.

Neuzvraćena ljubav primorava čoveka da se moli, bude odrešen i da se žrtvuje. Bez žrtvovanja nema religije. Da bi se osetilo ono što izlazi van okvira života, potrebno je biti nevezan za površni nivo postojanja, za sam život. Bolest, nesreća i neuzvraćena ljubav su prinudna žrtva koja pročišćava čula i vodi ka Bogu.

Međutim, kao što je napisano u Bibliji, gorda osoba nema koristi od iskušenja. Kod gorde osobe iskušenja se zamenjuju nesrećama i bolestima. Vi niste prihvatili iskušenje, gordost vas je uporno gurala ka negodovanju, odbacivanju i stanju uninija, umesto ka odrešenju i unutrašnjoj promeni - a to je, u suštini, dejstvo programa samouništenja.

Sve dok ne pomognete sinu kroz pokajanje, pravilno prolazanje iskušenja kroz uniženja, bolesti i nesreće, a, što je najvažnije - kroz promenu karaktera, smatrajte da je vaš rinitis, odnosno blokada programa samouništenja, najbezazlenije što može da vam se desi.

Pogledajte moja predavanja „Oblici gordosti“ i pokušajte istinski da poboljšate karakter. Koliko će to biti uspešno odredićete po stanju vašeg sina.

Bez obzira na to koliko pokušavali da rešite svoje probleme na spoljašnjem nivou, teško ćete u tome uspeti sve dok ih ne rešite iznutra. Naravno, možete da se pokajete, zamolite za oproštaj zbog stanja uninija, nezadovoljstva sudbinom - i rinitis će proći. Ali ako se ne promenite na unutrašnjem planu, mogu vam se pojaviti drugi problemi.

Očigledno ste za sada upozoreni „odozgo“, i to blago, tako što vam je gordost malo unižena. Da li je vredno gubiti vreme uporno se držeći svoje strasti?

Dobro veče!

Imam 31 godinu i pišem Vam zato što mi je na duši veoma bolno i teško. Kada sam imala 15 godina, umrla mi je majka, koja mi je bila najdraža osoba u životu. Brat i ja smo vrlo kratko živeli sa ocem, a onda nas je on ostavio. Preselila sam se kod tetke i tada je otpočeo moj težak i usamljenički život u kome sam bila ljudima na teretu.

Tamo sam upoznala momka koga sam jako zavolela. Međutim, on me je varao i povređivao, ali sam ipak ostala s njim i udala se za njega. Porodični život nam nije bio najsrećniji, nisam se osećala potrebnom, zbog čega sam plakala i patila. Muž me je vredao i dizao ruku na mene kad sam bila trudna.

Bilo mi je jako teško, jer nisam imala nikakvu zaštitu; nikome nisam bila potrebna zbog čega sam se osećala usamljeno. Rodila sam sinčića koji je postao smisao mog života, zbog koga sam i počela da živim. Muž prema meni nije pokazivao interesovanje, niti je imao vremena za mene.

Zatim sam upoznala muškarca s kojim sam ostvarila veliku bliskost. Međutim i u toj vezi sam pretrpela mnogo bola. Jer, iako sam zatrudnula s njim, on me je napustio. Beskrajno sam plakala.

Ipak, vremenom se promenio, počeo je da čita Vaše knjige, posećuje crkvu, pa sam pored njega krenula i ja. Rodila sam čerku koju veoma volim i koja mi donosi radost.

Sada mi je veoma teško, jer sam udata, ali istovremeno i sama - muž ne voli da komunicira sa mnom jer mu nisam zanimljiva, i ja sad shvatam da me nikad nije ni voleo. Mnogo mi nedostaje majka jer mi je potrebna podrška.

Pre nekoliko meseci sam upala u strašnu depresiju iz koje se još nisam iščupala. U grudima sam napiptala neko otvrdnuće i najviše se od svega plašim da će moja deca ostati bez mene, kao što sam ja nekad ostala bez majke.

Počela sam da čitam Vašu prvu knjigu. Ne znam šta dalje da radim. Muž me nikada nije voleo, nego me je vredao i tukao. Ne znam da li je ispravno živeti u braku bez ljubavi?

Pokušavam da se promenim i možda mi to, za sad, baš i ne uspeva, ali se trudim.

Mnogo Vas molim da mi pomognete! Hvala Vam!

Otvrdnuće u grudima je posledica ogorčenosti na sudbinu.

Potrebno je da naučite da budete srećni bez muškarca - tad nećete zavisiti od svog muža i biti vezani za njega. Shvatite jednu jednostavnu stvar: muškarac ne treba da usreći vas, već vi treba da učinite srećnim njega. Kao i decu. Prestanite da budete lokva koja čeka da se u nju dolije voda, već postanite izvor koji obezbeđuje vodu. Otkriću vam malu tajnu sreće: ako želite da budete srećni, učinite srećnim one koji su pored vas.

Vaše stanje usamljenosti je odlična prilika da osetite jedinstvo s Bogom. Zbog toga vam je s Višeg plana i pristigla takva situacija.

Duše svih ljudi proizašle su iz Boga. U svakoj osobi treba da vidite lik Božji, a od Boga ne smete da se branite na unutrašnjem planu. Mržnja, osuda i ogorčenost su nedopustivi. Ove negativne emocije postepeno se nagomilavaju u duši i truju zdravlje i sudbinu, ne samo vaše, već i vaše dece.

Ne zaboravite da vas Bog voli i uvek vam daje baš ono što vam je potrebno za razvoj. Zato, razvijajte se. I, ne zaboravite da pročitate moje knjige, po mogućnosti sve.

Zašto treba pročitati sve moje knjige? Zato što je u njima odraženo kako su se tokom dugog vremena razvijali moji pogledi na svet, na zakone Vasione. Moje informacije su proverene dugogodišnjom praksom i potvrđene ličnim iskustvom.

Čovek se polako menja. Mnogi ljudi, koji su samo površno upoznati s mojim knjigama, čude se kako im ne nastupaju nikakve promene, a da se ne govori o promenama kod dece. Međutim, promena je dug, često bolan proces, pri čemu i najmanja pogrešna informacija može da dovede do ozbiljnih problema. Kao što se na primer događa posle čitanja ezoteričnih knjiga.

Dakle, što manje suza i gorčine, a više ljubavi, brižnosti i praštanja! Želim vam uspeh!

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću.

Imam 45 godina. Moja majka, brat i ja smo nekoliko puta bili kod Vas na konsultaciji.

U kratkim crtama ću opisati život moje majke: sa tri godine je preležala upalu pluća; u petoj godini su joj se razveli roditelji. Od devete godine ju je othranio otac, dok se s majkom vrlo retko viđala. U 20-oj godini je pretrpela silovanje, a zatim trudnoću i abortus. U 21-oj godini -

brak i pobačaj. U 23-oj godini sam rođena ja (s pupčanom vrpcom obmotanom oko vrata).

Kada sam imala tri godine, otac mi je poginuo u saobraćajnoj nesreći. Uzrok smrti bilo je naprsnuće lobanje.

Majka mi se drugi put udala u 35-oj godini. U 37-oj je rodila sina (pupčana vrpca vezana u čvor). Njen drugi muž je jako pio, lečio se od alkoholizma, a potom se vraćao staroj navici. Kada mi je brat napunio tri godine, majka mi se razvela.

Šesta je godina kako se uspešno bavim muzikom. Upisala sam konzervatorijum. Zaljubila sam se u svog nastavnika (ispostavilo se da je homoseksualac), a zatim patila godinu dana. Konstantno sam imala temperaturu 38 stepeni, koja dugo nije mogla da se normalizuje...

Bila sam kod Vas na konsultaciji 1994. godine. Tada ste me istinski podržali, bukvalno ste me spasili. Rekli ste mi: „Zbog muškarca kog ste voleli, pokušali ste samoubistvo vešanjem, tri života pre ovog. U ovom životu vam je bilo suđeno da rano umrete, ali pošto ste u prethodnom životu bili vernica, život vam je produžen. Već nekoliko života zaredom vam s Višeg plana sve daju, a zatim oduzimaju. U polju vam se nalazi smrt dece, a karakter vam je vrlo težak; osim toga ste i agresivni prema muškarcima“.

Na konsultaciji su kod Vas, 1995. godine, bili moja majka i moj brat. Rekli ste da je kod moje majke situacija relativno dobra, ali da su joj deca „prokleta“, te da se u polju mog brata nalazi smrt. Takođe ste rekli da nam je karma opterećena po ženskoj liniji.

Temperatura mi se normalizovala tek u 40-oj godini. Pokušala sam da stabilizujem svoj emotivni život, ali uspesi su izostali.

U 44-oj godini sam upoznala muškarca u koga sam se zaljubila. Zapravo, kako mi se čini, bilo je to obostrano. Istina, odnosi su nestabilni jer on ne želi brak. Izgovor su mu stalna poslovna putovanja (zarađuje uglavnom na taj način). Ali on zaista želi decu kao i ja. Posle godinu dana našeg odnosa, izostale su mi menstruacije. Lekari su postavili dijagnozu da ne mogu da imam decu.

Što se tiče karaktera: moja majka je pametna, snažna i hrabra žena; nije konfliktna, ali sve radi po svom; kod mene se nekad pojavi uninije, manjak samopouzdanja, a dešavaju mi se i napadi uznemirenosti i ljutnje. Ipak, generalno rečeno, i kod mene i kod moje majke karakter je postao blaži.

Najbolja situacije je kod brata. On se zaista promenio nabolje. Oženjen je, radi. Ono što je interesantno je da je njegov otac, moj očuh, prestao da pije i ponovo se oženio.

Sergeju Nikolajeviču, mislite li da imam šansu da rodim dete i šta je potrebno da uradim kako bi se to ostvarilo? Cela porodica se moli, ulažemo trud. Jako smo Vam zahvalni!

Kakvi gresi i koji prestupi Viših zakona dovode do neplodnosti?

U Starom zavetu je napisano da Bog kažnjava do trećeg-četvrtog kolena potomke ljudi koji mrze Boga i čine zločine. Zločinu prethodi greh. Greh je šteta koja se nanosi duši. Čovek prvo počini greh, a zatim i zločin.

Takođe, u Starom zavetu piše da potomke bludnice Bog kažnjava do desetog kolena. To znači da za greh bludničenja, razvrata i seksualne razuzdanosti čovek biva daleko teže kažnjen nego kad je reč o grehu ubistva.

Blud je potreba za zadovoljstvom, ali da se iz toga ne rađaju deca. Odnosno, funkcija (seks) se razdvaja od svog cilja (produžetak vrste). U tom slučaju, funkcija odumire.

Kad čovek troši energiju samo radi pražnjenja, zarad zadovoljstva, postaje kao pacov sa elektrodama implantiranim u mozak, koji stalno pritiska taster, nadražujući centar za zadovoljstvo u mozgu. Pacov prestaje da jede, pije i na kraju umire od iscrpljenosti. Upravo tako izgleda razvrat, blud.

Ako čoveku pređe u naviku da prazni energiju samo radi zadovoljstva, u njemu se formira snažna tendencija koju je kasnije teško iskoreniti. Žena koja ima takvu tendenciju samo prazni energiju iz navike, bez ikakvog cilja, čime potomstvo lišava energije.

Podsetiću vas na poznatu priču koju je opisao arhiepiskop Luka. U Americi je, pre oko sto godina, živela jedna žena-bludnica. U to vreme su bludnice bile surovo kažnjavane. Ona se udala i zahvaljujući tome je izbegla smrtnu kaznu. Sačuvana su svedočanstva njenih brojnih potomaka (bilo ih je oko 80): svi oni su postali alkoholičari, lopovi, ubice...

U Starom zavetu je napisano da bludnica treba da bude pogubljena i da su njeni potomci prokleti do desetog kolena. Postavlja se pitanje: postoji li stroža kazna? Ako se pitaju ljudi - ne postoji. Ali kad je reč o Bogu - postoji.

Mihala, žena cara Davida, pomislila je o svom mužu s prezirom i ostala neplodna: „A kad kovčeg Gospodnji ulaže u grad Davidov, Mihala kći Saulova gledajući s prozora vide cara Davida gde skače i igra pred Gospodom, i podrugnu mu se u srcu svom... I Mihala kći Saulova ne ima poroda do smrti svoje“. (Stari Zavet: Druga knjiga Samuilova 6:16,23)

Ispostavlja se da žena-ubica može da ima decu, da su potomci bludnice prokleti do desetog kolena, a da žena koja osuđuje ostaje bez mogućnosti da ima decu. Znači, sa božanske tačke gledišta, osuđivanje je daleko ozbiljniji prestup od bludničenja.

Stvar je u tome da se bludnica klanja materijalnim aspektima - telu i fizičkoj nasladi. Ali svi materijalni objekti ograničeni su u vremenu i prostoru. Što se tiče duhovnih blaga, oni su povezani sa strukturama polja i poseduju ogromne razmere. Uživanje u posedovanju duhovnih blaga daleko je jače nego posedovanje zemaljskih blaga. Zbog toga je klanjanje duhovnosti mnogo opasnije nego klanjanje materijalnim aspektima. Vezanost za duhovnost uzrokuje daleko veću agresiju, suptilniju i neprimetniju, koja uništava osobu koju preziremo. A zatim se ta agresija kao bumerang vraća nazad i uništava naše potomke na suptilnom planu.

Zašto se u Bibliji o tome govori alegorijski, a ne direktno? Teško da bi ljudi tog vremena mogli da shvate da je poklonjenje materijalnim vrednostima loše, a poklonjenje duhovnim - još gore. Kako je moglo da im se objasni da je osuda mnogo opasnija od preljube? Jedino kodirano, alegorijski. Kada su fariseji pred Hrista doveli ženu uhvaćenu u preljubi, on im je rekao: „Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju“ (Sveto Jevangelje po Jovanu 8:7). Hristos je pokušao da kaže da je osuđivanje ljudi daleko strašnije od zemaljskih prestupa, grešnog ponašanja.

Hristos je objasnio da greh nastaje iznutra, u duši: „A šta izlazi iz usta iz srca izlazi, i ono pogani čoveka. Jer od srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, kurvarstva, krađe, lažna svedočanstva, hule na Boga - to pogani čoveka“ (Sveto Jevangelje po Mateju 15:18-20).

Hristos je otisao još dalje: objasnio je da postoje vrednosti koje su daleko iznad duhovnih, a to su vrednosti duše. Hristove reči: „Čovekovi neprijatelji su njegovi ukućani“, znaće da i najsvetije ljudske vrednosti - porodica i deca - mogu da postanu rivali ljubavi, da čoveka udalje od Boga, pa zato i predstavljaju ogromnu opasnost.

Kako izgleda poklonjenje duhovnim vrednostima kod žene? Kad se smisao života svodi na pravednost, ideale, ispravnost, kada joj je karijera na prvom mestu, kada joj je razum važniji od osećanja - tada ona nesvesno upoređuje, procenjuje, osuđuje, prezire, čime prazni zalihe energije i ubija svoje potomke. Stoga njeni potomci neće biti prokleti, već se uopšte neće pojaviti na svetu.

Najopasnije je zaboraviti na Boga, klanjati se duši, odnosno voljenim osobama, porodici. Kao što je rekla jedna moja poznanica: „Zašto mi treba vera u Boga? Imam divnog muža i dobru decu“.

Do kakvog prestupa i greha vodi klanjanje duši? Ka uniniju, koje nastaje kad čoveku pljunu u dušu. Koje su najstrašnije emocije za ženu? Pre svega su to uninije, osuđivanje, a zatim sve ostalo.

Ako žena to ne može da shvati i ako misli da su najstrašniji bludničenje i fizički zločin, a da su uninije i osuđivanje sitnice, s takvim iskrivljenim sistemom vrednosti ona ne može da bude duševno zdrava i da uspostavi funkciju plodnosti.

Ono što se sa ljudske tačke gledišta čini zločinom, za Boga je takođe prestup. Međutim, ono što čoveku često ne izgleda kao zločin, za Boga može da bude strašan zločin. Božanska logika se osetno razlikuje od ljudske logike i često joj je protivrečna.

Pređimo sada na vaše pismo. Ako je žena ljubomorna, sa Višeg plana je leče uniženjem seksualnosti i emotivnog odnosa. Prosto govoreći, što je žena ljubomornija, češće doživljava prevare. Ljubomora je često posledica unutrašnjeg bluda, klanjanja seksu. Kada se žena klanja seksu, u njenoj duši se odvijaju vrlo opasni procesi. Žena koja je previše seksualna, na unutrašnjem planu može da odbaci svoju decu i da ih mrzi. Takve žene se često podvrgavaju abortusima ili napuštaju svoju decu, ostavljajući ih u porodilištu.

Zadovoljstvo koje čoveku pruža seks zapravo je sredstvo za dolazak dece na svet. Cilj je ljubav prema Bogu, a sredstvo je naslada koja podstiče čoveka da produži vrstu, poštujući Božju zapovest: „Plodite se i množite!“

Kada glavni cilj nije ljubav, već zadovoljstvo, seks, tada dete postaje konkurent ženinoj sreći. Naime, zbog njega mora da se žrtvuje, lišava seksa, ograničava sebe. Kod takve žene se podsvesno, htela ona to ili ne, pojavljuje averzija prema tome da ima decu, usled čega se aktivira mehanizam njihovog uništenja. Ona tad lako vara muža i razara porodicu.

Samim tim, ako je žena ljubomorna, što je posledica pojačane seksualnosti, njena deca se razboljevaju jer nemaju dovoljno energije. U takvim slučajevima sam im govorio: „Prestanite da ispoljavate ljubomoru, pokajte se jer ste bile ljubomorne i uvređene. Uredite svoj seksualni život i pravilno postavite prioritete“. Postoji nešto što se naziva bolest ljubomore.

Imao sam i pacijentkinje koje su obolele od gordosti. Sećam se kako sam u Njujorku konsultovao ženu kojoj je poginuo sin. Pokušavao sam da shvatim zašto se to desilo, i odjednom mi je sinulo: „Vi ste prezirali muškarce i zato je vaš sin poginuo“. A ona mi je odgovorila: „A postoji li razlog da poštujem te nitkove?“ Onda sam shvatio: ženama koje preziru ili osuđuju, deca se neće razboljevati, već će umreti ili se uopšte neće pojaviti na svetu.

Ženama s bolestima gordosti, koje su mi dolazile na konsultaciju, savetovao sam da svako poniženje prihvate kao lek, sve uvrede od muškaraca, neuspehe i iskušenja sudbine da prihvate kao spas duše. Gordost je opasnija i zato je „odozgo“ leče daleko oštije od ljubomore. Gordost se leči prevarama, nepravdom, krahom idealja i budućnosti.

Ako je žena ljubomorna, leči se izdajama, svađama, problemima u odnosima; ako je gorda - ponižavanjem, neprijatnostima, pokornošću, a muž joj je po pravilu - tiranin i despot. Ako muž tuče ženu, to najverovatnije znači da ona ima povisenu gordost i sklonost ka osuđivanju ljudi.

A kada je žena istovremeno ljubomorna i gorda, to je absolutna katastrofa. Kada ženu unižavaju kao ženu, njenu seksualnost, pa je čak izložena i nasilju, to svedoči da su joj ljubomora i gordost na kritičnom nivou.

Napisali ste da je vaša majka bila silovana pre vašeg začeća, a zatim imala i abortus. Očigledno nije pravilno prošla iskušenje, nije osetila Božju volju u onome što se desilo. Najverovatnije je bila sklona uniniju, preziru, osuđivanju. Odnosno, lečenje duše, koje joj je stiglo „odozgo“, nije ovenčano uspehom. Kao što je napisano u Starom zavetu, gordoj osobi iskušenja ne pomažu.

Ako žena ne samo što ne prihvata situaciju, već ispoljava primetno i agresivno nezadovoljstvo onim što se desilo, ili oseća žaljenje - to znači da je nezadovoljna i ogorčena sudbinom. U takvom slučaju, prilikom porođaja, njena deca često imaju problema s pupčanom vrpcom, kao što je bilo u vašem i u slučaju vašeg brata. Tendencija se nastavila.

Pre otprilike dvadeset godina, na konsultaciji mi je bio mlad bračni par. Muž je imao ozbiljan prostatitis i lekari nisu mogli da mu pomognu. Dijagnostikovao sam ga i nisam uočio nikakve probleme.

Započeo sam razgovor s njegovom ženom i ona mi je saopštila kako je nekad davno, pre braka, neki muškarac pokušao da je siluje u liftu. Posle izvesnog vremena srela ga je u nekoj ustanovi, bacila se na njega, izgrebala mu lice urlajući: „Zadržite ga, on je silovatelj!“ Međutim, tip je pobegao, a ona je neko vreme očajno ridala...

Gоворила је о томе испunjена болом, са сузама и mržnjom. Тада сам одједном shvatio да је њен муж zapravo zdrav и да код њега nema nikakvih problema, а да је ceo problem у tome što ga uništava žena, odnosno njena mržnja prema tom muškarcu.

Наша свест vrši strogu podelu: ovo je otac, ovo je muž, а ово je stranac. Međutim, на podsvesnom nivou nema razlike, тамо је sve jedna celina i program uništenja usmeren ка nasilniku počinje да ubija oca, mužа, sina... Уколико жена, не дай Богу, исполji и ljutnju, тада се moć ovog programa desetostruko uvećava.

У osnovi ljubomore i gordosti, u osnovi materijalnih i duhovnih vrednosti leži koncept koji se naziva: duhovne vrednosti. То је ljubav prema bližnjem, vezanost, požuda, čovekova sklonost da ljubav prema Bogu zameni za ljubav prema čoveku. Да bi се човек doveo u red, potrebno je uniziti njegovu dušu - ciljati u sam koren zemaljske sreće: zemaljsku ljubav, porodicu, odnose.

Da biste pročistili duše svoje buduće dece, sa Višeg plana вам je data nesrećna prva ljubav, а uz то se ispostavilo i да је muškarac koga volite homoseksualac - чиме сте добили dvostruki udarac. Te muke су morale да вам проčiste dušu, да вам учине „bljutavim“ zemaljske vrednosti kako би ваša duša krenula ka Bogu. Ali ako човек nije naučen да teži Богу, тада ће он, патеći, još više upadati u stanje uninija i izgubiće želju за животом, odnosno то је efekat Romea i Julije.

Kada žena potone u duboko uninije, она почиње да ubija svoju decu na najsuptilnijem nivou. Visoka temperatura ukazuje na probleme s decom, s potomstvom. Nesvesno ste „pretovarili“ своје потомке, usmerili ste ih na putanju koja ne vodi ka Bogu, već od Boga: ka uživanju, požudi, poklonstvu voljenoj osobi, poklonjenju idealima, pravdi. Konačno, ka poklonjenju seksu. То što сте дugo имали visoku temperaturu znači да с decom нешто ozbiljno nije у redu и да morate da menjate sebe, svoj odnos prema prošlosti i prema svetu.

Kada se posle 40-e godine temperatura normalizovala, to je značilo da se deca uopšte neće pojaviti, ili da je nastupilo određeno poboljšanje. Ukoliko ste imali redovan menstrualni ciklus, znači da su postojale šanse da se deca rode.

U 44-oj godini ste upoznali muškarca koga ste zavoleli. I baš tada, kada se pojavila realna mogućnost da imate decu, menstruacije su iznenada prestale. To znači da se na vašem putu pojavila neka nepremostiva prepreka koja sprečava pojavljivanje dece.

Ova prepreka se pojavljuje u obliku bliske osobe koju volite i koja vam omogućava udobnost. Kod vas je odmah otpočeo proces odricanja od Boga zbog poklonstva voljenoj osobi. Odmah se pojačala nesreća dece - i došlo je do blokade.

Da se muškarac ponašao nepošteno prema vama, da vas je varao i ponižavao, a vi ste pritom sačuvali ljubav, deca su mogla da se rode. Ali kroz takva poniženja ne biste ispravno prošli, te vam je prosto blokirana mogućnost da imate decu. Poklonjena vam je zemaljska sreća, ali ste izgubili božansku.

Ako žena želi da ima decu, treba da primenjuje post na sva tri nivoa: ne samo gladovanje na fizičkom nivou (na primer, jednodnevno, ili jednom nedeljno), već i duhovno i duševno gladovanje.

Kako izgleda duhovno gladovanje? Potrebno je da prestanete sa osudama, procenama, analizama - odnosno trebalo bi da isključite um i živite samo dušom: „Blaženi siromašni duhom“.

Kako izgleda duševno gladovanje? To je povremeno osamljivanje, zamišljanje (uz očuvanje ljubavi prema Bogu) situacija u kojima vas je voljena osoba prevarila, odbacila, preminula, odnosno razvijanje u sebi spremnosti da svakog trenutka možete da izgubite sve ono što je drago vašoj duši.

Nije slučajno što muškarac koga volite nije spreman da vas oženi. Ako bi se to desilo, ne samo da biste bili neplodni, već biste se, najverovatnije, ozbiljno razboleli.

U vašoj situaciji, da biste rodili dete, otac deteta mora da vas napusti nakon detetovog začeća. Ako ga ne budete osuđivali, rodićete dete i ono će preživeti. Eto, tako izgleda božanska logika - kao raspad ljudske logike.

Hristos je naučio ljude da kombinuju božansku i zemaljsku logiku, dok su pre toga živeli samo u jednom režimu. Vi još uvek niste naučili da kombinujete ove dve logike.

Pokušajte da bar neko vreme (na primer, pola godine) živite u režimu božanske logike. To znači sledeće: bez obzira na to šta činila voljena osoba, kako se ponašala - treba da osetite da ne postoji voljena osoba, već samo Bog, i da prihvataste apsolutno sve što od nje dolazi negujući istovremeno ljubav u duši. Morate shvatiti da se u krahу duševnih, duhovnih i materijalnih vrednosti zapravo krije spasenje vaše duše i duše vaših potomaka.

Molite se za svoje potomke, da im ljubav prema Bogu bude na prvom mestu, da steknu umeće oprاشtanja, prihvatanja, da ne osećaju žaljenje i prepuštaju se uniniju. Potrebno je da se pokajete i zatražite oprost za sve trenutke uninija, osuđivanja drugih i same sebe.

Božanska logika je logika zaljubljene osobe: ona ne razmišlja, već živi osećanjima. Za nju je ljubav važnija od pravednosti, razuma, telesnih užitaka. Zaljubljena osoba prestaje da jede, razmišlja, osuđuje, pravi planove, bude pohlepna ili zavidna. Ona je srećna jer je za nju ljubav najvažnija.

Putokaz imate i preostaje vam da radite!

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Promenili ste moj karakter i moju sudbinu. Supruga i ja smo osećali da nam se približava smrt, ali smo dobili šansu. Uvereni smo da je to zahvaljujući spoznajama koje smo dobili nakon čitanja Vaših knjiga.

Trenutno imam sledeći problem: ne mogu da radim na sebi.

Imam dijabetes, smrtno opasnu bolest. Znam šta treba da preduzmem da bih se izborio s njom. Težak sam 140 kg i nužno mi je da vežbam. Nekada sam se time bavio, nisam izlazio iz teretane, ali sad ne mogu, telo se opire i ne želi da se pokrene. Ili je to možda ipak lenjost? Mislio sam da ću se posle takve dijagnoze aktivirati, ali se to nije dogodilo. Zaista želim da opet da radim na sebi - kako na telesnom tako i na duhovnom planu, ali sam upao u neku vrstu stupora...

Molim Vas, pomozite mi, posavetujte me - kako da slomim otpor tela, kako da promenim ovu situaciju da bih ponovo radio na sebi i na telu.

Ništa ne treba lomiti. Lenjost je zaštitna reakcija organizma, koja može da ukazuje na to da čovek ima nedovoljno suptilne životne

energije. A ona presušuje kada se on na unutrašnjem planu bori protiv okruženja, pokušavajući da ga podredi sebi i preuredi po svom.

Na spoljašnjem planu možete da se borite, ali na unutrašnjem ne smete. Suptilna energija nam dolazi od Boga, a kad se borimo s Njegovom voljom, ona prestaje da nam doteče. Dijabetes je posledica neprihvatanja stvarnosti zbog preterane vezanosti za život i gordost.

Rad na sebi mora otpočeti od duše, a ne od tela. Za početak, izgovarajte molitvu „Oče naš“ i gledajte moja predavanja na DVD „Oblici gordosti“.

Kako povećati suptilnu energiju? Potrebno je da prekinete sa unosom slatkiša, hleba i belančevina životinjskog porekla. Takođe da uklonite nezadovoljstvo svojom sudbinom, sobom i drugim ljudima. Neophodno je da uvedete ograničenje u seksualnim odnosima, isključite bilo kakvo nervno i fizičko preopterećenje.

Jednostavne vežbe disanja smanjuju vezanost za život. Kao na primer: ravnomeran udah, a zatim lagan, dug izdah...

Kada se u duši pojavi osećaj bezrazložne radosti, to će značiti da je energija počela da pritiće.

Pre jela, pre spavanja i nakon buđenja, molite se i zahvalujte Bogu za sve. Analizu, kritiku i bilo kakve druge misli na neko vreme prosto izbacite iz glave.

Sportom je najbolje baviti se ujutro, i to kada je duša ispunjena radošću.

Prilažem odlomak iz jednog članka koji je objavljen u japanskom „Njujork Tajmsu“.

Psilocibin, psihodelična supstanca koja se sadrži u gljivama iz roda Psilocibe, može da se koristi u lečenju pacijenata koji pate od teških oblika depresije. Kod svih 12 pacijenata koji su dobijali preparat tokom tri meseca, stanje se poboljšalo. Rezultati su objavljeni u britanskom medicinskom časopisu „Lancet“.

Svetska zdravstvena organizacija tvrdi da oko 350 miliona ljudi u svetu pate od depresije. Većini pomažu antidepresivi i terapija, ali na oko 20% lečenje nema nikakvog uticaja. Psilocibin može da se koristi u njihovom lečenju.

Međutim, treba napomenuti da njegova primena može da izazove paranoju i anksioznost, tako da se sad sprovode istraživanja da bi se utvrdilo koliko je bezbedno korišćenje tog preparata“.

Dakle, šta se dešava? „Dobrodošli narkotici?!“ To zvuči pomalo uznemiravajuće. Uvek su nam govorili da je droga nešto loše, užasno, da brzo dolazi do navikavanja. Međutim, u nekim zemljama je njena upotreba već odobrena.

A kako to utiče na dušu?

Depresija je signal da čovek gubi energiju. Ona može da se otkloni, ali će se gubitak energije nastaviti, a kao posledica tog stanja može da se pojavi onkološka ili neka druga neizlečiva bolest. Depresija ukazuje na to da čovek nije emocionalno i energetski uravnotežen.

Narkotici usporavaju depresiju jer smanjuju čovekovu vezanost za život. Vezanost se formira na nivou neuronskih mreža. Kada čovek sve više uranja u život, sve više zavisi i vezuje se za njega, nastaju brojne neuronske veze koje nisu orijentisane ka božanskim, već ka zemaljskim vrednostima.

Alkohol uništava neuronska tela, dok narkotici uništavaju vezu između neurona. Zbog toga i alkohol i narkotici smanjuju vezanost za život - ali samo na spoljašnjem planu.

Čovek isprva gubi težnju ka Bogu, a njegovo „ja“ izbija u prvi plan. Đavolov greh uzrokuje primarni gubitak energije, ali se on dešava neprimetno. Zatim sledi greh Adama i Eve - neprihvatanje Božje volje i požuda. To su prvi izdanci vezanosti za život. Na ovoj etapi dolazi do gubitka energije većih razmara. Pojavljuje se strah, a on je znak gubitka energije. I, treći nivo greha, Kainov greh, ili vezanost za život na fizičkom planu.

Slikovito rečeno, Kain boluje od depresije, Adam i Eva od paranoje i straha, a đavo ni od čega ne boluje. Đavo ima samo jednu „bolest“ a to je osećaj ličnog prioriteta i nemanje potrebe da se okrene ka Bogu. Đavo je, može se reći, bolest duše.

Narkotici blokiraju vezanost na telesnom nivou i zbog toga se depresija ublažava. Međutim, na nivou duha se pritom dešava jačanje vezanosti. Vezanost na nivou duha se ne može blokirati narkoticima.

Ako čovek eliminiše posledice greha, odnosno kaje se, otklanja grehe, ali ne menja karakter, dolazi do uvećanja njegove gordosti. O

tome je govorio Hristos: ako jednog demona prognamo iz duše, vratiće ih se sedam puta više.

Narkotici imaju približno sličan efekat kao i pokajanje, pri čemu se ne menja karakter. Depresija može da se povuče, ali će se pojačavati vezanost na mnogo dubljem nivou, odnosno greh Adama (manije, ubeđenje u sopstvenu ispravnost, odbacivanje Božje volje) i Eve (požuda, iz koje nastaje bojazan za život). Dakle, manija i jačanje strahova su logična posledica poboljšanja na fizičkom planu, ali i nepostojanja promene na nivou duše, promene pogleda na svet i karaktera.

Kada bi se otkrili lekovi koji deluju tako što blokiraju maniju i strahove, u čoveku bi se pojavile primetne tendencije đavolizma, odnosno snažan osećaj sopstvene ispravnosti, važnosti i odricanje od vere u Boga. Što uspešnije savremena medicina bude lečila posledice greha, greh će se sve više uvećavati i time će se pojavljivati sve više novih bolesti, pred kojima će medicina biti nemoćna.

Savremena medicina, koja se bori sa posledicama, pojačava uzroke problema. Ako budemo stalno odlivali vodu koja teče iz slavine, umesto da slavinu zavrнемo, vremenom će iz nje curiti sve više vode. Ako je pokvarena, kvarovi će se pogoršati. Što se aktivnije budemo bavili posledicama, više ćemo podsticati uzrok da stvara te posledice.

Upotreba narkotika u lečenju depresije samo je privremena mera koja će izazvati progres manija, strahova, požude, neprihvatanje Božje volje i nemoć da se pravilno prevazilete stresne situacije. Manija i strah su posledica neotpornosti na stres, to je unutrašnja borba s Bogom. Potom nemogućnost da se prihvati stresna situacija uzrokuje, kako tvrdi savremena medicina, ceo spisak bolesti modernog doba.

Što je u čoveku veća gordost, odnosno vezanost na suptilnjim nivoima (ne na spoljašnjem planu), što je on agresivniji na unutrašnjem planu, pojavljuje se više neizlečivih bolesti.

Kad se čovek razboli na fizičkom planu, tada boluje sam, ali kad se razboli na duhovnom, ne boluje samo on, već i njegova deca. Savremena medicina prebacuje probleme sa fizičkog na duhovni nivo, što može dovesti do prestanka rađanja dece.

PORODICA I ODNOSI

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću!

Hvala Vam što pomažete ljudima, hvala Vam na knjigama i trudu!

Pomozite mi, molim Vas, da razjasnim jednu situaciju. Muče me sumnje pred sopstveno venčanje. Moj izabranik želi da postane sveštenik. Poštujem ga, zahvalna sam mu jer se pojavio u mom životu, ali u duši me muče nemiri.

Odbija me to što se u njegovom ponašanju nazire pohlepa.

Shvatam da je to u sprezi s mojom vezanošću za materijalne vrednosti i mojom velikom željom da u njima uživam, tj. da budem potrošač. Od velike mi je važnosti da znam koliko je muškarac spremam da pruža ženi...ali ja to ne osećam u njemu.

Srce mi govori da on nije čovek za mene. Ili je to samo moje iskušenje? Psiholozi kažu da žena treba da izabere pre braka, a zatim se mora pomiriti sa izborom; kao i to da je bolje odmah pobeći od pohlepnih muškaraca. Shvatam da ne treba da se odreknam čoveka, to bi bilo pogrešno, jer će se na kraju ispostaviti da materijalne vrednosti postavljam iznad ljubavi.

S poštovanjem...

Muškarac je zaštitnik porodice, to je njegova osnovna uloga, a žena je čuvar porodičnog ognjišta. Muškarac treba da bude spremam da se u svakom trenutku žrtvuje kako bi spasio porodicu. Ako je muškarac, pa makar bio i pohlepan, spremam da se žrtvuje - to nije strašno. Ali ako mu je pohlepa upotpunjena kukavičlukom, ako nije spremam da se žrtvuje, kakav on može da bude muž, prijatelj i partner na životnom putu?

Kao što znate, brakovi se sklapaju na nebesima. To znači da se supružnici ne samo unapred susreću na suptilnom planu, već i da u našem životu nije sve usaglašeno sa zemaljskom logikom.

Ako nema neke naročite ljubavi, onda situaciju možete da sagledate sa stanovišta zemaljske logike, da posle ne biste žalili zbog izgubljenog vremena. Zakon razvoja uključuje i zakon selekcije.

Kada je muškarac na planu duše strateški snažan, odnosno plemenit, dobar i velikodušan, to znači da će mu potomci biti zdravi. Ako je muškarac snažan duhom, odnosno inteligentan, jake volje i talentovan, onda će njegovoj deci biti lakše da nešto postignu u životu.

Ako je telesno snažan, odnosno fizički, pri čemu poseduje novac i blagostanje, onda će njegova deca moći da dobiju adekvatno obrazovanje i neće umreti od gladi.

Za ženu je sasvim prirodno i potpuno normalno očekivanje da porodicu zasnuje sa jakim muškarcem da bi joj deca bila održiva.

Ali ako volite tu osobu, tada ne treba da razmišljate o izboru, već o tome da ćete morati da promenite muža. Takođe vam predstoji da prođete kroz patnju i iskušenje. Kaže se - kako Bog da. Ako je žena na unutrašnjem planu nesavršena, ona tad dobija nesavršenog muža na spoljašnjem planu. I onda joj preostaje jedini izlaz - da radi na sebi!

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Odavno sam Vaš poštovac, pratim Vaš rad još od Vaše prve knjige.

Pre mnogo godina mi je umro muž, pa sam ostala sama sa sinom u veoma teškoj životnoj situaciji. Dugo nisam primećivala druge muškarce, ali sam shvatala da je detetu potreban otac i da je u kući teško bez muškarca. Pre otprilike 20 godina počela sam da živim sa svojim bivšim kolegom. Kako se u bajci kaže - da bismo živeli srećno do kraja života.

Među nama nije bilo nikakve ljubavi. Mislila sam „strpljen-spasen“. On je dobar čovek, ne pije, lepo se ophodi prema sinu, i teško je zameriti mu bilo šta. Ali možda je u tome i problem...

I evo, nakon toliko godina, počeo je užasno da me nervira i ljuti zbog najbeznačajnijih razloga. Bukvalno počinjem da drhtim kada se vraća s posla kući. Razumom shvatam da treba da mu budem zahvalna, ali ne mogu ništa da uradim sa sobom, na duši kao da mi je kamen.

Stalno radim na sebi, molim se, pokušavam da nekako preokrenem situaciju. Posetila sam i crkvu, razgovarala sa sveštenikom. Čak sam se obraćala i ekstrasensima, ali ništa ne pomaže, situacija se samo pogoršava.

Na seminarima ste često govorili kako u braku nije najvažnija ljubav, već su poštovanje i prijateljstvo mnogo važniji. Ali ja sad osećam samo razdražljivost i užasnu tugu. Ne mogu ništa da učinim, takva situacija traje već nekoliko godina, a ja ne mogu da pronađem izlaz. Da li bi trebalo da se razvedem ili da nastavim sa radom na sebi?

Post i izolacija mi ne pomažu. Počela sam da pušim iako sam cigarete ostavila pre deset godina. Nervi su mi stalno napeti.

Molim Vas, pomozite mi da shvatim ovu situaciju.

Najvažnija u porodičnim odnosima je ipak ljubav. Ona se ispoljava kao nežnost, zajedništvo, požrtvovanost i ono što se naziva poletnošću duše. Ljubav se deli na prijateljstvo i seksualnu privlačnost. Kada je privlačnost u prvom planu, pojačavaju se požuda i strast i zbog toga porodice uglavnom bivaju uništene.

Često sam isticao kako je prijateljstvo zapravo ljubav bez seksa i naglašavao sam da su poštovanje i prijateljstvo važniji od seksualnog zadovoljstva. Ali postoji nešto što se naziva kompatibilnošću duša. Sa dušom određene osobe naša duša ulazi u rezonancu i pojavljuje se osećaj poletnosti, dok nam se, npr., s drugom osobom krila povijaju...

Naučnici su sproveli eksperimente sa hrčcima. Ženkama su ponudili desetine različitih partnera, i ispostavilo se da je glavni faktor koji određuje izbor kavaljera - njegov miris. Miris je povezan s dušom. Ta kompatibilnost je na nekim skrivenim, dubljim nivoima. Ako bi ženki ponudili kavaljera s mirisom koji je ne privlači, rađala su se nejaka deca i majka je prema njima bila ravnodušna.

Inače, muškarčev miris ženi takođe mnogo znači. Miris prenosi informaciju o nevidljivim nijansama duše, koje se praktično ne ispoljavaju.

Čovek je pre svega duša; on oseća sreću kada živi u skladu sa onim što želi njegova duša, odnosno osećanjima, srcem, a ne duhom, svešću. Svest je povezana sa pojmovima „treba“, a duša sa pojmom „hoću“. Onaj koji živi vođen glavom, sa osećajem duga - živi tuđim životom i neprimetno počinje da siluje svoju dušu. Zbog toga mu osećanja slabe, pojavljuje mu se osećaj besmislenosti života i on gubi volju za njim.

Međutim, ovde postoji jedna nijansa: u našoj duši postoji kako životinjski tako i božanski princip. Život u skladu sa principom „radim ono što želim“ dozvoljen je verniku i moralnom čoveku, zato što je njegova duša usmerena ka ljubavi, pa ga želje ne vode u ropstvo nagonima, već utiču na razvoj njegove duše. „Voli Boga - i čini šta hoćeš“, rekao je Blaženi Avgustin.

Mislim da bi mužu trebalo iskreno da ispričate o svom unutrašnjem problemu. Objasnite mu da imate potrebu da budete sami neko vreme, da se vaša duša protivi komunikaciji s njim. Svaki čovek ima

pravo da se osami. Pokušajte da se razdvojite od muža na nekoliko meseci kako biste proverili svoja osećanja. Ako žena ima potrebu da se moli, povuče, bude u samoći, muškarac treba da je razume i da joj izade u susret.

Uradite tako i vidite da li će se nešto promeniti. „Bolje svoje zlo nego tuđe dobro“.

Dragi Sergeju Nikolajeviču!

Za početak, još jednom želim da Vam se zahvalim na naporima, knjigama i pomoći koju ste pružili meni i mojoj deci. Putem knjiga ste me moralno vaspitavali iako još uvek imam poprilično problema.

Postavila bih Vam jedno pitanje. Zašto me roditelji nikada nisu voleli? Uvek su mi sve oduzimali. Majka je svu moju odeću razdelila rođacima, pod izgovorom da je svejedno neću nositi. U detinjstvu sam bila vrlo usamljena, a roditelji mi nisu pružali nikakvu zaštitu. Majka je volela brata i mlađu sestru. Sećam se jedino toplih emocija prema ocu, koje se još uvek nisu ugasile i koje mi ne dozvoljavaju da budem ogorčena na njega.

Uprkos tome što su me roditelji neprestano povređivali ja i dalje sve činim za njih. Međutim, oni prema meni imaju potrošački odnos. Moj muž je pozajmio mom ocu veliku svotu novca, ali on i ne razmišlja da ga vrati iako nam nikada nije pomogao kada je imao mogućnosti. Majčine potrebe u potpunosti pokrivam ja, lišavajući sebe. A ona na primer izjavljuje kako moja deca nisu njeni unuci, ili me pred drugima ogovara, diskutuje o mojim postupcima.

Međutim, njihov odnos prema bratu je potpuno drugačiji. On je absolutni egoista i potrošač, koji nikada nije pomagao roditeljima. Sve vreme je spremna samo da uzima. Pri tom ga roditelji opravdavaju time što nema novca. Uvek su mu i u svemu pomagali iako shvataju da ih on ne voli.

Jasno mi je da se uzrok ovakvog odnosa krije u meni. Ali ja sam i ubuduće spremna da im pomažem ne očekujući ništa zauzvrat.

Zašto se prema meni tako ponašaju? Ponekad mi se čini da njihove probleme preuzimam na sebe.

Hvala Vam mnogo. Duboko Vam se klanjam.

Mi volimo onoga kome dajemo energiju, o kome brinemo. Egoistu, odnosno čoveka koji je poistovećen s telom, treba naterati da pruža. Egoista - paganin, ne voli onoga koji za njega čini nešto dobro, jer intuitivno shvata da mu on kvari dušu. Hristos je rekao: „Ne stavljajte bisere...“

Roditelje treba poštovati, ali ne i kvariti. Uniženja koja ste iskusili još od detinjstva učinila su vas čestitom osobom, dok je vašeg brata roditeljska ljubav iskvarila. Šta je bolje?

Roditeljima treba da pomažete, ali ne tako da se „prejedaju“ od vaše pomoći, jer će vas u suprotnom omrznuti i čak vam se osvetiti na svoj način. Za nekog čoveka je od pomoći da mu damo materijalne stvari, dok je za drugog od pomoći da mu te stvari oduzmem. Ali, istovremeno, čovekovoj duši uvek treba da pružimo ljubav, poštovanje i razumevanje. Međutim, kod vas se sve svodi na materijalnu podršku. Roditeljima pomozite samo ponekad, i to kad vam zatraže.

Nedavno sam bio u jednom društvu. Razgovarali smo o tome kako je harmonično sazdan svet, kao i o tome da su mnogi ljudi nezadovoljni svetom oko sebe jer veruju da u njemu nema pravde. Jedan prijatelj mi je ispričao ovu poučnu priču:

- Devedesete godine su za Rusiju bile vrlo teške. Međutim, čak i tada su među biznismenima mogli da se sretну ne samo pametni, energični, preuzimljivi, već i pošteni i dobri ljudi. Jedan mladić, koji je došao iz Uzbekistana, uspeo je da razgrana prilično veliki biznis: otvorio je nekoliko fabrika koje su donosile vrlo značajne prihode za ta vremena.

Moj otac je predavao u školi za decu ometenu u razvoju. Naravno, subvencije su bile mizerne, plata mala, ali on je bio veliki entuzijasta i nije želeo da odustane od posla.

Pomenuti mladi biznismen je ponudio da otkupi školu, da je privatizuje obećavši da će je i ubuduće sponzorisati. Tako je i učinio, škola je bila kupljena. Plata nastavnika se naglo povećala i bila je daleko veća od onih koje su primali nastavnici u drugim školama. Biznismen iz Uzbekistana je nastavio da uspešno razvija svoj posao...

Ovde je priovedač napravio pauzu, a potom je nastavio:

- Međutim, napravio je veliku grešku.

Sve nas, koji smo se bili u tom u društvu, zanimalo je kakvu je to grešku mogao da napravi čovek koji je umeo da prezivi u najtežim

uslovima, koji je umeo sve da izračuna i uspešno sačuva svoj posao. Kakva je grešku mogla da napravi pametna, plemenita osoba, koja je imala tako mnogo uspeha u životu?

- Taj čovek je imao veoma veliku rodbinu - nastavio je moj prijatelj.
- Kupio je veliki komad zemlje, ogradio ga žicom i, u suštini, tamo izgradio minijaturni grad, pri čemu je sazidao i luksuzne kuće. A zatim je tu preselio sve svoje rođake. Želeo je da im pomogne a to je i učinio jer je bio jako dobar, velikodušan i pomagao je svima koji su mu se obraćali za pomoć. Pritom, ne samo što je preselio sve svoje rođake, već im je regulisao i boravište i zaposlio ih u svojoj firmi.

Moj prijatelj je neko vreme čutao a onda je dodao:

- U principu sam ga upozorio i rekao mu da nije problem da rođaci dođu, da ih zaposli, ali da ne treba mnogo da im daje, da ih zasad ne registruje (u Rusiji prijava boravišta na nečijoj adresi povlači pravo i vlasništva nad imovinom - prim.prev.), već da sačeka, vidi situaciju... Međutim, on mi je odgovorio: „Ne mogu drugačije jer su mi to rođaci“. Postavio ih je za svoje zamenike, direktore svojih preduzeća...

A zatim, kada su rođaci otkrili sve slabe tačke svog dobročinitelja - a devedesetih godina bilo je nemoguće voditi kristalno čist biznis, sakupili su sve prljavštine protiv njega i želeli da mu ukradu biznis, pa čak i da ga strpaju u zatvor.

- Ono što je najzanimljivije - primetio je moj prijatelj - bilo je to što su učitelji, koji su zahvaljujući tom čoveku dobijali ogromnu platu, nakon što je sve izgubio, počeli da od njega svašta zahtevaju, optužujući ga da im je ostao dužan.

Jedini koji je stao u njegovu odbranu bio je moj otac. On je došao na sudsko ročište gde je trebalo da se doneše presuda i nastupio u njegovu zaštitu, i to tako da je momak bio oslobođen.

Pitao sam ga:

- A šta je kasnije bilo s njim?
- Izgubio mu se trag, ništa ne znam o njegovoj daljoj sudskej povijesti.
- Verovatno su njegovi rođaci kasnije sve izgubili - prepostavio sam - jer teško da su umeli da vode ozbiljan posao, a izdaja pre ili kasnije mora da bude kažnjena. Međutim, taj mladić je pametan, energičan i sigurno je mogao da se ostvari u nečem drugom. Najbitnije je da ne oseća ogorčenost na rođake.

- Zašto je čovek tako strogo kažnjen za dobro koje je učinio? - upitao je neko iz društva.

- Prvo treba razjasniti šta je dobro - rekao sam mu i objasnio: „Dobro“ ja definišem kao harmoniju, a zlo kao višak dobra ili nedostatak dobra.

Čovek je, pre svega, duša, a potom duh i telo. Na prvom mestu treba pomagati duši. Međutim, to može različito da izgleda. Za nekog je to materijalna pomoć, dok za drugog znači oduzeti mu nešto, naterati ga da nešto uradi. Jednu osobu treba pohvaliti i dati joj priliku da se realizuje, a drugu treba štapom i prutom primorati na disciplinu i poštenje. „Pametnom reč - a budali - prut“.

Što čovek više ceni materijalno blagostanje, zaboravljujući na dušu i duhovnost, bliži je paganskom načinu razmišljanja. On je sklon izdaji kad se steknu odgovarajući uslovi, zavisan je, ljubomoran i pohlepan. I, ono što je najparadoksalnije: budući da ga velikodušna materijalna pomoć kvari, on će se svetiti onome ko je naškodio njegovoј duši, omogućivši preterano komforne uslove njegovom telu.

- Naravno, ljudima treba pomagati - nastavio sam - ali pre svega, ponavljam, treba pomoći njihovoј duši. A što se tiče materijalne pomoći, potrebno je osetiti kome treba da pomognemo, koliko, kada, kako i čime. Ako želimo da pomognemo, to je divno: ljudima treba pomagati, ljudi treba voleti. Ali to se mora činiti na pravilan način.

Nažalost, u naše materijalističko doba, imamo pogrešno uverenje da pomoć bližnjem treba da bude usmerena isključivo u vidu materijalnih dobara: novac, auto, stan, posao...

Postoji stara kineska poslovica: „Daj čoveku ribu i nahraniceš ga samo jednom. Nauči ga da lovi ribu i on će se hrani celog života“. Ako čoveku svakog dana dajemo ribu a ne naučimo ga da je sam ulovi, on će postati zavisan od vas. Ali ako mu jednom ne budemo dali ribu, on će nas omrznuti zato što neće hteti i neće znati da je ulovi sam. Prevelika materijalna dobra kvare čoveka ako ne razvija svoj duh i svoju dušu.

Živimo za to da bismo razvili dušu, a duša se razvija ljubavlju prema Bogu; približavanjem Njemu, postajanjem nalik Njemu. Kada se čovek brine samo o svom telesnom blagostanju, to nije razvoj, već degradacija. Ohrabrivati nečije materijalne porive, koji se ostvaruju na štetu duše i duha, zločin je pred Bogom, koji podleže kazni.

Naše površne ideje o pravednosti i o tome kako treba da bude uređen svet i kako ljudi treba da se ponašaju, često su vrlo naivne. Istinska pravednost proizilazi iz koncepata kao što su ljubav i jedinstvo s

Bogom. Ako pojma pravednosti čovek vezuje samo za telo, svet će mu se činiti okrutnim i nepravednim.

Prvo morate da imate pravilnu predstavu o tome ko je čovek, odakle je došao i gde ide, a tek potom može da se govori o pravdi ili nepravdi ovog sveta, o izdaji ljudi i njihovoj nesavršenosti.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Veoma sam Vam zahvalna na sistemu s kojim me je upoznala majka. Ona, dve moje sestre i ja primenjujemo Vaš sistem i svi smo srećni.

Imam 17 godina, tinejdžerka sam. Slušam Vaša predavanja i seminare, čitam knjige, mnogo toga sam korisnog saznala. Međutim, primetila sam da nema instrukcija koje bi koristile tinejdžerima. Nova generacija je već stasala i to nam je potrebno.

Vi roditeljima objašnjavate kako treba da postupaju kako bi se promenilo njihovo dete, koje savete i lekcije treba da mu daju. Ali ja želim da znam šta treba da radi dete. U principu, zahvaljujući majci, prevazilazim mnoge životne situacije koje mi Bog šalje. Ali želela bih od Vas da čujem kako treba postupati u prelaznom uzrastu, šta raditi.

Imam problem s gordošću koji se godinama ispoljava kao mržnja prema sebi, ali sam naporno radila i sad mogu sa sigurnošću da kažem da više ne mrzim sebe, premda i ne volim sebe.

Sada se moja gordost, a povezana s prelaznim periodom, ispoljava kao požuda. Govorite o seksu, braku, preljubama, ali nisam nigde pronašla informaciju o tome kako treba da se ponašamo pre seksualnog života, kako na suptilni plan utiču tzv. „nestašluci“, kada ne dolazi do seksualnog odnosa, ali se istovremeno doživljava orgazam kao rezultat različitih manipulacija s telom. U šta to spada? Možda ste o tome već govorili, ali ja nisam dovoljno pažljivo slušala...

Sa bivšim momkom sam imala odnos koji je bio ispunjen prijateljstvom, međusobnim razumevanjem, poštovanjem i brigom. Međutim, to njemu nije bilo dovoljno, jer nije video perspektivu u takvom odnosu, u kome nema rasta na fizičkom planu.

Želim da živim u harmoniji sa svetom i sa sobom. Teško mi je da osetim Boga pored sebe, ali ponekad mi to uspeva i to je divan osećaj.

Bila bih Vam veoma zahvalna na odgovoru. Veliko Vam hvala na radu. Neka Vam Bog pomogne.

S poštovanjem i ljubavlju...

Postoji jedna stara poslovica: „Poseješ postupak - požnješ naviku. Poseješ naviku - požnješ karakter. Poseješ karakter - požnješ sudbinu“. Naše ponašanje utiče na naša osećanja, osećanja se pretvaraju u navike, u karakter, a zatim, u skladu s karakterom, oblikuje nam se sADBINA.

Loše navike se u početku doživljavaju kao nestošluci, kojih čovek u svakom trenutku može da se reši. Malo više hrane, malo više seksualnih igrica, alkohola, cigareta, itd., a sve to donosi nove senzacije, proširuje spektar zadovoljstva i čini nam se kao nevina zabava. Ali ako se čovek time često bavi, postepeno se stvara snažna navika koja počinje da upravlja njime.

Postoji ovakva zagonetka: „Šta je ono što u kuću dođe kao stranac, ostane kao gost, a zatim postane domaćin?“ Navika.

Religija je uvek imala negativan odnos prema čovekovim neumerenostima, bilo da su u pitanju seks, hrana, alkohol, pa čak i rad. Stvar je u tome što čovek koji stalno o nečemu razmišlja u sebi formira toliko snažnu tendenciju da zatim počinje da zavisi od nje. Zbog toga religija zahteva periodični prekid svih funkcija koje su povezane s nagonima.

Povremeno je potrebno uzdržavati se od seksa, hrane, rada, komunikacije, planova za budućnost - i moliti se Bogu. Kada je Bog na prvom mestu, tada dobijamo unutrašnju slobodu, više ne zavisimo od onoga što se naziva grehom. Seks i hrana nisu greh, već je greh podložnost hrani i seksu.

Čovek ima nagone koje mora da zadovolji. U Bibliji piše da je Bog rekao: „Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite...“ Čoveku su potrebni nagoni za samoodržanjem i produžetkom vrste. Ali nagoni treba da služe obezbeđivanju života, a ne da se pretvaraju u objekte poklonjenja. Tada će naša vitalna energija biti harmonična i neće pojačavati vezanost, a potom i - agresiju.

Jedan od ozbiljnih problema kod novorođenčadi i dece u današnjem vremenu je sindrom hiperaktivnosti. U suštini, nije toliko u pitanju hiperaktivnost koliko hiperuzbuđenost.

Prvi nivo gordosti je klanjanje višim duhovnim aspektima koji prevazilaze okvire života, a to je greh đavola. Drugi nivo gordosti je klanjanje životu, kad čoveku život postane osnovni cilj i sreća. A treći nivo gordosti je klanjanje telu i nagonima.

Klanjanje nagonima dovodi do toga da se ljubav pretvara u vezanost, u agresivnost. Odnos prema seksu i hrani postaje izopačen, a zatim počinje raspad. Kada gordost trećeg nivoa pređe „crvenu liniju“, um pokušava da komanduje dušom, podsveštu, i pojavljuje se sindrom hiperaktivnosti, odnosno preterane uzrujanosti uma.

Stanje konstantne preterane uzrujanosti dovodi do gubitka energije, što utiče pre svega na reproduktivnu funkciju, zbog čega je danas sve više mladih parova koji pate od neplodnosti.

Svojstva karakteristična za današnju modernu omladinu kao što su arogancija, nadmoć spram drugih, prezir prema njima, pretvara se u suprotnost - prezir prema samom sebi, nezadovoljstvo sobom, što su spoljašnji znaci gordosti. Ali, u osnovi, gordosti je gubitak jedinstva s Bogom. Ako roditelji izgube jedinstvo s Bogom, i to još osnažuju, odriču se ljubavi kroz abortus, osuđivanje ljudi i nedostatak volje za životom - njihovoj deci je teško da ostvare kontakt s Bogom. Samim tim pojavljuju se manifestacije gordosti, kao što su kompleks inferiornosti, ili, obrnuto, osećaj nadmoći. Nadalje se gordost pretvara u ljubomoru, požudu i čovek ne može da izade iz ovog začaranog kruga.

U svakom slučaju, ne treba se prepuštati nagonima. Ako se čovek navikne da dobija samo telesna zadovoljstva (kroz seks, hranu, alkohol, drogu, itd.), on će prestati da dobija zadovoljstva koja dolaze kroz dušu.

Zašto je potrebno povremeno postiti, gladovati? Da bismo naučili da osećamo radost i onda kad nema spoljašnjih zadovoljstava, tj. kad su spoljašnja zadovoljstva svedena na minimum, a čovek je na unutrašnjem planu zadovoljan jer mu dušu ispunjava ljubav. Upravo se na taj način i obnavlja jedinstvo s Bogom.

Kad čovek oseća strast prema spoljašnjim zadovoljstvima, prema raznim stimulansima (čak i onih kao što su čaj i kafa), različitim energetskim praksama, kako je danas moderno - sve to aktivira, rasplamsava njegovu spoljašnju sferu i opterećuje unutrašnju. Odnosno, čovek ne dobija zadovoljstvo zbog harmonije duše, već na račun telesnih razonoda. Pre ili kasnije se to završava energetskom i fizičkom opustošenošću.

Vaša, naizgled, nevina zadovoljstva, naravno - nisu zločin, ali treba shvatiti da mogu da dovedu do ozbiljnih problema u budućnosti.

Čovek sa prekomernom gordošću, koji na unutrašnjem planu pokušava da upravlja čitavom Vasionom, ne može da prihvati Božju volju. Ona se ostvaruje pre svega kroz suptilne planove, kroz budućnost. Jer, što je veća čovekova gordost, on oseća jači strah pred budućnošću, više brine za nju i pada u uninije. Klanja se ili se odriče budućnosti, ne prihvata je, ne veruje u nju. Takva osoba prestaje da živi u sadašnjosti. Ona ili živi u budućnosti i pada u jarost iz bilo kog razloga, pri čemu osuđuje one koji ne odgovaraju njegovim idealima i predstavama o svetu, ili pada u depresiju.

Poklonjenje i odbacivanje su usko povezani. Čovek sa povиšenom gordošću prvo se klanja budućnosti, zatim je ne prihvata već uključuje mehanizam samouništenja. Budućnost, odnosno suptilni planovi - izvor su daleko sveobuhvatnije sreće nego što je materijalna. Sve što je materijalne prirode mi ćemo izgubiti, a suptilni duhovni planovi ostaju s nama čak i posle smrti. Zbog toga je poklonjenje budućnosti daleko opasnije od klanjanja prošlosti i sadašnjosti.

Poklonjenje budućnosti vodi ka njenom gubitku. Zbog toga je Hristos govorio: „Ne razmišljajte o sutrašnjem danu; živite kao ptice“. Čovek mora da brine o budućnosti na spoljašnjem planu, ali iznutra, u duši, gde opšti s Bogom, mora da postoji apsolutno prihvatanje Njegove volje. Strah za budućnost, zabrinutost, želja da se upravlja budućnošću - sve to, u suštini, predstavlja podsvesnu borbu s Bogom, koja dovodi do toga da čovek gubi energiju. Stoga dolazi do neprestanog uzbuđenja, koje na kraju dovodi do degradacije: deca se razboljevaju ili uopšte ne mogu da se pojave na svet, počinju problemi sa zdravljem i sudbinom.

Opsednutost seksom je vrlo opasna. Seksualna nezajažljivost u periodu adolescencije dovodi do toga da se čoveku odseca mogućnost razvoja viših duhovnih aspekata. On postaje prizeman, pragmatičan. Za pagansko i primitivno društvo to je normalno. Ali u visoko razvijenom društvu gde je moral neophodan, seksualni promiskuitet na kraju dovodi do degradacije potomaka i uništenja civilizacije, kao što je opisano u Bibliji na primeru Sodome i Gomore.

Seksualna energija mora pravilno da se koristi. Što se devojka preuda i rodi decu (najbolje vreme za to je do dvadeset i pete godine), njena deca će biti zdravija i imaće više životne energije. Ako devojka izabere da joj je zadovoljstvo najvažnije u životu, dok decu može da rađa

i posle tridesete godine, onda će se sva energija, koja je namenjena zdravlju i budućnosti dece, potrošiti na uživanje i deca će se roditi nejaka ili se uopšte neće roditi.

Religiozne zabrane se pre svega odnose na seksualne nezajažljivosti - to je uslov spasenja i opstanka civilizacije.

P.S. Ako vas momak voli, onda treba da vas oženi. U suprotnom, njegovo priateljstvo i briga samo su motiv za fizičko zadovoljstvo. To su „nestašluci“ momka koji ne želi da na sebe preuzme odgovornost.

Dobar dan, poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Imam 25 godina, udata sam, nemam dece, ali to i nije čudno. Počev od 12-e, pa sve do 21-e godine jako sam grešila: mrzela sam roditelje, prejedala se i bila opsednuta seksom. Uopšte - radila sam sve što nije trebalo - ali me je na kraju sve to dovelo ka Bogu. Moj muž je, naprotiv, uvek bio vrlo pristojna osoba i kako se stidim pred njim, jer je on veoma dobar čovek, a ja sam u prošlosti bila bludnica i ne mogu da mu podarim dobre potomke.

Osećam se odvratno zbog toga i ne znam šta da radim. Bojam se da mu sve priznam jer ne želim da me odbaci. Blagostanje i udobnost su ono što jako cenim... Ali istovremeno mi se čini da bi bilo ispravno i pošteno da mu sve priznam o svojim mладалаčkim avanturama, da mu pokažem svu svoju prljavštinu. U suprotnom ispada da ga iskorišćavam.

Molim Vas, posavetujte me da li treba da ostanemo zajedno, ili je za moju dušu i duše potomaka najbolja opcija da se razidemo?

U našem životu je sve u redu, oboje se molimo, radimo na sebi, čitamo Vaše knjige i Svetе tekstove. Ali ja ne verujem da Bog može da mi oprosti za ono što sam činila. Verujem da će svaka kazna koja me sustigne biti zaslužena, ali ipak želim da je izbegnem i licemerno nastavljam da se klanjam mamonu, ne želeći da obuzdam svoje strasti (i dalje se prejedem).

Hvala Vam.

Ne treba kaljati muža sećanjima na svoje grehe. Bolje je da sve ispričate svešteniku.

Oproštaj s Višeg plana zavisi od toga koliko ćete se promeniti kao ličnost. Ako se vaš karakter istinski promeni, postaćete drugačiji, nov čovek. I taj novi čovek više neće biti podložan kazni. Dakle, sve zavisi od toga koliko će vaše promene biti sveobuhvatne i duboke.

Čovek ima tri nivoa greha. Prvi je greh đavola: odricanje od ljubavi prema Bogu, gubitak jedinstva s Njim, osećaj sopstvene primarnosti, potpune ispravnosti, osećaj posedovanja istine.

Drugi je greh Adama i Eve: neprihvatanje volje Svevišnjeg, ogorčenost na sudbinu, osuđivanje ljudi i okruženja, žaljenje za prošlošću, nezadovoljstvo sadašnjošću, strah od budućnosti. Druga komponenta greha Adama i Eve je požuda, klanjanje nagonima, bludničenje i proždrljivost.

Treći nivo je Kainov greh: pohlepa, zavist, spremnost da se krade, pljačka ili čak ubije radi sopstvenog blagostanja.

Čovek svakog dana mora da prevaziđe iskušenje da se prepušta zadovoljstvu koje dobija iz osećaja lične superiornosti, moći i ispravnosti. Potrebno je da obuzdava svoje želje i ambicije, kroti klanjanje zadovoljstvima. Neophodno je da prevaziđe pohlepu, spremnost da ukrade, a da ne zaradi sam.

Za to je potrebno naučiti kako da vidimo Boga u svemu, osećati Njegovu ljubav i podršku. Moramo naučiti da volimo, bez obzira na sve, kao što Sunce sija, da razvijamo naviku da ni o kome ne govorimo loše, da o sebi ne mislimo loše.

Svaki čovek može da vaspitava sebe, može da se promeni, samo je pitanje vremena i ispravnog pristupa, budući da je na unutrašnjem planu naša suština božanska. Najvažnije je ne zaboraviti da nas Bog voli.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Želim da vam ispričam svoju priču. Imam nešto više od trideset godina i radim kao pravnik u preduzeću. Sa ženom sam u braku skoro 10 godina. Venčani smo, imamo dvoje male dece - sina i čerku.

Sa ženom su odnosi loši, ne osećamo ljubav. Stupili smo u brak pre iz potrebe da nekako uredimo život, nego zbog nekih uzvišenih osećanja.

Pre nekog vremena se u mom životu pojavila druga žena. Poznajem je odavno. Osećao sam prema njoj simpatiju, ali je ona bila priateljica moje supruge, tako da nisam ništa ispoljavao. Međutim, pre

otprilike pet godina smo otpočeli vezu, osećanja su se sve više rasplamsavala, odnosno obostrana ljubav. Od tada naš odnos traje. Volim je, želim da budem s njom, da zasnujem s njom porodicu. Ali ne mogu da ostavim decu, nešto mi ne dozvoljava.

Žena s kojom održavam odnos me takođe, nadam se, voli, ali je umorna od neizvesnosti. Nekoliko puta je sa mnom prekidala odnos. Nakon poslednjeg prekida jako sam se razboleo, bio sam u bolnici dve nedelje, lečio se od neuroza, a imao sam i jaku depresiju. Šest meseci kasnije smo ponovo uspostavili odnos.

Želim da konačno dođem do neke odluke i otpočnem normalan, miran život. Ali ni ovu ženu ne mogu da izgubim (shvatam da će mi biti jako loše bez nje), a decu ne mogu da ostavim (jako sam vezan za njih, naročito za čerku, plašim se da deci ne uništим život). Ove protivrečnosti me razdiru jer ne mogu da pronađem pravo rešenje.

Shvatam da je potrebno da se na unutrašnjem planu menjamo - i ja i moja žena... A šta ako nam ne uspe da se promenimo, jer smo odrasle osobe, karakteri su nam već formirani? Šta tada? Provesti život u agoniji, što će nam kasnije doneti bolesti, ili treba da postupim onako kako želim, da ne ispunjavam svoj dug, već pratim svoje želje?

Hvala unapred.

Uzrok ovog ljubavnog trougla možda nije u vama, već u vašoj ženi ili deci. Ako supruga ima težak karakter a nije prošla kroz ozbiljna iskušenja, ako deca imaju zdravstvene ili sudbinske probleme, ako žena nije čitala moje knjige i ne želi da se promeni, možda „odozgo“ posredstvom Vas leče nju.

Često nam podsvest zarad spasenja dece daje neobične osećaje i situacije. Od njih ne treba bežati ili ih odbacivati. Pogrešno ponašanje u takvom slučaju može da dovede do bolesti i nesreća. Požudu je veoma teško razlikovati od sudbinskih nagoveštaja.

Potrebno je da menjate karakter. To je neverovatno teško, ali je moguće! Najvažnije je imati veru i spremnost na promene. Prvo treba da promenite pogled na svet i odnos prema životu, a zatim - navike. Takođe se možete i morate boriti s potrebom da osuđujete, prekorevate, da istrajavate na tome kako ste u pravu, s nespremnošću da razumete i oprostite drugome, kao i da osećate ogorčenost.

Razgovarajte sa svojom ženom, nagovestite joj da se vaš odnos prema njoj promenio. Poželjno je da se menjate i vi i ona - neka ona takođe radi na sebi, ako je moguće. Možete neko vreme da živite razdvojeno. Pokušajte da promenite ženu. Ako bude jasno da ona kategorički ne želi da se menja, onda odlučite šta ćete dalje.

Nijednu situaciju ne možemo da utisnemo u okvire svesti... Ako deca imaju loš karakter, ako ih majka okreće protiv oca, svađa se s njim pred decom - to su dodatni faktori koji govore u korist razvoda. Ali meni nisu poznate sve nijanse vašeg odnosa sa ženom. Mogu samo jedno da vam kažem: verujte svojim osećanjima, ali nemojte da žurite.

Dragi Sergeju Nikolajeviču!

Hvala Vam na istraživanjima koja su nam od velike pomoći.

Mislila sam da ću, nakon čitanja Vaših knjiga i slušanja predavanja, početi da shvatam šta pogrešno radim, ali se ispostavilo da ništa nije tako jednostavno. Želim da sledim ljubav, ali sam se toliko zaplela u svojim osećanjima da ne mogu da prepoznam šta je prava ljubav. Tako sam umorna od grešaka. Što više analiziram situaciju, sve sam manje sigurna da idem u dobrom pravcu. Imam osećaj kao da me po ko zna koji put iskušavaju s Višeg plana, a ja sve više „zakopavam“ sebe, uprkos težnji ka Bogu i opasnošću da za sve mogu da platim ozbiljnom bolešću.

Gоворила сам себи да ћелим искушења и да сам спремна на њих, али никако не успевам да прођем кроз ситуацију униженja ljudske среће коју ми приређује волјена особа. Чини ми се да relativно подношљивије могу да се помирим са губицима и растаницима и да притом сачувам ljubav у души, али и даље нисам naučila да прихватам унижение однosa i будућности.

Molim se i često u себи ponavljam da je главна срећа - ljubav prema Bogu, а да је волјена особа само средство да се осети ljubav у души. Али сваки пут, без обзира на то како се наштимавам на добродуšност, појављују се ljutnja i osuda. И тек после неког времена shvatam da je to bila još jedna u nizu provera koju nisam prošla.

Muškarac s kojim želim da budem stalno me povređuje. Nekoliko puta je odlazio i враћао се, а ја све време имам исту емоцију gorčine i naš odnos nikako ne може да се harmonizuje. Sve то траје већ четири године.

U mom životu postoji još jedan muškarac prema kome sam pre deset godina gajila vrlo snažna osećanja, a sada smo prijatelji. Ostavljala sam ga tri puta, bez obzira na to što me je zaprosio. Ali on me, kao i ranije, i dalje neizmerno voli, bez obzira na sve. Svaki put kad novi odnos postane klimav, vraćam se njemu. A zatim opet odlazim i vraćam se.

Znam da bih s njim mogla da zasnujem divnu porodicu i da bih bila srećna. Ali iz nekog razloga ne mogu da prevaziđem strah od moguće sreće. Plašim se da će njegova bezuslovna ljubav da iskvari moju dušu i da će zaboraviti na Boga. Zato i ne mogu da odustanem od odnosa koji se u poslednje četiri godine uopšte ne stabilizuje - verovatno osećam da me uporan duševni bol podstiče ka Bogu.

Međutim, nedavno sam u jednom vašem predavanju čula nešto što me je navelo na razmišljanje. Rekli ste da je podnošenje uniženja kroz odnose - naravno nešto što je za svaku pohvalu, ali ako se žena pritom ne menja, bolje je da ne nagomilava ogorčenost i osude, već da takav odnos prekine. Bez obzira na to koliko se trudim da prihvatom bol koji mi nanosi voljena osoba, ne mogu da prevaziđem osećaj ljutnje u trenucima bola, iako preduzim aktivne korake da bih joj ukazala na propuste.

Možda sam sve pogrešno shvatila? Možda je, umesto bezuspešnog pokušaja da izgradim odnos sa ovim muškarcem, bolje da prestanem da odgurujem od sebe onog koji me voli već toliko godina, koji za mene nije toliko voljena osoba, koliko je najbolji prijatelj? Možda je umeće da osetimo radost življenja sa osobom koju manje volimo - zapravo bliže božanskoj ljubavi, od konstantnih erupcija emocija i ljutnje? Možda ja potpuno pogrešno shvatam izraz „ići za ljubavlju“?

Kako razlikovati ljubav od strasti? Zamislite da sa osobom koju volite više nećete imati seksualne odnose. Nikad. Ukoliko prema njoj i dalje budete osećali ono što osećate, znači da se ne radi o strasti. Poznata je izreka: „Ljubav je ono što ostane nakon postelje“.

Ljubav je spajanje suprotnosti, odnosno sukob. A sukob je prilika za razvoj. Ako nema nikakvih protivrečnosti s muškarcem, onda s njim postaje dosadno. Međutim, vaš komplikovan, „nedosadan“ odnos uopšte ne znači da osećate ljubav prema toj osobi. Možda vas upravo želja za razvojem i gura ka njoj. Zaključak: naučite da se ne razvijate prinudno, već dobrovoljno.

Prvo naučite da ne osuđujete, da se ne nervirate, vređate, već da budete energični, veseli, strpljivi. Voljenu osobu treba posmatrati pre

svega kao prijatelja, a ne kao seksualnog partnera.

Ako je vaša vezanost toliko jaka da vas privlači samo onaj koji tu vezanost truje, znači da sa tom osobom neće biti srećnog života.

Naprotiv, život s muškarcem bez seksualnog ispunjenja pomoći će duši da se oslobodi iz zarobljeništva vezanosti.

„Idite za ljubavlju“ pre svega znači ići za ljubavlju prema Bogu.

Jedna žena mi je poslala pismo. Imala je skladne odnose sa mužem. Ali onda se zaljubila u drugog muškarca i „krenula za ljubavlju“ - razvela se od muža i udala se za muškarca kog je volela. Posle nekog vremena počeli su da je bole bubrezi, što znači da je došlo do opasnog gubitka energije. Odnosno, njena vezanost i strast, koji su izgledali kao ljubav, polako su počeli da je ubijaju.

Njeno pismo se završava ovako: „Počela sam da živim s drugim muškarcem, ali sam ubrzo osetila da život nije funkcionsao - ljubomora i ogorčenost izbijali su iz svih pukotina. Razvela sam se. Sada sam sama. Održavam prijateljske odnose sa obojicom, ali živim sama i ne mogu da zasnujem porodicu“.

Ljubav prema čoveku i ljubav prema Bogu isprva izgledaju isto. Ali ako je ljubav prema Bogu slaba u podsvesti, onda se ljubav prema čoveku pretvara u sredstvo za dalje slabljenje ljubavi prema Bogu. A to je nedopustivo. U takvim slučajevima, udati se „iz ljubavi“ - opasno je prvenstveno za dušu i zdravlje buduće dece.

Ako ignorišemo osnovnu, prvu zapovest: „Ljubite Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim“, onda postaje opasno poštovanje druge zapovesti: „Ljubite bližnjeg svog kao samog sebe“. Postaje opasno i zato se ne može primeniti u praksi. Ako se ljubav pretvori u strast, neće nam biti dato da osetimo seksualnu sreću. Setite se priče Nikolaja Leskova „Ledi Magbet Mcenskog okruga“...

Šta treba da učinimo da bismo poštivali prvu zapovest?

Da povećamo inerciju ljubavi u duši. Takođe, da uklonimo sve ono što unižava ljubav, a da pritom ne podstičemo osećanja koja je oslabljuju, tj. ne dopuštamo ono što je nepotrebno na „teritoriju“ ljubavi.

Da prihvatamo Božju volju, bez obzira na to šta se dešava. Takođe, da ne osećamo žaljenje, ne padamo u uninije, ne budemo razdražljivi, brzopleti. Zatim, da vaspitavamo svoj karakter, stičemo kvalitete kao što

su hrabrost, dobrodušnost, milosrđe, fleksibilnost, optimizam, strpljenje, razumevanje bližnjeg svog.

Da prevazilazimo vezanost, odnosno zavisnost od svih zemaljskih vrednosti. Ovde će nam biti od pomoći i apstinencija, post, askeza, molitva i osamljivanje.

Da se naučimo umeću pravilnog sukobljavanja s ljudima iz okruženja. Pravilna komunikacija razvija dušu.

Da više dajemo nego što dobijamo - jer je to osnovni princip razvoja. Davanje je kreativnost, briga o drugima, energičnost, radost. Usrećujući druge, sami postajemo srećniji.

Kada naučite da se razvijate dobrovoljno, mislim da će se vaš odnos prema osobi koja vas voli promeniti.

P.S. Uvek sam govorio da je srećan onaj brak u kome seks nije na prvom mestu, odnosno seksualna sreća je u izvesnoj meri osujećena.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Odavno čitam Vaše knjige i trudim se da radim na sebi. Pre tri godine moj muž se zaljubio u udatu ženu... I to nije prvi put. U braku smo oko 20 godina, a zajedno smo od moje sedamnaeste godine. Imamo tri sina.

Još uvek ne mogu da prevaziđem ovu situaciju. Shvatam da treba da je prihvatom kao pomoć u isceljenju od vezanosti i gordosti, ali šta da činim na spoljašnjem planu? Kako da pomognem mužu da se promeni? Uostalom, potreban je rad u dva režima? Na unutrašnjem planu prihvati Božju volju, ali šta raditi na spoljašnjem?

U današnje vreme istraživači govore o tome da u muškom hromozomu opada broj gena. Zašto se to događa?

U skladu s Biblijom, muški princip je primaran i povezan je s duhom, odnosno s poljem. Polje stvara supstancu, odnosno materiju, ženski princip. Božansko rađa duhovno, a duhovno rađa materijalno.

Sve dok civilizacija veruje u Boga, razvijaće se ne samo religija, već i kultura. Razvijaće se duhovni, odnosno muški princip.

Danas je za većinu ljudi pitanje vere prinudni koncept: „Dok grom ne zagrmi, seljak se ne prekrsti“. Čim prestanu da besne ratovi i ljudi

počnu da žive udobno, vera u Boga odmah slabi i muškarci počinju da se degenerišu. Ali rađaju ih žene! Dakle, budućnost naše civilizacije zavisi od vere i poniznosti žena.

Intuitivna težnja ka Bogu u ženi se intenzivira kada se raspadaju vrednosti na koje je navikla. U meri u kojoj prihvati Božju volju, toliko će biti bliža Bogu i toliko će joj unutrašnje stanje spasiti pre svega decu.

Dečaci, sinovi - simbol su budućnosti. Poklonjenje budućnosti, odnosno blagostanju, idealima i snovima dovodi do gubitka budućnosti. Što se više klanja budućnosti, ima sve manje šanse da rodi zdravu, srećnu decu, naročito dečake.

Ako vam sinovi imaju problema, na koji način im možete pomoći? Majkama se obično prvo daju iskušenja, a zatim testovi. Možda je vaša situacija test, šansa da pomognete deci.

Pogledajte svoju decu. Ako su zdrava, dobrodušna, energična, ako imaju predivan karakter, onda je, očigledno, razlog onoga što se događa - unutrašnje stanje vašeg muža. Ali ako vaša deca nisu najsrećnija, onda je ta situacija prvenstveno namenjena vama. Vredi iskoristiti priliku koja vam je data „odozgo“. Potrebno je da ojačate podsvesnu veru u Boga od koje zavise sudbina i zdravlje - kako vas tako i vaše dece.

Ako vas muž ne ponižava otvoreno, to znači da kod vas stvari i ne stoje tako loše. Ako se pridržava spoljašnje pristojnosti, možda ne treba donositi odluke i pritom se upravljati samo zemaljskom logikom? Kada u japanskoj porodici dođe do sukoba, poziva se treća osoba koja će rešiti problem. Možda je potrebno da neko od bliskih ljudi opomene vašeg muža kako bi trebalo da se ponaša pristojnije?

Ali ako sve to kod vašeg muža nije hir, već ga nezaustavljivo privlači druga žena, onda je to zaista prilika da pomognete sinovima. Možda se radi baš o pomoći koju ne želite i koju ne možete da prihvivate? Imate nad čim da razmišljate.

Pitate se kako da radite u dva režima. S ljudima koji nam nisu bliski treba više raditi na spoljašnjem planu - dobrodušno, ali zahtevno. Međutim, kad želimo da vaspitavamo ljude koji su nam bliski, tad treba krenuti od sebe, od samovaspitanja, te vaspitavati više svojim primerom nego pritiskom i zahtevima.

Da biste bolje razumeli situaciju, možete da sprovedete samodijagnostiku. Ako vas posredstvom muža odvajaju od poklonjenja budućnosti, to znači da u vama postoji zavisnost od budućnosti. Obično

se ispoljava kroz osuđivanje ljudi, želju da se ne živi u sadašnjosti, već u svetloj budućnosti, kao uninije, pokušaji samoubistva koji su postojali kod vaših predaka. Strogost i kategoričnost su potreba da utisnemo svoje ideale u sve ljude. Poklonjenje svemu što je lepo, čisto, idealno, kao i prezir prema nesavršenom svetu, nepodnošenje izdaje, nepravde i poniženja - znaci su poklonjenja budućnosti. Što je veća vezanost, bolnije mora da bude pročišćenje kroz unižavanje idealna, principa i pravila.

Poklonjenje budućnosti je jedan oblik ispoljavanja gordosti, pri čemu i vrlo opasan. Ako svega ovoga nema u vama, to me raduje. Ako postoji, neophodno je da se istinski promenite.

Želim vam uspeha u tome!

Poštovani Sergeju Nikolajeviću.

Hvala Vam na napornom radu koji je neprocenjiv!

Više mi ništa nije jasno. Vaše knjige čitam od 30-e godine. Sada mi se bliži 50. Na konsultaciji kod Vas sam bila 2000. godine, kada mi je majka umirala od raka, a dve godine pre toga mi je preminula tek rođena čerka. Na konsultaciji sam se jako molila. Dopale su mi se Vaše reči na kraju - da sad mogu da razmišljam i o deci.

Majci nisam mogla da pomognem. Kada sam joj donela Vaše knjige i video-materijale i zamolila je da svima oprosti, rekla je da nema namenu da menja svoj odnos prema životu, jer je to jako teško i bolno. Nakon toga je umrla.

Sledeće godine je iznenada preminuo moj trogodišnji pas, i to baš na moj rođendan. Muž je tražio krivce, a jedna vidovita žena mu je rekla da je pas dao život za vlasnicu i da joj sad više ne preti nikakva opasnost. Vlasnica sam bila ja.

Naredne godine smo se muž i ja odselili u drugu zemlju. S mužem više nisam mogla da zatrudnim, ali svaki dan sam godinama molila Boga da mi daruje decu, bukvalno rečima: „Prihvatom sve uvrede, nesreće i nepravde od drugih ljudi... Molim te Bože, samo mi daj priliku da postanem majka...“ Rodila sam sinove u 36-oj i 39-oj godini bez ikakvih problema, ako izuzmem jedan: njihov otac nije bio moj muž.

Budući da sam bila sama u stranoj zemlji, zaljubila sam se u drugog muškarca. Osećanja su bila uzajamna. Zatrudnela sam odmah, prilikom

prvog odnosa. Ubrzo se moj muž vratio, konstatovao mi je trudnoću (ginekolog je po profesiji) i posumnjaо da dete nije njegovo. Tokom trudnoće sam bila u strahu od DNK testa - muž se pripremao da ga uradi već u porodilištu, i, ako nešto ne bude u redu, pretio je da će otrovati i mene i bebu.

Rodila sam sina i bila sam presrećna. Pozvala sam njegovog oca kako bih mu saopštila da je dobio sina. Bio je srećan i ponekad nas je posećivao. Veoma sam ga volela. Sa mužem nisam bila u supružničkim odnosima, već samo u drugarskim.

Inače, moj muž je vrlo ciničan i okrutan čovek. U njegovoj roditeljskoj kući se vrlo često dešavalo nasilje, a bio je sklon da upućuje psovke i svojoj staroj majci. U inostranstvu se nasilje zaustavilo, ali ne odmah, već nakon intervencije policije.

Ponovo sam zatrudnela sa svojim ljubavnikom. Odlučili smo da živimo zajedno. Sve sam ispričala mužu, ali je on pao na kolena i počeo da me moli da ga ne napuštam - da će on sve prihvati i oprostiti mi. Međutim, ja nisam želela. Zatim je počelo ono najstrašnije - shvatila sam da ne mogu normalno da živim sa ocem svoje dece, da smo potpuno različiti.

Nakon rođenja drugog sina, muževljevo ponašanje je bilo besprekorno, nadmašio je samog sebe. Odlučila sam da ostanem s njim i prekinem odnos s muškarcem kog sam volela. Da, s mužem sam znala na čemu sam, imala sam sigurnost po pitanju budućnosti. Zatim sam pogrešila. Zamolila sam ga da se potpiše u matičnom listu rođenih kao otac dece. Tada sam iskreno želela da moj zakoniti muž bude njihov otac. Svim silama sam nastojala da sačuvam porodicu.

Odlučili smo da krenemo ispočetka. Kupili smo luksuznu kuću... Međutim, nije uspelo. Godinu dana kasnije, odvela sam decu i preselila se na drugo mesto. Deca su bila jako mala, a pomoći niotkuda, ali sam bila srećna i uspela sam da se izborim sa svim problemima. Kada su se deca rodila - ljubavni trougao se raspao.

Kada sam napuštala muža, on mi je rekao: „Zapamti, oduzeću ti decu i uskoro ćeš da poludiš. Završićeš u ludnici“. Vrlo dobro je pamtio u kakvom sam stanju bila kada mi je umrla čerka.

Sad shvatam: moja deca su bila avans koji mi je Bog dao. Ali ja sam potpuno zaboravila na Njega kada sam dobila ono što sam želela...

Uskoro su počela beskrajna suđenja (trajala su godinama), a bivši muž je pomoću svih mogućih istina i laži želeo da mi oduzme decu,

optužujući me da sam loša majka, da sam luda, itd. Međutim, to nije uspelo. Moj advokat je odlučio da se obavi DNK analiza kako bih se jednom za svagda oslobođila neosnovanih zahteva mog bivšeg muža.

Urađene su dve analize i obe su pokazale da je otac dece moj bivši muž. Svi u sudu su bili upoznati s činjenicom da deca nisu njegova, niti je on to skrivao, i zato smatram da mu je Bog pritekao u pomoć. On se često glasno molio Bogu da mu pruži priliku da odgaja tu decu, odnosno moje sinove. Šta se desilo? Da li su testovi bili falsifikovani ili je nešto drugo bilo u pitanju, ne znam. Jednom prilikom ste rekli: ako je nešto neshvatljivo, znači da je od Boga!

Znam da moj bivši muž nije biološki otac mojih sinova. Deca su kopija svog biološkog oca: imaju njegove navike, karakter; čak su nasledili i njegov talenat za crtanje.

Ne shvatam kako je to moguće! Pokušavam da se pomirim s tim, ali ljudska logika prosto vrišti: „To je nemoguće!“ Dešavala su mi se čuda u životu, ali to „čudo“ je ovaj put protiv mene...

Konačni ishod svega bio je da je bivši muž dobio pravo da mi za šest godina oduzme decu. Godinu dana pre toga udala sam se iz ljubavi. Sanjala sam o sreći, koju jednostavno nisam zaslужila. Bivši muž se oženio odmah nakon našeg razvoda, ali me nikad nije ostavio na miru. Naročito je postao aktivan kada je moj novi muž doputovao kod nas na mesec dana (još uvek živi u Rusiji).

Opet su počele pretnje sudovima, beskrajni pozivi. Na kraju nisam izdržala. To se poklopilo s danom kada mi je suprug otputovalo na neodređeno vreme u Rusiju. Popila sam jako puno alkohola i odlučila da isečem vene: deca su bila kod kuće. Preživila sam, a nakon toga su mi deca oduzeta i poverena na vaspitavanje mom bivšem mužu, „legitimnom ocu“, koji je živeo u inostranstvu, na potpuno drugom kontinentu.

Sada je već treća godina kako „živim“ bez dece. Ne mogu da ih vidim, jer me u tome sprečava „bivši“ na sve moguće načine. Čak ne mogu ni telefonom da ih pozovem. Trenutno umirem. Sustigao me je bol koji nemam snage izdržim. Znam da je moja krivica, da je došlo vreme da „prikupljam kamenje“, tj. grehe mladosti, itd. Žao mi je dece.

Molim Vas za savet šta da radim - da ih ostavim na miru, da ih ne kidam na deliće našim sukobima ili da možda pokušam nešto da promenim (iako je u ovoj zemlji to nemoguće)? Deca jako pate i ja to osećam, jer me vole. Bili smo veoma skladna porodica više od deset

godina. Bivši muž truje njihovu dušu, govori im da sam luda i alkoholičarka. Trudi se da im izbriše iz sećanja spomen na majku. Da, volela sam ih više od Boga. Sada pokušavam da ih manje volim. Verovatno moja ljubav štetno deluje na njih.

Ništa ne mogu da dokažem zbog DNK analiza koje lokalne vlasti smatraju validnim. Osveta bivšeg muža se izvršila. Nalazim se u stanju koje se bliži ludilu.

Želim da pomognem svojoj deci, ali moji pokušaji ne donose nikakve rezultate, apsolutno se sve zaverilo protiv mene! Intuicija mi kaže da moram da ih ostavim na neko vreme, da izađem iz njihovog života. Ali nisam sigurna da je u tome rešenje.

Moja predačka loza je opterećena najrazličitijim zločinima protiv ljubavi. Mogu li sa ovim da se izborim? Da li imam snage za to? Ipak, veoma bih želela! Čitam Vaše knjige, gledam seminare, ali na duši kao da mi leži kamen.

Za početak ču vam ispričati jednu kratku priču. Nekom prilikom mi je jedan muškarac uzrujano pričao o tome kako je proticala njegova borba za mesto rukovodioca u lokalnoj nacionalnoj zajednici:

- Moj suparnik, koji takođe pretenduje na ovu funkciju, jako je nepošten čovek. Osnovni cilj mu je da izvuče korist iz svog položaja; novac mu je na prvom mestu i to mnogi znaju. Međutim, iz nekog razloga on ima sreće, okolnosti idu njemu, a ne meni na ruku. I gde je tu pravda?

- Ako bes prodre unutra, u dušu - onda je to protest protiv Boga - odgovorio sam mu. - Unutrašnje osuđivanje je takođe agresija prema Bogu. Reč je o tome da je taj čovek svestan da je nitkov i zbog toga nikoga ne osuđuje. On, za razliku od vas, nema osećaj moralne i duhovne nadmoći prema ljudima. Tako na kraju i proizilazi: vi imate dobar odnos prema ljudima, a loš odnos prema Bogu. Međutim, on se na unutrašnjem planu bolje odnosi prema Bogu od vas.

Naše zdravlje i sloboda prvenstveno su određeni našim podsvesnim odnosom prema Bogu. Naravno, pohlepna i okrutna osoba, koja krađe i vara, postepeno će gubiti unutrašnju harmoniju, i sloboda i zdravlje će početi da joj se raspadaju. Međutim, čovek poseduje velike zalihe izdržljivosti koje ne troši odmah i koje mu dugo traju.

U društvu u kome se ljudi klanjaju novcu i blagostanju, lider mora da bude pohlepan, koristoljubiv i surov. Tada će ljudi nehotice početi da

misle o Bogu više nego o novcu. Ako se čovek klanja novcu, u tom slučaju će oni, koji ga varaju i lišavaju novca, nesvesno pomagati njegovoj duši. Za to vreme će dobar, brižan i pošten lider, koji svima obezbeđuje prosperitet i blagostanje, nehotice naterati ljudi da zaborave na Boga i da se klanjaju mamonu.

Vaša majka nije želela i nije mogla da promeni svoj karakter, nego joj je bilo lakše da umre - što znači da je kod vas prisutan težak nasledni faktor. Umrla vam je novorođena čerka te dugo niste mogli da zatrudnite, što je značilo da vaše potomstvo nije bilo životno održivo. Kada umiru kućni ljubimci i na sebe preuzmu deo problema, to uopšte ne znači da je došlo do pročišćenja vlasnikove duše. Smrt psa bio je znak da imate ozbiljne probleme s potomstvom.

Molili ste Boga da vam podari decu u zamenu za bilo kakva ponižavanja i lišavanja - i Bog vam je ta uniženja dao. U Bibliji je napisano da gordu osobu ne mogu da pročiste iskušenja. Da bi se duša pročistila, nije dovoljno razboleti se ili doživeti nesreću, već prihvati volju Svevišnjeg na unutrašnjem planu. Međutim, samoubistvo, neprihvatanje bola i uniženja, kao i unutrašnji revolt - sve to sprečava pročišćavanje duše.

Proizilazi da ciničan i okrutni otac ima čistiju podsvest i bolji odnos prema Bogu nego što ga imate vi. Zato, da bi deca preživela, bolje je da budu udaljena od vas. Opirući se razdvajaju od dece, vi zapravo navijate za njihovu smrt.

Iz tog razloga, DNK dece se „prebacio“ na oca - usvojitelja kako bi mogla da prežive. Što se deca budu bolje ponašala prema vama, što vas više budu volela, više duševnih nečistoća će se iz vaše podsvesti prelivati u njihovu dušu, što će ih lišiti šanse za preživljavanje.

U tome se krije objašnjenje čudnog ponašanja vašeg muža. Ono što vam se dešava i to kako se ljudi ponašaju prema vama, određuje vaše podsvesno stanje. A ono što vam se na površinskom nivou čini kao zlo, može da bude dobro na dubljem nivou. Međutim, vi to ne vidite i zato očajnički protestujete protiv toga da vaša deca prežive, kao i protiv volje Svevišnjeg.

A sad nekoliko reči o DNK. Nekom prilikom sam pominjao jedan eksperiment: nakon što su rentgenskim zracima uništili DNK molekule, ekstrasensi su izjednačili polje, i pokidani DNK lanci su se obnovili. Ovaj eksperiment je pokazao da je polje primarno u odnosu na fizičku strukturu.

Poznato je otkriće koje su zabeležili naučnici: usvojena deca mogu da boluju od naslednih bolesti usvojilaca. Odnosno, kod usvojene dece, ako vole i poštju nove roditelje, dolazi do prestrojavanja genetskog aparata.

Reč je o tome da osećanja i emocije utiču na naš genetski aparat. Čovek poseduje dve vrste emocija: one koje zavise od tela i one koje su sekundarne u odnosu na njega i ultraduboke, podsvesne emocije, koje su primarne u odnosu na telo. Ove poslednje i imaju moć da menjaju DNK strukturu.

Sećam se jedne priče koju sam pročitao u nekom popularnom časopisu. Žena je istovremeno održavala ljubavnu vezu sa dva muškarca. Rodila je dete i, da bi dobila alimentaciju bar jednog od njih, podnela je tužbu radi utvrđivanja očinstva. DNK analiza je pokazala sledeće: jedan muškarac je bio otac deteta, ali ona nije bila detetova majka! Odnosno, stanje duše ove žene bilo je toliko rđavo da se duša deteta na unutrašnjem planu odrekla majke, čak menjajući i DNK.

Shvatite jednu prostu stvar: sve što vam se dešava absolutno je zakonomerno i humano, jer svetom upravlja Bog. Međutim, humano je pre svega za ljubav u duši, a ne za telesnu udobnost i spoljašnje blagostanje.

Setite se poznate izreke: „Bog nam ne daje iskušenja koja ne možemo da podnesemo“. Zar nije vreme da počnete ozbiljno da radite na sebi? Zar nije vreme da započnete novi život i postanete druga osoba?

Želim vam uspeh na tom putu.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Imam 33 godine. U braku sam 16 godina i imam dvoje dece. Vaše knjige čitam od 18-e godine (muž me je upoznao s njima).

Moj muž nije kao svi drugi... Na primer, na pitanje koje mu postavim; „U čemu je tvoj smisao života?“, on odgovara: „Da ne poremetim tok događaja“. Uči me svemu, od „a do š“, na čemu sam mu jako zahvalna!

Međutim, evo kakvu situaciju imamo: u poslednje dve i po godine on svakodnevno piye 0,5 litara votke. Pritom je zdrav kao konj, oseća se dobro, ujutro odlazi na posao, seda za volan i generalno to ne može da

se nazove alkoholizmom. Na pitanje „Zašto?“ on odgovara: „Da bih isključio mozak“.

Ali sve me to jako brine! Radim na sebi, jer se razlog za pijanstvo muža, kako vi kažete, krije u ženi. Iako sam u dubini duše pomalo ironična po pitanju toga...

Molim Vas, pomozite mi da shvatim!

Iskreno Vam se zahvaljujem na radu!

Generalno, u našem životu je sve dobro, nosimo se sa sudbinom, iako nekad i ne, ali nam se dopada da živimo i da se menjamo!

S Ljubavlju, Zahvalnošću i Poštovanjem!

Zašto muškarci piju?

Pre svega, zbog slabosti karaktera, klanjanja zadovoljstvu, numerenosti. Narušavanje zapovesti dovodi do slabljenja duše i kulta tela. Takve osobe brzo postaju alkoholičari i ne žive dugo.

Kao drugo, muškarci piju onda kada je žena podsvesno agresivna, gorda, nezadovoljna, voli da osuđuje i prekoreva. Žena podsvesno krivi muža i on počinje da pije kako bi se zaštitio.

Kao treće, uzrok alkoholizma može biti u programu samouništenja. Ako se muškarac odričao ljubavi zbog svoje gordosti ili je ženu prisiljavao na abortus, dugo se nalazio u stanju uninija i lјutio se, ili bio seksualno neuzdržan, sve to često dovodi do pojave programa samouništenja. To je najjači stres, patnja na duši i čovek pokušava da ga utopi alkoholom, odnosno izvuče bar neke pozitivne emocije.

Kao četvrtu, muškarac može da pije zbog osećaja bezizlaznosti. Kada mu se sruše svi planovi, nade, kao i slika sveta na koju je navikao, nepodnošljiv stres se suzbija kroz neizlečivu bolest ili alkohol.

Kao peto, ako je vera u Boga slaba, pojačan duhovni aspekt i razvijen intelekt izazivaju preveliku uzbuđenost svesti. Što je vera slabija, a duša snažnije vezana za duhovne i materijalne vrednosti, veće je iskušenje ka alkoholizmu. Ako se prekomerna uzrujanost svesti ne zaustavi, poklonjenje duhovnosti može da dovede do degradacije duše, psihičkih problema i ozbiljnih bolesti.

Sputavanje duhovnosti pomoću alkohola je kratkotrajna mera. Nakon konzumacije alkohola čovek oseća blaženstvo, siromaštvo duhom. Ali kod alkoholičara jetra ne obavlja svoju funkciju „skeniranja“ budućnosti, već je okupirana preradom alkohola i uz teškoće podnosi

takvo opterećenje. Međutim, kada je lišen votke, alkoholičaru preti opasnost od epileptičnih napada. Prekomerno uzrujana svest može da se blokira epilepsijom ili nekom drugom bolešću.

Čovek poseže za alkoholom zbog pogrešnog sistema vrednosti. Iz tog razloga, potrebno je da vi i vaš suprug pravilno odredite prioritete i radite na poboljšanju karaktera, razvijajući božanske osobine i prevladavajući demonske. Prvenstveno je potrebno da prevazilazite poklonjenje sposobnostima, intelektu i duhovnosti.

Želim vam uspeh.

Uvaženi Sergeju Nikolajeviću,

Pre nekoliko dana sin mi je priznao da je više puta razmišljaо о samoubistvu...

Trudim se da radim na sebi, ali mi teško ide. Znam, čvrsto verujem da je nemoguće živeti bez Boga, bez ljubavi. Međutim, sad ne znam kako mogu da verujem svojim osećanjima. Nisam primećivala šta se dešavalo mom sinu, u kojoj meri mu je bilo loše, i da je, kako se ispostavilo, sa 20 godina već nekoliko puta pokušao samoubistvo. Njegova duša je u užasnom stanju. Zašto mi to majčinski instinkt nije nagovestio?

Sin je od rođenja hiperaktivan, a takođe je preležao i velik broj bolesti. Tada nisam shvatala koliko je zapravo osetljiv, jer to uopšte nije pokazivao. Bila sam šokirana kada sam pre nekoliko dana saznala da su svi moji postupci, kao i sve što se dešava oko nas, njemu pričinjavali ogroman duševni bol. Kada čitamo reči „nepodnošljiv bol na duši“ - to su samo reči, ali potpuno je drugačije kad kao majka spoznam na kakve sam muke osudila svog sina prvenca (čak i pored shvatanja da je sve volja Božja)...

Zaljubila sam se u drugog muškarca, razvela se od detetovog oca i preselila se u drugu zemlju. Tokom nekoliko godina dete je živelо malо sa mnom malо s bakom u Rusiji, sve dok, konačno nismo počeli da živimo zajedno.

Moj drugi muž je radoholičar, čovek vrlo teške naravi. Meni, odrasloj osobi, bilo je veoma teško da živim s njim, ali sam ga volela i podnosila samo zahvaljujući ljubavi. Međutim, sin je bio uskraćen za moju pažnju i ljubav. Bio je pored mene, ali za njega mi nije preostalo duševnih sila. Bila sam usredsređena na muža, na pokušaje da preživim

u trenutnoj situaciji, na želju da ne poludim od ogromnih fizičkih napora: kuće, posla, a na prvom mestu - muža s teškim karakterom i nerazumnim prohtevima. Godinama sam pokušavala da shvatim njega i njegov karakter - a sada mi je jasno kako nije trebalo da se trudim da shvatim njega, već sebe, da se bavim sobom.

Istina, nova, bezumno teška situacija, krenula je kad je uz sve postojeće probleme počeo dobro da zarađuje i kad su se u njegovom životu pojavile druge žene. To je dovelo do toga da utočište pronađem u Bogu i Vašim istraživanjima.

Kako se sad ispostavilo, u tom periodu, kada mi je sin imao 20 godina, stanje mu se pogoršalo - počeo je jako puno da pije, puši, pokušao je samoubistvo...

Danas, nešto više od deset godina nakon toga, kada je pročitao brojnu literaturu, konačno je uspeo da definiše svoje stanje, imenuje ga i skicira bar neke puteve svog isceljenja. U psihologiji se ovo stanje naziva: adult child („odraslo dete“).

(Naravno, kroz Ljubav prema Bogu, kroz Vaš sistem on bi daleko brže mogao da se izleči, ali svako ima svoj put).

Sve mi je to ispričao nešto kasnije, kad mi je otvorio dušu i uspeo bar nekako da objasni šta mu se dešava. I evo šta je u pitanju: sin, snaja i ja smo u životu imali sličnu situaciju: godinama smo živeli bez majki, s bakama.

Sin mi je od svoje osme godine više puta menjao države, jezik, kulturu, sve dok nije ostao potpuno usamljen, u dugogodišnjoj emocionalnoj izolaciji.

Dete nekako mora da preživi kad pored njega nije majka, izvor ljubavi. Kao posledica takvog stanja dolazi do različitih psihičkih promena, a mnoga osećanja ostaju potisnuta u dubini duše.

Od nas troje, kod mog sina je najteži slučaj. Nikada ne može da se opusti. Ne oseća telo, ne shvata šta mu je potrebno (ne može da formuliše), pati zbog bola koji mu je pričinjen pre dve-tri decenije. Hronično je umoran, oseća sram, a na unutrašnjem planu je kao spržena pustinja, oseća neprestanu emocionalnu glad, doživljava izlive besa, ima depresiju, oseća se odbačeno, prezire sebe i svet, pati od nesanice, strahova. Pojavljuju mu se i relativno mirni periodi, tokom 2-3 meseca godišnje, kad oseća olakšanje.

Razgovor s jednim poznanikom - joginom doprineo je mom boljem razumevanju. Mišljenje jogina je sledeće: roditelji treba da rade ono što je najvažnije: da osluškuju dete i da s njim dele osećanja. Ako je ono u detinjstvu lišeno ljubavi, prestaje da na mentalnom planu oseća zadovoljstvo, bez obzira šta radi. Naročito je teško deci koja su u prelaznim godinama primorana da promene zemlju boravišta, jer pored raznih emocionalnih problema postoji i potreba adaptacije na drugu kulturu.

Jogin misli da u velikoj meri možemo da pomognemo svojoj duši ako naučimo da opustimo telo. Meditacija takođe veoma dobro pomaže kod nemirnog uma.

Sergeju Nikolajeviću, kako da pomognem svom sinu? Kako da nadoknadim ono što mu nisam pružila?

Postoji nešto što se zove - „nedoljubljena deca“, odnosno - nedovoljno voljena deca. Kod deteta prvenstveno treba da se razvija duša, a ne samo telo i um. Duša se razvija kroz ljubav i komunikaciju. Detetu je potrebna toplina, nežnost, ljubav, komunikacija - pre svega s majkom. Ako mu majka sve to ne pruža u dovoljnoj meri, kod njega dolazi do usporenog razvoja duše.

Deca nisu dovoljno voljena u sledećim slučajevima:

Kad majka ima snažan program samouništenja, ona napušta svoju decu, ne voli ih.

Kad se majka klanja seksu, postaje ravnodušna prema svojoj deci, jer oni postaju konkurenti njenom uživanju.

Kad majka mnogo radi, takođe postaje bezosećajna prema svojoj deci, jer previše energije troši na posao.

Nedovoljno voljena deca su prilično okrutna - jer oni kod kojih nije razvijena duša ne mogu da osete stanje u ko-me se nalazi druga osoba, kao ni radost i jedinstvo s njom, već se uzdižu iznad nje. Kod dece koja nisu dovoljno voljena javlja se pojačana agresivnost.

Nedovoljno voljena deca se svega plaše. Ne osećaju Božju volju, imaju pojačanu želju da kontrolišu situaciju, preuzrulan im je um. Ali pomoću uma nemoguće je kontrolisati situaciju i zato ona osećaju neprestan unutrašnji strah.

Decu koja nisu dovoljno voljena privlače zadovoljstva (masturbacija, rani seksualni užici, droge), a često utočiste traže u drugoj

stvarnosti (kompjuterske igrice, muzika) na taj način pokušavajući da se sakriju od uzročnika bola.

Šta je čovek? Čovek je telo, duh i duša. Od stanja duše i tela zavisi stanje psihe i tela. Duši je potreban kontakt s Bogom jer je Bog izvor naše sreće. S Bogom komuniciramo na podsvesnom nivou, dok je na nivou svesti to nemoguće. Slično kao što je detetu potrebna majka s kojom komunicira, tako je i čovekovoj duši potreban kontakt s Bogom.

Komunikacija je davanje energije. Čoveku je potrebna komunikacija s roditeljima, prijateljima, pripadnicima suprotnog pola, potreban mu je neki hobi. Međutim, osnovno što mu je potrebno je komunikacija s Bogom. To mu je neophodno da bi mogao da se razvija.

Šta se danas dešava u svetu?

1. Nemamo komunikaciju s Bogom.
2. Nemamo komunikaciju s roditeljima.

Naravno, ovako je i nekad bilo - setimo se samo Puškina. Majka je ispunjavala obaveze koje je nalagalo visoko društvo, a decu je odgajala dadilja. Istina, to je pesniku i pomoglo da ispolji svoj talenat. Ali, nedovoljno voljen od majke nije imao sreću u emotivnom životu.

3. Nemamo prijatelje.

Kod dece se javlja emocionalna neispunjenošć. Duša treba da oslobađa energiju, međutim ne postoji emocionalna otvorenost. Kao posledica toga deca počinju da se okreću masturbaciji, koriste alkohol, droge, odlaze u verske sekte...

Jedan od glavnih obeležja problema s dušom je netolerancija na duševni bol. Kada duša ostvaruje celovit kontakt s Bogom, onda je čoveku najviša tačka oslonca - Bog. Tada on spoznaje da je duša večna i duševni bol prihvata kao nešto što je prolaznog karaktera.

Svaki čovek podsvesno zna da mu je duša božanska i večna. Ali ako kontakt s Bogom slabi, onda se pojavljuje osećaj da je naš kratkotrajni život nešto najvažnije i tada bol duše postaje nepodnošljiv.

Vaše dete je bilo izloženo naglim jezičkim promenama, a to je ozbiljan stres; nije imalo komunikaciju s prijateljima (ili devojkom), kao ni s Bogom.

Vaš sin nije pred sobom imao cilj. A kad čovek nema cilj, mora da pronađe neku vrstu zanimanje, hob, ili da se preorientiše na alkohol ili drogu, jer u njemu nastaje poriv za samoubistvom.

U takvim slučajevima raste gordost, jača neprihvatanje Božje volje, nezadovoljstvo svetom, situacijom, duša okamenjuje, energija se smanjuje. Čovek prelazi na nivo duha i počinje da živi za budućnost - pa otuda i strahovi. Gubitak jedinstva s Bogom uzrokuje jačanje ega.

Vaš sin se našao u situaciji kad ne postoji niko koga bi mogao da voli i tada čovek sve više postaje vezan za život. Zato će mu biti od koristi raskidanje vezanosti, kao i bavljenje jogom i sportom.

Kako sad realno možete da pomognete sinu? Kao prvo, potrebno je da ga postavite u teške životne uslove. Tada će mu se automatski pojaviti cilj: da u takvim uslovima preživi. Kao drugo, potrebno je da se on o nekome da brine.

Vašem sinu su potrebne teškoće. Prekid finansijske pomoći i stvaranje napornih životnih uslova povoljne su okolnosti u kojima lakše može da oživi duša i oseti se vera u Boga.

Zašto se kod vašeg sina pojavljuju suicidalne sklonosti? Njegov život je komforan, ima stan i novac - zato mu i preostaju samo prolazni, kratkoročni ciljevi.

Objasnite mu da nas Bog sve voli, samim tim da voli i njega. I prestanite da mu finansijski pomažete, neka sam gradi svoj život.

RAZNO

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću!

Često savetujete: „Živite osećanjima, po principu ’želim’“. Ali zar ovaj princip može da primenjuje većina ljudi koja možda ne želi da radi ono što radi, ali je na to prisiljena?

Na primer, muškarac ima porodicu i decu, ali iznenada oseti želju da se svega odrekne i ode u pustinjake jer prosto više nema snage da živi, duša mu je opustošena. Šta da radi? Da ostavi porodicu i decu na milost sudbine, da ih osudi na glad i nemaštinu zato jer želi da se osami? A šta ćemo sa savešću, saosećajnošću, milosrđem? Ispada da sve to nije važno jer treba misliti samo na svoju dušu, a ne na bliske ljude, koji, uzgred budi rečeno, takođe imaju dušu?

Kako konkretno postupiti u takvoj situaciji?

Više puta sam govorio i pisao o tome da treba težiti da živimo u skladu sa „onako kako želim“. Međutim ova fraza nesumnjivo zahteva dešifrovanje i dopunu.

„Živeti onako kako želimo“ znači živeti onako kako duša zapoveda. Naša duša je proizašla iz Boga. Ali u našoj duši, u našoj podsvesti, postoje životinjski nagoni i božanska priroda, tako da čovek može da se orijentiše ili na svoje životinjske težnje (i da postepeno degradira), ili na svoje božanske težnje (i da postane plemenitiji).

„Živim onako kako želim“; „Živim onako kako moja duša želi“; „Živim onako kako Bog zapoveda“ - tri su nivoa čovekovog načina života. Izraz „Treba živeti u skladu s principom ’ja želim’“ podrazumeva najviši nivo. „Živeti onako kako želim“ znači: „živeti onako kako želi moje Više ’ja’“, odnosno kako Bog zapoveda.

Naša duša je proizašla iz Boga, a duša su osećanja. Zapravo, mi razmišljamo osećanjima. Kada je duša čoveku primarna, kada podsvest rukovodi, onda čovek podsvesno oseća Boga, Njegovu volju i intuitivno donosi ispravnu odluku.

Međutim, stvar je u tome što čovek ne uspeva uvek da održi konstantnu težnju ka Bogu. Kada greši, njegov podsvesni sistem ciljeva se iskriviljuje i tada želja da živi dušom može da ga odvuče na sasvim drugu stranu. Tada nam um i svest, koji su zapravo mlađa sestra osećanja, pomažu da se vratimo.

Naš um je povezan sa iskustvom, znanjem, moralnim smernicama, odnosno sa sistemom vrednosti na nivou svesti. Na taj način nam on pomaže da spoznamo Boga. U Bhagavad-giti je napisano da je um naš prijatelj, ali ako se postavi na prvo mesto, postaje naš neprijatelj.

Kad kažem da „treba da živimo onako kako želimo“, to znači da osećanjima treba da verujemo više nego svesti, da je duša mudrija od uma i da treba da se orijentišemo na zov duše, a ne na logiku. Kada je Avram čuo Božji glas, presekao je sve svoje vezanosti i otišao u nepoznatom pravcu. Njegova duša, povezana s Bogom, čuvši poziv Svevišnjeg, naredila mu je da sve ostavi, da se od svega oslobodi i uputi neznano kuda. Logika svesti je time bila potpuno uništена.

Izraz „Treba da živimo onako kako želimo“ podrazumeva da pre svega treba da se rukovodimo dušom, a um, svest i duh treba da pomognu duši da pronađe Boga. Čovek treba da živi u skladu sa onim kako to propisuju zapovesti, koje pomažu da sačuvamo ljubav u duši. Pre svega je potrebno voditi se osećajem ljubavi, odnosno živeti onako kako to „želi“ ljubav.

Sada o vašem konkretnom pitanju. Ljudi su navikli da razmišljaju u paganskom koordinatnom sistemu. Naime: „ili ću sve odbaciti i otici u pustinjake“, odnosno - što na um to na drum, ili „shvatam da će to biti okrutno prema mojoj porodici i ostajem gde sam, uz to se pateći i mučeći“. Muškarac koji razmišlja na paganski način primećuje samo dva izlaza: napustiti porodicu zarad ostvarenja lične sreće, ili „staviti sebi omču oko vrata“, odnosno ostati u porodici. Međutim, postoji i treći izlaz.

Ako muškarac želi da napusti porodicu i postane pustinjak, to znači da ima ogromnu vezanost za porodicu. Ali možete da ne napuštate porodicu i da istovremeno ne potiskujete sebe, odnosno da ostanete u porodici i prevazilazite vezanost. To jest, možete istovremeno da budete i ne budete u porodici. Pustinjak možete da budete i u porodici.

Kada je muškarac izuzetno vezan za porodicu, on to oseti. Znači da je ispoljavao ljubomoru, mrzeo žene koje su unižavale njegova osećanja, varale ga, ili je gubio volju za životom kada su ga ostavljale. Pojačana vezanost za porodicu može da bude posledica seksualne nezajažljivosti, kad muškarac ne može da kontroliše svoje seksualne potrebe i ne ume da ih pretvara u viša osećanja.

Kada se muškarac prejeda, to pojačava njegovu vezanost za život i zavisnost od njega. Kada je promiskuitetan, pojavljuje se ista ova

zavisnost. Ako je sklon jelu i piću, njegova zavisnost od života se pojačava i podsvesno mu raste seksualna vezanost.

Ako takva osoba ode u manastir, donekle će svakako pomoći svojoj duši. Ali to je, može se reći - najlakši put. Teži put je pokajanje, preispitivanje svog života, periodični post, uzdržavanje i osamljivanje, pravilan način života. To je oprost, umeće da se sačuva ljubav, bez obzira na sve gubitke i probleme. Zatim postepena promena karaktera, smanjenje grešaka i slabljenje vezanosti za ovaj svet. Potrebno je da se naučite pravilnoj komunikaciji sa ženom i decom tako da konflikt doprinosi razvoju, a ne degradaciji.

To je prilično interesantan i komplikovan put koji će vam omogućiti da sačuvate odnose, toplinu i pružiće vam mogućnost da se brinete o deci i ženi, kao i da ostvarite zemaljsku sreću.

Za razliku od duha i tela, duša ima dualnu, dijalektičku prirodu. Jedan njen deo je božanski, večan i okrenut ka Bogu, a drugi je okrenut ka ovom svetu. Hristos je govorio: „Podajte kesaru kesarevo, a Bogu Božje“. (Jevanđelje po Mateju 22:21) „Dati Bogu“ znači da je neophodno otići u manastir, dok „dati kesaru“ - znači da treba sačuvati porodicu.

Hristos božansku logiku nije postavljao nasuprot zemaljskoj. Shvativši da su ove dve logike međusobno kontradiktorne, uspeo je da ih ujedini - rekao je da smo svi deca Božja. Kada je u našoj duši ljubav, kada shvatamo da smo jedno s Bogom, onda možemo da povezujemo te dve kontradiktorne logike. To i jeste razvoj.

Poželjno je da shvatimo da je verovati svojim osećajima, odnosno živeti „kako želimo, kako naša duša zapoveda“ umeće da povezujemo suprotnosti.

Kada smo zabrinuti, patimo i osećamo negativne emocije, često baš u tako teškom duševnom stanju vapimo da nam Bog pomogne. Ali da li se u takvom stanju možemo obraćati Bogu?!

Bog je ljubav. Znači, kada se obraćamo Bogu, u našoj duši mora da bude ljubav. Takođe - zahvalnost, najdublje poštovanje i radost, jer radost i sreća su manifestacija ljubavi.

Čovek se često obraća Bogu prilikom iskušenja i gubitaka, kada oseća bol i patnju. Kako pritom možemo da osećamo radost i sreću?

Radi se o tome da na božanskom nivou ne postoje patnja, žalost i strahovi. Zbog toga nas obraćanje Bogu čini srećnijim. Obraćajući se Bogu iskreno, s poštovanjem, uzdižemo se nad svim našim iskušenjima i patnjama, shvatajući da na taj način lakše možemo da prevaziđemo probleme.

Obraćajući se Bogu, potrebno je ne samo da se naštимujemo na ljubav, sreću i radost, već i da dostignemo stanje nevezanosti. Ako to ne učinimo, bićemo slični gostu koji ulazi u kuću a da pritom ne skine kaput i prljavu obuću, a došao je s namerom da domaćina zamoli za pomoć.

Pre molitve svima treba oprostiti, otkloniti svaku ogorčenost, sve negativne emocije prema bilo kome, uključujući i sebe, kao i uninije i žaljenje. Pre molitve treba otpustiti sve brige, ne prejedati se, ne konzumirati alkohol. Tada će molitva biti čista, iskrena i nesebična.

Kako bismo osetili ljubav, potrebno je pre svega da težimo Bogu i budemo nevezani. Patnja i bol su faktor za oslobođanje, ali prinudni. Zbog toga se u bolu i patnji možemo obraćati Bogu.

Čovek ne treba da se obraća Bogu u stanju besa, nezadovoljstvu sobom ili drugima, kad mu u duši tinja osuda. S takvom duševnom prljavštinom ne treba se obraćati Bogu, jer su takve emocije neprirodne za ljubav.

Čovek se može moliti kada pati, ali bolje je da to ne čini kad oseća gnev ili ogorčenost. O tome je i govorio Hristos: „Ostavi svoj dar pred žrtvenikom, i idi prvo izmiri se sa bratom svojim, pa tada dođi i prinesi dar svoj (Jevanđelje po Mateju, 5:23-24)“. Na suptilnom planu, gnev uperen prema bližnjem, prema sebi i sudbini predstavljaju gnev i agresiju uperenih prema Bogu.

Možemo li, mrzeći Boga, da od Njega nešto tražimo i pokušavamo da osetimo jedinstvo s Njim? To može da dovede do ozbiljnih zdravstvenih problema.

Potrebno je da shvatimo da se možemo moliti kad patimo, ali da u stanju besa ne smemo posezati za molitvom.

Kada odemo kod nekoga u goste, skidamo kaput. Kaput predstavlja interes našeg tela i duha. To su naša prošlost, sadašnjost i budućnost. Kada se čovek obraća Bogu i moli Ga prvenstveno za telesno zdravlje, kada se moli samo zato da bi ozdravio, poboljšao svoju sudbinu,

obezbedio svoju budućnost, on je sličan gostu koji u domaćinovu kuću ulazi u prljavoj odeći.

Ako čovek želi da mu molitva bude istinska i iskrena, on prvo treba da se pobrine o svojoj duši. Treba da razmišlja o poboljšanju svog karaktera, o tome kako da u duši ima više ljubavi, da nauči da voli, prašta, da u svemu vidi i prihvata Božju volju, o tome kako bi trebalo da nauči da vaspitava sebe i druge. Sve to bi trebalo da mu bude osnovni cilj u toku molitve. Međutim, blagostanje i zdravlje su drugorazredni ciljevi, sporedni efekat onoga što nazivamo spasenjem duše i istinskom srećom. Čovek je duša koja je proizašla iz Tvorca i on prvenstveno mora da brine o svojoj istinskoj suštini, odnosno o svojoj duši.

Ako želimo da budemo iskreni pred Bogom, moramo da brinemo pre svega o duši, a da interes tela i duha, blagostanja i budućnosti stavimo u drugi plan. To nije lako naučiti, jer smo navikli da se molimo Bogu koristoljubivo. Tu naviku moramo da prevaziđemo jer koristoljubiva molitva može da naškodi duši. Takva sebična molitva može neprimetno da se pretvori u instrument odbacivanja Boga.

Dragi Sergeju Nikolajeviču,
Veliko hvala Vama, Vašim roditeljima, Vašoj porodici i, naravno, hvala Bogu zato što postojite i pomažete ljudima.

Želela bih da Vam postavim jedno pitane: kako žena treba da se postavi prema pažnji muškaraca? Ne želim da izazivam muškarce, ne flertujem, iskrena sam, pa ako se i upustim u razgovor, onda je to samo iz pristojnosti.

Imam nešto više od četrdeset godina i čini mi se da je naša generacija u SSSR-u stasavala sa iskrivljenim predstavama o ženstvenosti. Mislim na eksploataciju žena u poslovima asfaltiranja puteva, na kolektivnu jednoličnost, odsustvo bilo kakvih rodnih razlika, pa sve do poricanja.

U mom slučaju, uz sve pomenuto, nadovezuje se i bavljenje profesionalnim sportom (ritmička gimnastika), u kome je trebalo biti bestelesni vilenjak. Na primer, naziranje bokova je nailazilo na osudu i zbog toga se sportista odstranjivao iz konkurenčije. Samim tim, u podsvesti se izgradio stereotip da je sramota imati ženske obline, da je to slično porazu...

Celog života sam se stidela svoje ženske prirode, pa sam težila idealu - „gumenog uniseks stvorenja“. Ženstvenost mi je izgledala kao veštačko proširenje koncepta ličnosti, a svi ti jin i jang su bili mamac za publiku. Osim toga, u Engleskoj, gde živim, pod izgovorom „veličanja ženstvenosti“, ljudi se namamljuju da kupuju nepotrebne stvari: grudnjake koji povećavaju grudi, ruževe koji to isto rade usnama... Ovde svaka druga žena u neki deo tela pumpa silikon. Naravno, sve me je to odbijalo od „ženstvenosti“, jer me je njen javni imidž asocirao sa njenom suštinom.

Nedavno sam shvatila da se stidim sebe - i tada sam prestala da se stidim što sam žena. Nekada sam bila ravnodušna prema pažnji muškaraca, a ponekad sam čak i frktala u sebi (ako je npr. muškarac u prisustvu žene, a posmatra me na taj način da se i žena okreće). Pored sopstvene ženstvenosti, osetila sam i njenu suštinu, odnosno prirodnu želju da se brinem o svemu oko sebe: o izdanku, ptici, muškarcu, celoj planeti...

Pogledi muškaraca više me ne iritiraju i ne zbunjuju, prihvatom ih. Drago mi je da postoje, da su zdravi, da koračaju ulicom, itd. Interesantno je da sam čak počela da osećam kako mogu da im pružim nešto neopipljivo kad ih sretnem u gomili ljudi, u onoj večitoj užurbanosti. Shvatate? Nekada bih pomislila: „Tako razmišljaju samo prostitutke!“ Bila sam veoma stroga prema sebi, a sada sam postala blaža.

Možete li da mi kažete kako treba pravilno reagovati na pažnju muškaraca? Stvar je u tome da čim sam osetila svoju žensku suštinu, pažnja muškaraca prema meni se povećala. Nije reč o tome da mi je potreban seks, pet godina sam u „celibatu“. Brine me ono što ste jednom prilikom rekli: da upravo ženska požuda privlači pažnju muškaraca.

Znate, malo ima lepih Engleskinja. Verovatno me u 18. i 19. veku ne bi tako gledali, jer su se lepim smatrале žene sa oblinama, a ja sam visoka i veoma vitka. Minimalno se šminkam, ne stavljam ruž, niti imam duge nokte, a imam nešto iznad 40 godina.

Zašto me tako gledaju i kako da se prema tome postavim? Na čemu treba da radim?

S ljubavlju i zahvalnošću...

Zašto je u Sovjetskom Savezu bio tako strog odnos prema požudnosti, seksualnosti, da je bukvalno dolazio do apsurda? Sećate li se krilatice „U SSSR-u nema seksa!?”

Međutim, istorija Sovjetskog Saveza je veoma kontradiktorna. Parade golača na Crvenom trgu dvadesetih godina, negiranje porodice kao institucije, propaganda neobuzdanog seksa takođe je deo priče o Sovjetskom Savezu. Kasnije, tridesetih godina, kada su ljudi shvatili da takav put vodi u smrt, vođe su preispitale svoj odnos prema ovom pitanju i otišli u drugu krajnost: osuđivali su ne samo takozvanu slobodnu ljubav, već i prirodnu seksualnost.

Komunizam po svojoj suštini nije dijalektička doktrina. Pagansko mišljenje uvek suprotstavlja: dobro-zlu, lepotu-ružnoći i dr. Marks je kapitalizam okarakterisao kao kult privatnog vlasništva, individualnog mišljenja i čovekovog egoizma. Socijalizam, kao paganska doktrina, bio je suprotstavljen kapitalizmu, budući da se dobro protivi zlu. Sinonim za dobro postao je nedostatak novca, individualnog mišljenja, privatne svojine - na taj način su pokušali da stvore raj na Zemlji.

Međutim, krajnosti uvek uzrokuju agresivnost, đavolizam i gubitak jedinstva s Bogom, budući da monoteizam podrazumeva objedinjavanje suprotnosti. Socijalizam je propao jer je za život i razvoj potrebna energija. A energija počinje da struji onda kad postoji razlika u potencijalima, odnosno kad postoje suprotnosti.

Poklonjenje individualnom mišljenju, čovekovom egoizmu i novcu, karakteristično za kapitalizam, vodi ka degeneraciji. Poklonjenje kolektivnom mišljenju je kolektivni egoizam, koji takođe vodi ka degeneraciji. Da bi razvoj bio moguć, potrebno je objediniti suprotnosti i uravnotežiti krajnosti.

Kada je na početku Drugog svetskog rata Sovjetski Savez pretrpeo težak poraz, vektor ateizma je zamenjen vektorom vere. Ljudi su intuitivno počeli da teže Bogu, u zemlji su počeli da se otvaraju hramovi i osnažio je trend čednosti.

Razvoj se uvek odvijao kroz interakciju, borbu nauke i religije. Religija preporučuje čoveku da obuzdava želje, požudu i seksualnost. U Starom zavetu, veći broj zapovesti se odnose na seksualne prestupe i najokrutnije kazne su upravo zbog toga. Za to vreme nauka, koja je bliska paganskom načinu razmišljanja, koja se klanja telu i ne zna šta je duša - u prvi plan postavlja telo i osnovnim orijentirom smatra udovoljavanje čovekovim nagonima, fizičkim željama. Religija je

ograničavala, a nauka je dozvoljavala. I čovek se razvijao balansirajući među njima.

Kada je religija pobedila nauku, došlo je do stagnacije. Potpuno potiskivanje prirodnog čovekovog principa, ljudskog nagona, predstavlja zaustavljanje razvoja, degradaciju i, konačno - samouništenje. Kada je u poslednjih nekoliko vekova nauka počela da odnosi pobedu, krenuo je obrnuti proces: poklonjenje nagonima i moralni raspad.

U SSSR-u je pojam seksualnosti bio zabranjen. Ona se smatrala simbolom čovekovog promiskuiteta, potrošačkog kulta, kulta seksa, novca, blagostanja - svih negativnih trendova iz zapadnog sveta. Sovjetski Savez je automatski prihvatio suprotan pravac. Kada se na Zapadu pojavila seksualna revolucija, u Rusiji je moralo da postoji nešto suprotno. Ako je na Zapadu vladao kult novca, u Rusiji narod uopšte nije trebalo da ga ima. Ako je na Zapadu vladao kult srećnog života, u Rusiji su bili poželjni konstantni problemi, kolektivno siromaštvo.

Ispravan pogled na stvari je monoteistički, dijalektički. Takav pogled podrazumeva da ne treba lepiti etikete „dobro“ ili „zlo“. Potrebno je shvatiti da je seksualna energija povezana s nagonom produžetka vrste, da bez te energije neće biti života, njegovog nastavljanja. Međutim, seksualnu energiju je potrebno transformisati u energiju viših nivoa. Brojne religijske zabrane i ograničenja dovode do toga da se seksualna, životinjska energija, pretvara u uzvišena osećanja, u čovekovo moralno ponašanje i na kraju, u veru i ljubav prema Bogu.

Kako žena treba da se oblači i šminka? Religija zabranjuje šminkanje. Muslimanka treba da prekriva lice, sva obeležja seksualnosti treba da budu skrivena da u muškarcima ne bi izazivala požudu. Na Zapadu, naprotiv, maksimalno je dobrodošlo sve što izaziva požudu. Masovno se koristi raznovrsna kozmetika, silikon i dr. Glavni kompliment u Americi je: „Baš si seks!“

Zapravo, žena treba da se šminka tako da u muškarcu prvo izazove seksualnu zainteresovanost, a da se potom njegova životinjska želja, potreba da zadovolji seksualni nagon, pretvori u želju za komunikacijom, sklapanjem prijateljstva, potrebom da se žrtvuje, upućuje komplimente. I na kraju, seksualna želja treba da se pretvori u osećaj bezuslovne, nesebične ljubavi.

Žena može da se šminka i oblači tako da u muškarcima izaziva samo seksualnu želju - što je upravo manir prostitutke. Žena može da se našminka i ponaša tako da budi podsvesnu seksualnu želju kod

muškarca, koja će se pretvoriti u ushićenost, u težnju da o njoj brine, da žrtvuje nešto za nju, da joj uputi kompliment. Žena može da se oblači tako da pogled na nju izazove uzvišena i plemenita osećanja kod muškarca, koja će on potom dugo nositi u sebi i prenositi drugima.

Kada se žena primereno oblači i ponaša, ona na taj način vaspitava muškarca, čak i kad je nesvesna toga - a muškarac takođe ne mora da bude svestan da se odvija proces vaspitanja.

Ženska lepota je ogromna snaga koja pokreće nagon produžetka vrste i ako se ispravno koristi, biće za dobrobit svih. Ali, nažalost, naš pogled na svet i dalje ostaje paganski, mi razmišljamo u krajnostima i želimo da dobijemo nedvosmislen odgovor: „Da li je seksualnost loše ili dobro? Da li je požuda dobra ili loša?” Na kraju upadamo u jednu od krajnosti i zatim počinju problemi.

Ženska seksualnost treba da se transformiše u žensku lepotu, a ženska lepota da se pretvori u osećaj nesebične i bezuslovne ljubavi. Kada žena u svojoj duši ima ljubav, ona utiče na okruženje i menja muškarce koji je okružuju.

Dobro veče Sergeju Nikolajeviću!

Pesnik R. Roždestvenski je napisao pesmu „Sve počinje od ljubavi!“

Evo prve strofe pesme:

Sve počinje od ljubavi

Oni tvrde:

”u početku

beše

reč...“

A ja ponovo izjavljujem:

Sve počinje

od ljubavi!...

Sergeju Nikolajeviću, zbog čega je u Jevanđelju po Jovanu napisano „U početku beše Reč“? Zašto ne ljubav? Šta je bilo u početku?!

Čovek egzistira na fizičkom, duhovnom, duševnom i transcendentalnom nivou. Transcendentalni nivo se nalazi izvan okvira materijalnog (prostornog) i duševnog (vremenskog) nivoa. Vreme ne postoji na božanskom, Višem planu: u njemu su prošlost, sadašnjost i budućnost jedno.

Pojam ljubavi obično povezujemo s nekim objektom, odnosno adresovanim osećajem: nekog volimo. Osim toga, naša ljubav postoji u vremenskoj kategoriji.

Reč je o tome da ljubav sadrži dve komponente. Prva je vremenska, povezana s prostorom i vremenom, odnosno s našim svetom - u njoj postoji adresovanost, tj. objekat ljubavi. Druga komponenta je vanvremenska, koja odgovara transcendentalnom nivou. Ljubav je izvan vremena i prostora, ljubav nije adresovana - upravo je to Reč. Reč koja pristiže na ovaj svet pretvara se u ljubav.

Zapravo, u Novom zavetu ne piše „Reč“, već „Logos“: „U početku beše Logos“. Starogrčki pojам „logos“ je više značan; to je zakon, ideja, reč, informacija... To je ono što prebiva izvan granica vremena, što ne podleže nikakvim opisima. To je klica svega koja se nalazi izvan svepostojećih granica.

Na tom nivou, koji nadilazi vreme, pojам Logosa (Reči) i pojам Ljubavi su isto. Nema smisla suprotstavljati ih. Tako da se na pitanje o tome šta je bilo u početku - Reč ili Ljubav, može odgovoriti na sledeći način: u početku su oni bili jedna celina.

Dobar dan, dragi Sergeju Nikolajeviću.

Naravno, pre svega želim da Vam uputim najdublju zahvalnost za ono što činite za sve nas, što nas učite da volimo. Hvala Vam!

Imam 30 godina. Sa Vašom prvom knjigom sam se upoznao 2011. godine i to je za mene bilo nalik prosvetljenju: svi elementi slagalice konačno su pronađeni i moje traganje za putem se završilo. U Vašim knjigama sam pronašao put koji vodi ka spoznaji Boga, put ljubavi.

Vaše knjige neprestano čitam i trudim se da radim na sebi i molim se. Zahvaljujući tome, potpuno sam prestao sa alkoholom. Trenutno imam probleme s leđima, dolazi do formiranja hernije (to su moje ogorčenosti na ženu, kao i osuđivanje), i manje srčane tegobe...

Poslednje dve godine pokušavam da se pridržavam prolećnog posta. Ove godine sam takođe odlučio da postim i u post sam ušao s radošću. Prve dve nedelje sam prosto „leteo”, u duši su mi bili spokoj i tišina, bar sam tako mislio. Međutim, nije bez osnova to što često upozoravate kako ne bi trebalo da se šalimo s visokom energijom, kako moramo naučiti da vozimo pre nego što sednemo za volan moćnog automobila.

Počeo sam da se ljutim na suprugu i tad sam shvatio da sam sve uprskao. Započeo sam rad na sebi i kad sam otklonio ljutnju, shvatio sam da na unutrašnjem planu treba da osećamo ljubav, bespomoćnost a ne kontrolu, već jedino iskrenost, dok na spoljašnjem planu treba da budemo vođeni ljubavlju kad stupamo u sukob. Čim sam otklonio ljutnju na ženu, mir je ponovo ispunio moju dušu. A onda je otpočela noćna mora...

U subotu sam se uputio na ispovest, a duša mi je bila ispunjena radošću i srećom. Na ispovesti sam dugo stajao, bolela su me leđa, bilo mi je neudobno. Posle ispovesti sam seo u automobil i premotavao u glavi da li sam sve dobro rekao svešteniku. Uto mi je bljesnula misao: „Lagao si na ispovesti!“ I onda je krenula noćna mora - ispunio me je strah s kojim nikako nisam mogao da se izborim.

Sledećeg jutra sam se probudio sa istim strahom. Od tada ne mogu da ga se oslobođim, proganja me, blokira sva moja osećanja, uključujući i ljubav.

Prošle noći, polutužan sam se izborio s tim strahom i shvatio da svaka situacija vodi ka ljubavi, da nas Bog voli svakog trenutka, da je sve Njegova volja, kao i to što sam doživeo. Osetio sam ljubav. „Preoravao“ sam cele večeri, a ujutro se opet probudio ispunjen strahom. U takvom stanju sam otišao na posao i nikako nisam mogao da se oslobođim straha.

Evo i sad mi čuči u duši. Osećam kao da se plašim samog straha. Govorim sebi da je to strah od budućnosti, da nas Gospod voli svakog trenutka i da stvara svet Svojom ljubavlju, da sam u Njegovim rukama, da sam ljubav, i da je za mene to najvažnije - ali strah se samo privremeno povuče, a zatim se ponovo vraća.

Analizirao sam i shvatio da je ili pokuljala „prljavština“ sa potomaka, ili da nisam završio temu straha pred budućnošću i da ne mogu da izdržim duševni bol. Verovatno sam pokrenuo program samouništenja. Kad mi pođe za rukom da se izborim i ljubav nadvlada

strah, on nestaje. Međutim, još uvek ne umem da volim tako snažno i neprekidno. Provesti pola dana u nekontrolisanom strahu je ravno košmaru. Potpuno se raspadam; molitve mi ne pomažu, ništa mi ne pomaže.

Ono što sam shvatio je sledeće: pre nego što krenemo u jurnjavu za uzvišenom ljubavlju, treba da naučimo da volimo u malim stvarima, da savladavamo osudu, ljutnju, loše misli o sebi, naučimo da u svemu vidimo Božju volju.

Hvala Vam na radu i ljubavi. Neka Vam Bog da svako dobro i dug život u ljubavi!

U toku posta, čovek treba da se odrešuje ne samo od hrane, već i od osećanja. Uzdržavati se na telesnom planu znači ograničiti hranu i seks; na nivou duha - posao i aktivnosti, a na nivou duše - ne osećati žaljenje prema prošlosti, ne ispoljavati bes u sadašnjosti i ne brinuti zbog budućnosti.

Za vreme posta treba živeti dušom, a glava mora da odmara. Međutim, kod vas je stalno prisutna kontrola: da li ste nešto uradili pogrešno, zbog čega odmah osećate strah, a zatim - žaljenje, neprihvatanje, a to je već borba s Božjom voljom. Morate biti smireniji, mekši, blaže se odnositi prema svojim greškama i problemima.

Uzroci intervertebralne kile nisu samo osuđivanje i ogorčenost na ljudе. To je osećaj ispravnosti, odbijanje da se menjamo, te ogorčenost i nezadovoljstvo sudbinom.

Ljubav u duši je osećaj prisustva Boga. Ljubav u duši je unutrašnje prihvatanje onoga što se dogodilo i onoga što se događa. To je sloboda, nezavisnost od svesti i budućnosti. Ljubav u duši je velikodušnost, neuvredljivost, pomirljivost, humor i nevezanost, razumevanje drugih i briga o njima - kao i briga o samom sebi. Neophodno je stalno prevazilaziti prioritet duha i tela nad dušom, koja je u svom glavnom, najvišem aspektu, jedno s Bogom - na tom nivou nema ni nadmoćnosti, niti uniženja, nema gubitaka i dobitaka, nema straha ni žaljenja.

U vreme posta ne treba da budemo uvredljivi, zabrinuti, treba što manje da razmišljamo o poslu. Čovek je po svojoj prirodi božansko biće, pa je zato potrebno ograničiti sve potrebe tela, duha i duše da bismo se setili ko je naš Otac i odakle dolazimo.

Takođe, ne zaboravite ni da sve vaše greške takođe određuje Bog. Čovek je nesavršen i uvek će grešiti. Prema sebi budite popustljiviji.

Osnovno razumevanje se stiče osećanjima, dok najvažnije shvatanje takođe dolazi kroz osećaj, sliku. Prestanite da čeprkate po duši kao po motoru - ta etapa je iza vas. Doživite dušu kao celinu. Upravo osećaj primarnosti Boga i čovekovog nesavršenstva stvaraju potrebu za Bogom, potrebu za ljubavlju prema Njemu i zahvalnost.

Shvatili ste osnovno - potrebno je da se postepeno menjate.
Nemojte precenjivati svoje mogućnosti, oslonite se na volju Tvorca.

Na spoljašnjem planu konflikt je prilika za razvoj. Nezadovoljstvo situacijom podstiče čoveka na delovanje. Na suptilnom planu je sve jedno i razumno, tamo je konflikt izlišan.

Dakle, prestanite da upravljate dušom - neka ona upravlja vama.
Oslonite se na Boga.

Želim vam uspeh!

Poštovani Sergeju Nikolajeviću.

Želim da se zahvalim na Vašim naporima. Zahvaljujući Vašim knjigama, moj pogled na svet se potpuno preokrenuo. Pojavilo mi se određeno razumevanje svega što nas okružuje i što ne vidimo, ne primećujemo u životu, ili se možda o tome nikad nismo zamislili. Pronašla sam odgovore na neka pitanja koji su mi pomogli da se izborim sa mnogim teškoćama. Da nije bilo Vas, ne znam kako bih preživela mnoge okolnosti.

Za Vas sam saznala slučajno: pročitala sam jedan Vaš članak na nekom sajtu, i svideo mi se. Pošto mnogo volim da čitam, kupila sam skoro sve Vaše knjige i nekoliko puta sam ih pročitala. Čak sam zapisivala zanimljive misli i ideje, a onda dugo razmišljala o njima. Upoređujem ih sa svojim iskustvom, kao i iskustvom mojih prijatelja. Donosim zaključke.

Od detinjstva sam bila vrlo neobična, kako su mi govorili. Plašila sam se ljudi i bila sam skromna, potištена, strahovala sam od tuđeg mišljenja, pred pohvalama sam osećala stid, dok su me kritike prosto satirale. Ustručavala sam se da bilo šta pitam nepoznate osobe, čak mi je stres predstavljalo i kad na ulici treba s nekim da se pozdravim. Nedeljama sam preživljavala zbog svake negativne reči ili krivog pogleda. Uvek sam se plašila da budem ono što jesam, strepela sam da neću razmišljati, govoriti i izgledati kao sva druga deca. U to vreme smo živeli jako siromašno i bila sam iskompleksirana i zbog toga.

Roditelji su mi bili vrlo strogi - neprestano su me grdili i kažnjavali zbog najmanje greške. Majka je često vrlo grubo postupala. Sve što sam radila, moralo je da bude idealno - da učim i izvršavam sve svoje obaveze odmah i bez ikakvih krivina. Ako nešto ne bih dobro uradila, nazivala me je pogrdnim imenima, govorila mi da imam „dve leve ruke“, da sam nesposobna i da je nejasno na koga sam tako glupa i smotana. Tukla me je; nisam imala pravo na svoje mišljenje, odmah sam za to bila kažnjavana. Nisam se osećala voljeno.

Sve navedeno je dovelo do toga da sam u školskom uzrastu bila prepuna kompleksa. Smatrala sam sebe glupom, užasnom, za svaku grešku sam mrzela i prezirala sebe, želela sam da umrem, da nestanem, iako sam bila odlikašica i idealno dete, po mišljenju ljudi sa strane...

Stalno sam plakala, sigurna da ni za šta nisam sposobna, da me je Bog stvorio da bi mi se narugao. Ponekad sam plakala i želela da umrem, molila sam Boga da sve prekine i uzme me Sebi. Razmišljala sam čak i o tome kako da izvršim samoubistvo, ali sam zatim shvatala da je to težak greh. Moji roditelji su vernici. Generalno, odrasla sam kao zanemarena čutljivica koja je mrzela i bila ogorčena na sebe, roditelje i ceo svet.

Jednom mi je svega toga bilo dosta i odlučila sam da više tako ne može. Zainteresovala sam se za psihologiju i puno sam čitala. Promenila sam svoj pogled na svet. Odlučila sam da budem ono što jesam. Postala sam vrlo gruba i drska, otvoreno sam izražavala svoje mišljenje ili negodovanje. Bilo mi je nebitno ko šta misli o meni, da nikome ništa nisam dužna. Trudila sam se da živim dušom, ne sledeći standarde i pravila, već onako kako osećam: želim ili ne želim, dopada mi se ili ne dopada.

To nije svima odgovaralo. Međutim, trudim se da nikoga ne povredim svojim gledištima ili postupcima, ili da, ne daj Bože, uzdižem sebe. Naravno, ponekad grešim. Nadam se da ću moći da prevladam tu tendenciju. Puno sam prestupa načinila koji su vidljivi golim okom: odbacivanje volje Božje, odnosno gordost, prezir prema sebi i drugima, uninije, očaj, nespremnost da živim, uvređenost, itd.

Sa jednim oblikom uvređenosti sam se izborila. Mesečni ciklus se normalizovao (bilo je velikih problema), postao je kratak, tačan „u minut“, i više nije bolan kao nekad, otvrdline u grudima su nestale; nisam više toliko kategorična i tvrdogлавa.

Redovno iščitavam Vaše knjige, gledam seminare, neprekidno spoznajem nešto novo. Ipak, još uvek je dosta posla pred mnom jer

nisam rešila svoje probleme. Još od puberteta patim zbog izuzetno problematične masne kože, zbog čega imam akne po celom telu, kao i masnu i lepljivu kosu. Slabi mi vid, oboleli su mi bubrezi, povremeno gubim svest i imam srčane smetnje, ginekološke probleme, onkogeni virus, papilome na unutrašnjim organima, brojne preživljene tragedije i povrede, probleme u ličnom životu i još puno toga.

Ali sve me to ne brine, jer da bismo se promenili, prvo treba da prihvatimo ono što imamo, a zatim da dejstvujemo. Početi treba od duše. Prihvatile sam svoje bolesti, nastojim da ne kliznem u stanje uninija. Prihvatile sam činjenicu da mogu umreti u svakom trenutku u slučaju napada ili zbog nečeg drugog.

Pomozite mi da shvatim neke stvari.

- PROŠLOST. Kako da preispitam i prihvatom svoju prošlost? Kada se setim svoje prošlosti, ne osećam agresiju i uvređenost, nego shvatam da sam to tada morala da doživim. Zahvalna sam Bogu za to iskustvo. Možda dosta toga i ne pamtim, ali ipak sve ostaje u podsvesti. Šta činiti? Sigurna sam da su gordost i program samouništenja u meni ogromni.

Kažete da je potrebno preispitati svoju prošlost, sve prihvatići s ljubavlju, zahvalnošću i promeniti se - ali kako to izgleda u praksi? Teško mi je da to učinim, jer ne shvatam mehanizam prihvatanja i preispitivanja prošlosti. Ne verujem da je potrebno da mrmljam neke reči kao bajalice, već da moram nešto da osetim. Teško je da shvatimo ono što ne vidimo i bez konkretnih primera. Ili je možda jedino sa mnom takav slučaj, ne znam.

- SUZE: I dalje često i mnogo plačem, pogotovo noću: pustim muziku na plejeru, isključim logiku i moja duša počinje da se raspada od bola. Sedim i plačem. Čak i kad sam posvećena nekim aktivnostima u stanju sam da plačem. Ne osećam ogorčenost ili bes, samo mi se duša para na komadiće. U tim trenucima osećam lakoću i, ma kako brutalno i mazohistički to zvučalo, neku vrstu olakšanja. Ponekad mi se u takvim trenucima čini da sam jako srećna. Kako da to protumačim? Da li gubim razum? Jer, ne razmišljam ni o čemu, ali duša me boli i plačem. Da li je to loše? Uopšte, šta su suze? Čak i kad me drugi jako uvrede, ne ljutim se i ne osuđujem. Samo plačem.

- USAMLJENOST. Zašto ne želim ni sa kim da komuniciram? Ljudi izbegavam. Nedostaje mi energija? Kada se vraćam s posla, padam u krevet i satima mogu da ležim zatvorenih očiju i razmišljam. O smislu

života, o tome kako da spoznam i ostvarim sebe. Mogu i da ne razmišljam, već samo da gledam u plafon. Poznanici me zovu da prošetamo, a mene čak i to ponekad nervira. Želim da budem sama. Ako se desi da negde odem, u društvu se osećam duboko usamljena, kao da sam s druge planete.

Odrekla sam se svih želja, snova nemam. I sve to traje više od godinu dana. Roditelji me kritikuju i grde jer me sem samoanalize i knjiga ništa drugo ne interesuje. Kao biljka sam, dok drugi normalni ljudi u mojim godinama (imam 26) imaju svoj lični život i provode dane među četiri zida. Provejavaju mi misli da je ponekad dobro biti gluvozem: ne slušaš nikoga, ne govorиш, živiš u sopstvenom svetu, samo se baviš nekim svojim zanimacijama i to nikoga ne ljuti.

- LIČNI ŽIVOT. Prva ljubav u školskom dobu je bila nesrećna, jer sam načinila brdo grešaka, kako to danas razumem. Bila sam uvredljiva, nedostajalo mi je volje za životom, mrzela sam sebe i dr. Baš pozamašan komplet. Nikada nisam imala probleme s momcima, uvek su postojali oni kojima sam se dopadala, ali me devojčice najčešće nisu volele. Dečaci su se zbog mene tukli još u školi.

Posle škole su me uvek okruživali pristojni mladići, pa čak ni sada mi njihova pažnja ne manjka. To su sve kulturni mladići, sa ozbiljnim namerama, koji žele da zasnuju porodicu, ali u meni nema osećanja prema njima, ma koliko se trudila. Samo kad pomislim da mogu da imam vezu s nekim od njih ili, pak, decu, uzdrhtim i imam potrebu da pobegnem.

Zaljubila sam se samo nekoliko puta i svaki put je ta ljubav bila nesrećna, neuzvraćena. Posle takvih epizoda dugo moralno „bolujem”, oko tri godine. Prihvatom činjenicu da ne moram svima da se dopadam, da to nije suđeno, i ne osećam gnev prema tim mladićima. Ili mi se samo čini da je tako.

Nedavno sam se zaljubila u mladića koji mi se dopadao ranije, dve godine pre nego što smo se sreli. Videla sam ga i „pala sam s nogu“. Zatim smo se upoznali, počeli smo da se zabavljamo i ja sam osetila kako mi je on jako blizak. U početku sam se jako plašila vezivanja, samo sam čekala kad će prljavština iz mene da pokulja, pa da i on nestane iz mog života, ali nisam izdržala i on mi je uzvratio ljubav.

Nisam želela fizičku bliskost s njim, samo sam se dobro osećala pored njega; nisam želela da se svadim i razmenjujem ružne reči, potpuno sam ga prihvatile. On je snažna i dominantna osoba. Pored

njega sam osećala ogroman priliv energije. Posle nekoliko meseci postao je tajnovit, i ja sam se intuitivno sama udaljila od njega. Na tome se sve završilo - on je nestao iz mog života.

Na početku sam ludela, a zatim sam prihvatile činjenicu da se u ovom životu ne daje svima srećna ljubav, da nemam pravo da ga osuđujem ili mrzim, da svojom vezanošću mogu da mu naškodim. Tu situaciju prihvatom kao datu od Boga.

S tim mladićem ne mogu da prekinem unutrašnju povezanost. Međutim, ipak nekako moram da nastavim da živim? Kako da prognam te misli, kako da smanjam bol duše koja mi ne dopušta spokojan život? Kako da se oslobođem besperspektivne nade? Ništa mi ne polazi za rukom. Možda sam umislila, možda je to obična vezanost? Shvatam da mi taj mladić ne odgovara u potpunosti na fizičkom planu, da mu je narav komplikovana, da uopšte nije moj tip, međutim - moja duša se opire nagovaranjima.

Kako pravilno da živim s tim? Nemoguće je lagati sebe i potiskivati osećanja, ona se negde moraju usmeriti. Shvatam da je duševni bol moj lek, ali potrebna su mi i neka dejstva, ne samo da čekam kada će samo od sebe da prođe. U principu sam zalutala; zaglavila sam se u toj močvari, iz koje pokušavam da se iskobeljam, ali uopšte ne vidim svetlost.

Ponekad zatvorim oči, distanciram se od svega, i ostaju samo topla osećanja s bolom u duši. Ležim i plačem, vodim unutrašnji monolog s Bogom, postaje mi lako i prijatno, a zatim se vraćam u život i ponovo mi je toliko loše da mi dođe da se obesim. Dopada mi se da živim u svom svetu, da budem potpuno sama, da spolja izgledam srećno i pozitivno, a u duši da stalno osećam bol.

Drugi ljudi misle da sam dobra, pozitivna i vesela osoba, koja bodri i može da uteši druge, ali niko ne zna šta zaista osećam. Mogu da se osećam užasno loše, a da se pritom osmehujem i uveravam očajne ljude da je život predivan. Verovatno sam licemer.

Na kraju je pismo ispalo predugačko. Možda se negde nisam izrazila adekvatno ili sam smorila dugačkim opisima. Izvinite, samo sam imala potrebu da otvorim dušu. Ponekad gledam Vaše seminare, sve izgleda jednostavno i jasno, ali u praksi nije tako. Često je potrebno na stotine puta gledati i iščitavati jedno te isto (Vaše knjige čitam oko četiri godina). Ne dopire do mene - shvatam glavom, ali ne mogu da osetim.

Ali u trenucima kad pritisne situacija - odmah sve dolazi na svoje mesto.
Kao da je neko izlio na mene punu kofu ledene vode.

Kad bi samo češće tako bilo. Nedostaje mi neki delić da bih shvatila, formirala celovitu sliku. Šteta je što ne možemo odmah da vidimo prljavštinu svoje duše i grehe, nego ih se setimo mnogo kasnije, kada dođe vreme za naplatu (kada bih mogla da vidim svoje grehe sa strane, mislim da bih bila užasnuta).

Još jednom Vam upućujem svoju najdublju zahvalnost za ono što radite. Znam da ne odgovarate na pisma, ali se nadam da ću jednog dana pronaći odgovore na svoja pitanja u Vašim knjigama ili seminarima.

S poštovanjem, Vaš stalna čitateljka
i nesrećna učenica...

BOG VAS VOLI.

BOG VOLI VAŠU DUŠU.

To je osnovno što treba da shvatite.

Problem je u tome što su vaši roditelji bolesni. Bolesna im je duša, a njihova bolest se zove: pogrešne predstave o životu. Kod vaših roditelja na prvom mestu nije ljubav, već uspeh, status, nadmoć prema drugima, blagostanje. To se naziva - visoka gordost. Kod njih je nagon za samoodržanjem pomračio ljubav.

VI STE DETE KOJE RODITELJI NISU DOVOLJNO VOLELI.

Da bi se dete razvijalo, potrebna mu je komunikacija. A komunikacija je uvek sukob interesa, jer je svaki čovek individualan. Konflikt pomaže u razvoju. Međutim, svaki razvoj se odvija u skladu sa zakonom jedinstva i borbe suprotnosti. Prvo mora da postoji JEDINSTVO, a tek potom borba, sukob.

Ako nema jedinstva, tada borba vodi ka uništenju, a ne ka razvoju. Da bi dete moglo normalno da se razvija i ispravno sukobljava, potrebno je da stalno oseća jedinstvo u duši - da su svi ljudi jedno i da je svet jedna celina. Da bi ovaj osećaj trajno ostao u duši, neophodna je LJUBAV.

Roditelji detetu treba neprekidno da pružaju ljubav, koja će ga kasnije, kroz život sjedinjavati s Bogom, štititi i spasavati u svim situacijama. Kakvo god da je dete - čoravo, krivo, glupo, nesposobno, zlo, lažljivo, okrutno - majka mora bezuslovno i nesebično da ga voli, da

mu stalno pokazuje svoju ljubav. To je najvažnije uporište koje je neophodno svakom čoveku.

Božanska energija mora da bude kontinuirana, a zemaljska da protiče po sinusoidi. U suprotnom će detetu biti teško da komunicira - biće ili agresivno ili depresivno. Kada odraste, svaki konflikt će podsvesno da doživljava kao pretnju po život i podsvesno će uništavati ili druge (muškarci beže od takvih žena) ili sebe (tada nastaju problemi sa zdravljem i sudbinom).

Zašto se pojavljuje strah? Kada osećamo jedinstvo, ceo svet osećamo kao deo sebe, osećamo budućnost i podsvesno kontrolišemo svaku situaciju. Međutim, razjedinjenost, nedostatak ljubavi, koja i jeste najviše jedinstvo, lišava nas celovitog doživljaja sveta i tada, da bi se zadržala spoljašnja kontrola, dolazi do pojačanog oslobođanja energije. Tu odmah otpočinje blokiranje energije u obliku straha, koji se pretvara u obamrllost. Gorda i arogantna osoba, koja prezire druge ljude, uvek se svega plaši, često ne žečeći da to prizna čak ni samoj sebi.

NAUČITE DA NEPREKIDNO VOLITE.

Ono što roditelji nisu uspeli da vam pruže, naučite sami da stvorite.

NAUČITE DA NEPREKIDNO ZAHVALJUJETE BOGU ZA SVE jer je upravo Svevišnji izvor života, sreće, zdravlja i svih naših dobrobiti u životu. On svakog trenutka našoj duši pruža ljubav koja se pretvara u energiju neophodnu za život.

Zahvalnost je jedan oblik ljubavi. Što se češće zahvaljujemo, češće se u našoj duši rasplamsava ljubav.

Molite se pre spavanja, molite se kad se probudite, molite se pre jela. Ali u molitvi nemojte da tražite zdravlje i blagostanje, već prihvatajte Višu volju koja će vam spasiti dušu.

ZAHVALNOST, NAJDUBLJE POŠTOVANJE

I PRIHVATANJE SU KOMPONENTE LJUBAVI.

Naučite da se o muškarcima brinete kao o deci: bez kritike, uslovljavanja, očekivanja, upoređivanja. Konfučije je rekao: „**SREĆA JE KADA VAS RAZUMEJU. JOŠ VEĆA SREĆA JE KADA STE VOLJENI. A NAJVEĆA SREĆA JE KADA VOLITE**“.

Naučite da budete istinski srećni. Čovek je istinski srećan kad njegova ljubav ne zavisi ni od čega. Pronađite nekoga o kome ćete se

brinuti jer BRIGA je OBLIK LJUBAVI. Negujte cveće, brinite o mački, radite besplatno kao volonter u bolnici ili negde drugde. Želja da se brinemo o nekome, pomažemo, potreba da usrećimo nekoga, mora biti neprekidna. A da ne pominjem ljubav prema muškarcu.

Prema muškarcu koga volite treba da se ophodite kao prema detetu. Ne treba da ga grdite već ga hvalite; ne treba da mu prigovarate, već da mu pomognete; ne da zahtevate, već da idete ruku pod ruku, zajedno savlađujući teškoće. Nikada ne treba ponižavati, odgovarati na uvrede, već pokušati razumeti, pomoći, podržati.

Svoje interese treba da branimo. Ne treba da budemo smeće ili krpa o koju će neko obrisati noge. Treba ustupati u sitnicama, ali ne odustajati od glavne stvari; treba negovati ljubav u duši i sačuvati nezavisnost.

Gordoj osobi je teško da razmišlja dijalektički, da povezuje suprotnosti kako bi pronašla zlatnu sredinu. Gorda osoba razmišlja kroz krajnosti: ili - ili. Na takvim principima ne možete graditi odnose.

Prevazilaženje gordosti je vaš osnovni zadatak. A gordost je udaljenost od Boga, kao što je napisano u Bibliji.

BOG JE LJUBAV.

ON VOLI VAŠU DUŠU

NEPREKIDNO, SVAKOG TRENUTKA.

Ako to ne budete zaboravili, vaš karakter će se postepeno promeniti, osećanja uravnotežiti, duša pročistiti, a ljubav će vam postati prirodan i konstantan osećaj.

Želim vam uspeha!

P.S. Kako nastaju nedovoljno voljena deca?

Reč je o tome da ako je čovek prekomerno gord, ako je izgubio jedinstvo s Bogom, njegova ljubav se pretvara u strast, vezanost. Ljubav gorde osobe je opasna i čak smrtonosna za one koje voli.

Što je gordost roditelja veća, time je opasnije da vole svoju decu. Ljubav takvih roditelja će naškoditi detetu, naneti štetu i njegovoj duši, kao i sudske i zdravlju. Zbog toga ravnodušnost i okrutnost gordih roditelja verovatno predstavlja spasenje za njihovu decu.

Osim toga, takve roditelje nemate slučajno. Verovatno vam je u prošlim životima nedostajala potreba za ljubavlju prema Bogu. I zbog toga ste, u skladu s vašom gordošću, i dobili takve roditelje.

Šta god nam se događa ne smemo da tražimo krvice, već moramo shvatiti da je razlog u nama, u našem nesavršenstvu. Ne treba osuđivati

ni druge ljudе, niti sebe. Glavni krivci svih naših problema su naše nesavršenstvo i nedostatak ljubavi.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Veliko Vаm hvalа на višegodišnjem i u današnje vreme tako neophodnom radu!

Imam 41 godinu, a s Vašim istraživanjima sam upoznata više od 20 godina. Analizirajući svoja iskustva tokom proteklih godina, shvatam da ipak nije došlo do kardinalnih promena u mom karakteru. Imam veliku želju za promenom. Shvatam da bez toga ne mogu da preživim, ali jednostavno mi ne ide.

Naravno, postoje izvesne promene u karakteru - više nisam toliko kategorični idealista, uvek svim nezadovoljna, kao što sam bila pre 20 godina. Sva ta osećanja (ogorčenost na sudbinu, nezadovoljstvo bližnjima, strah za budućnost) sada žive nekim svojim životom i okreću se protiv mene mimo moje volje. Ne uspevam da ih prevaziđem. Ne osećam realne promene, a zdravlje mi se neprestano pogoršava.

Želim da ubedim svoju dušu da neću skrenuti s tog puta, da osetim sebe kao drugog čoveka, koji će prihvatići sve što se događa s ljubavlju, kao volju Tvorca koji me voli. Želim da osetim da je sve što Tvorac čini - za dobrobit moje duše. Međutim svoju dušu u to ne mogu da ubedim (na nиву osećanja).

Pre nekoliko nedelja odlučila sam da intenzivnije radim na sebi. Isprva je sve išlo dobro i u duši mi se pojavila ljubav. Sa tim osećanjem sam preispitivala događaje u prošlosti, moje glavne bolne tačke. Sudeći po mojim bolestima, one su ogorčenost na sudbinu, nezadovoljstvo sobom, raspад zemaljske ljubavi i odnosa sa bližnjima.

A zatim je negativnost pokuljala iz svih pukotina... Na početku se pojavljuje izdvojena misao: „Evo, situacija je sad još gora, ništa se nije promenilo“. Zatim se pojavljuje strah za budućnost, a potom uninije - i ljubav je već nestala iz duše. Svi pokušaji da ubedim dušu u to da je sve što se dešava za njenu dobrobit, da je najvažnije sačuvati ljubav kada se sve raspada, ni do čega ne vodi.

Kada mi pomenuta negativnost ispuni dušu, jedino mi preostaje da ponavljam u mislima kako me Tvorac voli, kako će mi pomoći i kako moram da prihvatom Njegovu volju, kako je besmisleno da osećam

ogorčenost i uninije. Sopstvena budućnost nam je nepoznata i ako nam je uskoro suđeno da umremo, bolje je da preostalo vreme osećamo radost i da u duši negujemo ljubav, a ne da budemo ogorčeni, u uniniju i dr. Međutim, svi ovi argumenti ne pronalaze odgovor u duši i ne pretvaraju se u osećanja. U duši tinjaju jedino strah i uninije. Posledica toga je da se fizički problemi (srčani) samo pogoršavaju, zbog čega ne mogu uopšte da spavam...

Sergeju Nikolajeviću, recite mi kako da prevaziđem tu negativnost?

Možda je problem u tome što ja sve pokušavam da kontrolišem, čak i svoje promene? Ali ja ipak nastojim da osetim kako je sve u skladu s voljom Tvorca. Možda je u meni mnogo tereta, možda je to samo novi sloj negativnosti koji potiče iz dubine duše? Ali kako ga prevazići?

Možda um previše dominira ovim procesom? Ali osećaj ljubavi u duši se ipak javlja i pokušavam da se usredsredim na osećanja, da ne razmišljam.

Generalno, ne osećam u čemu je problem. Biću Vam zahvalna za pomoć.

S poštovanjem...

Sve svetske religije zapravo su instrukcije za rad na sebi, zarad poboljšanja karaktera.

U čemu je suština Deset zapovesti judaizma? Prva zapovest je ljubav prema Bogu i priznanje da je On jedan. To znači da se možete klanjati samo Bogu. Klanjanje Bogu je težnja da Mu postanemo nalik, da prihvatimo Njegovu volju, spremnost da promenimo svoje ponašanje, zauzdamo svoje nagone.

Druga zapovest je da se ne klanjamo idolima, odnosno da se nikada ne vezujemo ni za koga i ni za šta. U tom smislu od pomoći može biti žrtvovanje, askeza i briga o bližnjem, milosrđe prema ljudima, kao i post i uzdržavanje, obuzdavanje od seksa, pohlepe i gneva.

Treća zapovest je najdublje poštovanje prema Bogu. Kad čovek zaboravi na Boga i na prvo mesto postavlja sebe i svoje poslove, neizostavno dolazi do narušenja prve i druge zapovesti, a to se ispoljava kao nepoštovanje prema Bogu, koji je izvor svega. Život i obezbeđivanje života: posao, porodica - stupaju u prvi plan. Međutim, sve ono što neprekidno i uporno radimo, odlazi u podsvest i počinje da upravlja nama. Postupci se pretvaraju u navike, navike oblikuju karakter, a karakter određuje sudbinu.

Iz toga proizilazi četvrta zapovest koja kaže da treba periodično prekidati svoje zemaljske poslove, odrešavati se od života. Jedan dan u nedelji treba posvetiti Bogu.

Prve četiri zapovesti govore o odnosu prema Bogu, a preostale o odnosu prema ljudima.

Peta zapovest je poštovanje roditelja. Roditelje ne smemo da osuđujemo, niti da se uzdižemo nad njima. Bog je stvorio naše duše, a roditelji su stvorili naša tela i karaktere. Kod čoveka koji osuđuje svoje roditelje, gordost se neverovatno uvećava, a njemu nije suđeno da dugo živi.

Naredne zapovesti nalažu da ne treba krasti, pljačkati, ubijati, činiti preljubu, zavideti, lagati. Kada čovek, poput životinje, postavlja svoje telo na prvo mesto, onda on lako može da ukrade, ubije i slaže.

Posle Jovana Krstitelja, Isus Hristos je rekao da je Bog naš Otac. Šta to znači? To znači da je suština svih nas božanska i da imamo dualnu prirodu: „Kesaru kesarevo, a Bogu Božje“.

Odnosno, ako nas neko uvredi, tada onim delićem duše, koji je okrenut ka Bogu, moramo da prihvatimo ono što se događa, da budemo zahvalni, volimo i pokoravamo se volji Božjoj. Što se tiče tog dela duše, koji je okrenut prema ovom svetu i ljudima, imamo pravo na zaštitu i kažnjavanje krivca, odnosno njegovo vaspitanje, a kazna je vaspitna mera. Pritom, težina kazne zavisi od čovekove spremnosti da se menja. U svakom slučaju, u tim trenucima su nedopustivi mržnja i osuda, jer često ponavljanje ove emocije se pretvara u mržnju prema Bogu.

O čemu govore Hristove zapovesti? Ne smemo osuđivati, ljutiti se, svetiti. Odnosno, Hristove zapovesti nisu toliko upućene ka telu, čovekovom ponašanju, koliko njegovoj duši i karakteru. Hrišćanstvo je nauka o promeni karaktera. A u osnovi promena se nalazi ljubav.

Kako izgleda čovek koji voli? Čovek koji voli živi srcem i dušom, a ne glavom. Čovek koji voli se ne sveti, dobroćudan je i milostiv, obuzdava svoje nagone - odnosno krotak je. On je mirotvorac, odnosno spreman je da promeni svoje gledište, da podje drugom u susret, da ispoljava ljubav i jedinstvo, a ne da brani svoju ispravnost i istrajava čak i na uništenju svog protivnika.

Čovek koji voli je iskren, on teži ka razvoju - ka pravdi i istini. On ne samo što se ne klanja telu, već se ne klanja ni duhu - odnosno, ispravnosti, budućnosti, znanjima. On se ne klanja onom delu duše koji je usmeren ka čovekovom životu - porodici, bližnjima i ljudima koje voli.

Čovek koji voli je aktivan, samouveren, hrabar, dobroćudan i moralan. Na unutrašnjem planu on potpuno prihvata volju Božju i zato mu je u duši uvek ljubav. Međutim, na spoljašnjem planu on može da bude i blag i strog ujedno. On stvara i žrtvuje se, ali isto traži i od drugih.

Ne zavidi, nije pohlepan, ne ispoljava žaljenje, gnev i strah. On je slobodan, radostan, energičan i srećan.

Sada nešto o praksi. Kako da naučimo da ne budemo ogorčeni i da ne osuđujemo?

Pridržavajući se tradicionalne verske tradicije, pokušavamo da iskorenimo ljutnju i osudu, smatrajući ih grehom i zlom a pritom mrzimo sebe, odnosno, skloni smo uniniju kada nam nešto ne polazi za rukom.

Zapravo, ljutnja, osuda i agresija su oblik zaštite. Potpuno uništenje agresije je samouništenje. Hrišćanstvo ne govori o tome da ne treba da se štitimo, već da zaštitu treba da pretvorimo u vaspitanje; ne govori o tome da treba uništiti onog koji ima mane, tj. koji je kriv, već o njegovom preobražaju; ne govori o uniniju, odnosno mržnji prema sebi, već o promeni sebe i samovaspitanju.

„Budite savršeni kao što je savršen vaš Otac Nebeski“. Hrišćanstvo je, isto kao i judaizam, religija razvoja.

Međutim, hrišćanstvo govori o dualnosti ljudske prirode. S čovekom se možemo boriti, ali ne ubijajući ga, već mu pomažući, sarađujući s njim, vaspitavajući ga i voleći. S Bogom ne možemo da se borimo jer je svaki čovek u svojoj duši dostojan apsolutnog oprosta - jer ga vodi Bog.

Takođe je nedopustivo da zauzimamo agresivan stav prema bilo kojoj situaciji. Možemo se boriti protiv nje, ali ne smemo da osuđujemo, ispoljavamo ljutnju i žaljenje. Osnovni zakon razvoja je zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Borba, konflikt bez ljubavi, odnosno bez jedinstva, pretvara se u ubistvo ili samoubistvo - i tada se razvoj zaustavlja.

Hrišćanstvo poseduje najveći potencijal razvoja budući da je „Bog ljubav“. Svaki sukob može da se pretvori u razvoj.

Ali budući da su Hristovi sledbenici njegove reči tumačili jednostrano, božanska logika se izgubila i zamenila ju je zemaljska: „Ne branite se od zla, nego ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi“ (Sveto Jevanđelje po Mateju 5:39). Ova Hristova zapovest je zapravo upućena čovekovoj duši, a ne njegovom ponašanju. Ova zapovest ne može da se ispoštuje bukvalno, jer je samoubilačka.

Dakle, za početak napravite prvi korak: nemojte biti ogorčeni i ne osuđujte. Ljudima direktno saopštite svoje uvređenosti i zamerke. To i jeste vaspitanje.

Ne ustručavajte se da govorite istinu. Ne plašite se da budete iskreni, isto kao što se dete toga ne plaši. Češće se radujte, osmehujte i okrenite se humoru. Ne zaboravite na osećaj bespomoćnosti pred Bogom.

Pre svega se oslonite na ljubav, radost i lakoću u duši, a ne na um, autoritet, pravednost i iskustvo. To je najbolja zaštita.

Pokušajte. Želim vam uspeh!

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Moja majka i ja intenzivno radimo na sebi.

Pre dva meseca, kada sam bila u crkvi, nakon dugog razgovora s Bogom, preplavila su me neverovatna osećanja prema Njemu. Ljubav je, poput gejzera, izbijala naviše, a svaka reč je samo pojačavala taj osećaj. Tako nešto nisam nikad doživela. U tom trenutku sam bila spremna da se rastanem sa životom, sve je postalo beznačajno. Gospod je sve preplavio Sobom. Plakala sam od sreće. Taj osećaj je potrajavao dva dana.

Posle nedelju dana, ponovo sam se molila u hramu i iznenada osetila agresiju prema ikonama. Umesto Isusa, na ikoni mi se činilo da je prikazan demon. Ne znam šta je izazvalo tu agresiju u meni.

Nakon toga, deca su ozbiljno počela da mi se razboljevaju, a moj muž je počeo da pije, švrlja i ne dolazi kući po dva dana. Sa užasom sam shvatila da ne mogu da sačuvam ljubav ako me on vara. Deca su počela da sanjaju pokojnog dedu. Ćerka je sanjala kako se negde izgubila, a zatim ju je deda doveo kući.

Osećam jezu od svega ovoga. Molim Vas pomozite mi da shvatim šta mi se događa. Hvala unapred.

Što je motor u automobilu snažniji i što je veća brzina kojom ga vozite morate da budete iskusniji vozač. Odnos prema Bogu mora da bude ispravan, jer se u suprotnom mogu pojavitи ozbiljni problemi.

Navikli smo da verujemo da se Bog nalazi negde na nebu, ili čak izvan granica ovog sveta. Ali to nije sasvim tačno. Bog je jedan. On je

Tvorac svega, izvor svega. Bog je svuda i svugde. Ceo ovaj svet, kao i mi, njegov smo manifestovani deo.

Zagrobni svet se nalazi odmah iza granica našeg sveta. Mi ne znamo kako izgledaju takozvani drugi svetovi, dok su u zagrobnom svetu naše duše imale priliku da borave. Kada je naša ljubav prema Bogu usmerena isključivo van granica ovog sveta, dolazi do narušavanja principa monoteizma. U suštini je to klanjanje zagrobnom svetu.

Klanjanje zagrobnom svetu predstavlja odricanje od života u ovom svetu, a to je već klasičan oblik programa samouništenja. Zbog toga se kod vas i pojavila agresija prema ikonama i počele su da vam se događaju neprijatnosti.

Ljubav prema Bogu nije ljubav prema čoveku koja se manifestuje kao zanesenost i oslobođanje energije. Ljubav prema Bogu je dobrodošnost prema svetu koji nas okružuje, osećaj zahvalnosti, poboljšanje karaktera, uvećanje inercije u duši.

„Carstvo Božje je unutar vas“ znači da je Bog prvenstveno u našoj duši, ali veoma duboko. Da bi se osvestilo Njegovo prisustvo, potrebno je uložiti napore - prevazilaziti vezanost, agresivnost i sačuvati ljubav, bez obzira šta se desilo.

Kada verujemo da je Bog isključivo „tamo negde“, odnosno u zagrobnom svetu, ljubav i poklonjenje prema Njemu pretvaraju se u davanje energije, koja se usmerava na jačanje kontakta sa zagrobnim svetom. To dovodi do razvoja natprirodnih sposobnosti. Kod osobe koja za to nije pripremljena, naglo se pojačava gordost, jer počinju da joj se ostvaruju želje. Kao posledica toga, umesto uvećanja ljubavi pojačava se poklonjenje duhovnosti.

Više puta sam pričao istoriju o ženi koja se molila Bogu, ali je pritom osećala potrebu da psuje i da se inati s Njim. Sproveo sam dijagnostiku i ispostavilo se da je za vreme molitve umesto Bogu ona težila duhovnosti i samim tim su se u njenoj duši pojačavale demonske tendencije.

Naš doživljaj Boga i naš odnos prema Njemu oblikuje nam doživljaj sveta, karakter i sudbinu, a takođe određuju šta mislimo i kako se ponašamo.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Da li je potrebno da prikrivam svoje telesne nedostatke (invalidnosti), koji izazivaju dvosmislenu reakciju okoline? Naime, neverovatno sam mršav, bolujem od mišićne distrofije.

Povređuje me kada to drugi primećuju, naročito moji vršnjaci, ali ako budem pokušao da bolest nekako sakrijem, verovatno će to značiti da ne prihvatom traumatičnu situaciju? Za sada pokušavam da je sakrijem koliko god je moguće.

Ukoliko budem mogao da se promenim, odnosno da na unutrašnjem planu prođem kroz tu situaciju i ostanem spokojan, da li onda nedostatke ne treba da prikrivam ili je možda ipak bolje da nastavim to da činim?

Veliko hvala.

Svakog čoveka sADBINA leči na svoj način: jedan dobije dijabetes, drugi rak, treći ne može da harmonizuje privatni život, četvrtom se raspada sADBINA, peti ima problema s fizičkim izgledom. Bolesti i problemi ne pristižu radi nečega, već za nešto.

Posledica se može otkloniti, ali je potrebno baviti se pre svega uzrokom. Uzrok gojaznosti ili mršavosti je u pojačanoj podsvesnoj gordosti koja se pretvara u program samouništenja. Ako čovek pokuša da izbegne uniženja koje mu je dala sADBINA, ne želi da se razvija i poboljšava svoj karakter, vremenom će jedan problem biti zamenjen drugim - pojaviće se nov stresni faktor. I tako će se nastaviti sve dok se ne promeni.

Mnoge poznate osobe bile su niskog rasta. SADBINA, koja ih je unižavala od detinjstva, spasavala ih je od gordosti i preuranjene smrti. Setite se Vladimira Visockog „I zadirkivaše me da sam 'nedonošče' iako sam normalno doneSEN“. Dešavalo se da mu tokom snimanja doneSU stoličicu na koju će stati, da bi izgledao viši rastom.

Stalno ponižavanje u detinjstvu Visockom je pomoglo da ostvari svoj talenat, bude kreativan i stekne popularnost. Energiju stresa je usmerio na stvaralaštvo, a ne na uništenje. Nije imao komplekse i nije se bavio samobičevanjem, već je dokazao svoju bogatu ličnost - prevazišao je stres i svoj fizički nedostatak je nadoknadio snagom duha i širinom duše. U tome je uspeo!

Kada je duša na prvom mestu, a ne telo, čoveku je mnogo lakše da se pomiri sa svojim fizičkim nedostacima. Oni se mogu prikrivati, ali se

pri tome ne treba zaustavljati u razvoju, jer će se u suprotnom pojaviti novi problemi.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,
Suprug i ja smo se nedavno upoznali s Vašim istraživanjem.
Praktično ste nam otvorili oči i pomogli da puno toga u životu shvatimo.

Međutim, imam jedan problem. Za njega zna samo moj muž, kao i moja priateljica koja ima istu situaciju. Strahujem da drugima to ispričam. Iskreno se nadam da ćete mi pomoći!

Ovo nije prva godina kako mi se u glavi javlja neki glas. To se manifestuje tako što mi naviru užasne misli, kao da svojoj porodici i rodbini želim neke loše stvari. Navodno želim, iako to nije tako... Kao da mi neko umeće u glavu te užasne reči.

Najgore je bilo u vreme trudnoće. U glavi su mi se neprekidno rojile misli kako želim da ureknem dete... Takve misli sam odmah rasterivala.

Molim se Bogu, tražim oproštaj od Njega zbog te noćne more, ponavljam kako ništa loše ne želim ni detetu ni porodici. Međutim, jako se plašim da ću sličnim mislima naškoditi detetu. Zbog toga mi je jako teško i osećam ogroman strah. Prolazim kroz krize, plačem...

Molim Vas, recite mi da li su te misli materijalne ili ne? Mogu li da naškode detetu? Plašim se da mogu da se materijalizuju...

Imao sam pacijenta koji je patio od opsesivnih glasova u glavi. Obraćao se lekarima, ali nisu mogli da mu pomognu. Više nije znao šta da radi, a onda su mu u ruke dospele moje knjige. Čitao ih je, i glasovi su prestali. Mislio je da je problem rešen. Međutim, nakon nekog vremena, za svaki slučaj je odlučio da se ipak konsultuje sa mnom.

Komunicirajući sa ovim pacijentom, primetio sam da je kod njega došlo do naglog uvećanja gordosti - osnažila mu je ambicioznost, sopstvena važnost, pohlepa i zavist. Karakter mu se pogoršao.

Zatim je gordost počela da mu se pretvara u ljubomoru. Nosio je sa sobom pornografske časopise i stalno ih je listao. Posle nekog vremena počele su da mu se događaju ozbiljne neprijatnosti vezane za sudbinu...

Glasovi u glavi su unižavali njegovu svest i na taj način su pomagali da mu oživljuje duša. Kada je pročitao moje knjige, počeo je da se menja na unutrašnjem planu - i zato su glasovi prestali da mu se pojavljuju. Ali trebalo je ići dalje, što on nije učinio. Bilo je neophodno nastaviti promenu, raditi na sebi i svom karakteru.

Duša je važnija od svesti i tela. Kada svest triumfuje nad dušom, munjevito se podiže gordost. Kada svest pokušava da potčini sebi dušu, aktivira se odbrambena reakcija tela: svest se usporava ili cepa, što može da uzrokuje povrede glave, glasove u njoj, halucinacije...

Kada se kod čoveka pojavljuju različiti psihički problemi, to je znak da svest potiskuje dušu u drugi plan. Do takve situacije dolazi kad čovek neprestano sve osuđuje, želi da bude bolji od drugih, ne može da prevaziđe osećaj nadmoći, zatim kada je nezadovoljan svojom sudbinom, sve vreme kritikuje okolinu, često je razdražljiv, ne prihvata ono što se događa. Sve to, na kraju, može da dovede do zdravstvenih problema - kako fizičkih tako i duhovnih.

Da bismo mogli da preživimo, svest neprekidno kontroliše naše okruženje. Ali ako ona pri tom zaboravi na Boga, tada teži apsolutnoj kontroli nad svetom. Međutim, takva kontrola je nemoguća i stoga otpočinje borba sa spoljašnjim svetom na suptilnom planu.

Da bi se smanjila potreba za prekomernom kontrolom, potreban je neki destabilizući faktor: ili fizička bolest ili mentalni problemi, okolnosti u kojima dolazi do osujećivanja, sputavanja svesti. Glasovi koji vam se javljaju i jesu taj destabilizući faktor, zaštitni mehanizam od degradacije duše.

Degradacija duše je posledica podsvesnog klanjanja životu, koje mora da se zaustavi. Na materijalnom planu se treba uzdržavati od seksa, primenjivati post, izbaciti slatkiše iz ishrane, zaustaviti trku za razonodom i uživanjima. Na duhovnom planu nikoga ne treba osuđivati, biti zabrinut za budućnost, žaliti za prošlošću, biti razdražljiv, preopterećen poslom, naročito intelektualnim. Fizička aktivnost, sport i boravak u prirodi od pomoći su u smanjenju poklonjenja životu.

Treba početi od malih stvari: sa ograničenjima za telo i duh. Ponovo pročitajte Bibliju i razmislite o svrsi čovekovog života. Ozbiljno se pozabavite poboljšanjem svog karaktera. Poštujte zapovesti, usporite um, ne upravlјate svojim osećanjima. Za početak je to sasvim dovoljno.

Kada je reč o materijalizaciji misli, one mogu da se materijalizuju ili kroz postupke, ili kroz konstantno ponavljanje reči, ili prilikom snažne emocionalne koncentracije. Kod vas ne postoji nijedno od ova tri.

Radite na svom karakteru. Želim vam uspeh!

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,
Hvala Vam na radu.

Imam 30 godina. Pročitala sam Vaše knjige, gledala seminare, ali mene ništa ne dotiče, kao da sam mrtva.

Na putu samotraganja se nalazim već 20 godina. Siroče sam, pa me niko ničemu nije naučio. Živila sam sa beskućnicima, stupala u seksualne odnose i s muškarcima i ženama, a onda sam se posvetila studiranju. Trenutno sam prekinula učenje na neko vreme i prebivam u očaju... Obično se to završava nekim povredama ili otkazom na poslu.

Toliko sam se umorila od traganja i udaranja glavom u sve zidove. Apsolutno ništa ne osećam i ne shvatam. Ako nešto i radim, to je samo zato da me ne bi poslali u ludnicu. Jako mnogo čutim, praktično ni sa kim ne razgovaram.

Pokušavam da promenim karakter, ali ne osećam da uopšte postojim. Prilikom čitanja Biblije često zaspim. Ne mogu da se molim jer osećam da bih molitvi pristupila sa koristoljubivim ciljem.

Više ne znam gde da se zaputim i potražim pomoć. Šta da radim? Molim Vas, pomozite mi!

Hvala Vam puno.

O koristoljubivosti može biti reč kada u toku molitve, obraćajući se Bogu za pomoć, čovek na prvo mesto postavlja interes tela, a ne duše. Ako, pak, čovek moli prvenstveno za spasenje duše, poboljšanje karaktera, prihvatanje Božje volje, a tek potom za zdravlje i blagostanje, to je sasvim normalno.

Svaki čovek koji se obraća Bogu s molitvom na početku ima neku vrstu ličnog, koristoljubivog interesa: želi da spasi i produži svoj život, poboljša zdravlje, itd. Međutim, on ne može odmah da shvati da je duša važnija od tela, da su naša ispravna osećanja osnova zdravlja, blagostanja i samog života.

Obraćanje Bogu počinje s molbom o ispunjenju najpovršnijih želja - a kasnije dolazi do pravilnog razumevanja, ispravnog sistema prioriteta. Zato, ne treba da se plašite koristoljubivosti. Čovek se postepeno menja, nemojte ispred sebe da postavljate suviše visoke ciljeve.

Hristos je govorio: „Čovekovi neprijatelji su njegovi ukućani“. Najveće blago na Zemlji je ljubav prema porodici, prema bližnjem. Ali ljubav prema bližnjem može da zaseni ljubav prema Bogu.

Zašto vam nije dozvoljeno da imate decu, kao i roditelje? Verovatno je vaša duša potpuno zaboravila na Boga, te vas je trebalo lišiti zemaljske sreće kako biste mogli da osetite da najveća sreća dolazi od Boga. Isto kao što Sunce svetli svakom čoveku, bez obzira na to veruje li on u postojanje Sunca ili ne, tako nam i Bog svakog trenutka pruža ljubav, život, zdravlje i sreću.

Bog nas voli. Ali On daje blaga pre svega našoj duši, a ne telu. Često ne shvatamo zašto se neki čovek razboli, pati i umire. Kada se telo osujeti, onda je duši lakše da se razvija.

Svakog čoveka muče sumnje i on se stoga pita: „Da li verujem u Boga? Da li sam potreban Tvorcu? Da li On uopšte postoji? Da li me voli?“ Ako ima sumnje i ako mu slabi vera, to je posledica njegovih grešaka, mladalačkih grehova i unutrašnje negativnosti koju je preneo svojim potomcima. Osim toga, kada u njegovoј podsvesti, u dubini njegove duše, isplivaju želje koje osujećuju ljubav zbog požude i naslade - tada njegova vera slabi i pojavljuju se sumnje, a zatim i očajanje.

Vera u Boga je nagrada, a ne samo naša puka želja da verujemo. Ona je plod čovekove borbe sa vezanostima i strastima. To je posledica napornog rada na karakteru, bolnih i lepih promena. Vera u Boga je preim秉stvo duše nad telom. To je rezultat stalnog kroćenja nagona, koji čoveka vuku ka životinjskom nivou. Takav plod, kao što je vera u Boga, ne dolazi odmah.

Na početku glava treba da pomaže duši, a kasnije će biti obrnuto. Bibliju treba da čitate, a ako pritom zaspite, to nije ništa strašno. Reč je o tome da dublje promene ne mogu da se dese brzo, da telo uzima „tajm-aut“, odnosno - odmara se. U toku sna podsvest može da usvoji ma koji obim informacija.

Duša se ne zagreva odmah, već se to događa postepeno, polako i bolno. Duševne patnje su najjači faktor za razvoj ljubavi prema Bogu: kad duša pati, jedina stvar koja joj preostaje jeste da teži Bogu.

Trenutno vaša duša nije u stanju da oseća samo zato jer ne biste mogli da podnesete duševni bol ako bi počela da oživljava. Da biste izdržali duševni bol, potrebno je da steknete naviku da se molite, kao i da težite Bogu. Neophodno je da shvatite jedno: patnja je lek.

Krenite od jednostavnih stvari: prestanite da osuđujete i okrivljujete kako sebe, tako i druge ljude i svoju sudbinu. Problemi nam dolaze da bismo ih rešili, a ne da bismo tražili krvce.

Pronađite nekoga ko je saosećajan i o kome ćete moći da brinete. Briga je jedna od manifestacija ljubavi.

Pokušajte jednom nedeljno da se osamite, kao i da postite kako biste umanjili ropsku privrženost nagonima i željama. Ograničite spoljašnju potragu za srećom i zadovoljstvima i prebacite se na stremljenje ka unutrašnjoj sreći. Najvažnija su vaša osećanja. U duši treba da budete spokojni, radosni, smirenji i dobrodušni.

Što je čovek čvršće vezan za život i želje, time je napetiji na unutrašnjem planu i um mu je nemirniji. Opuštanje tela i blokiranje uma realno mogu da mu pomognu da se poboljša emocionalno stanje. Od pomoći će biti post, molitva, dobroćudni odnosi s ljudima i okruženjem.

Još jednom pročitajte moje knjige, pogledajte seminare. Naročito obratite pažnju na temu gordosti - sa njom i počinju svi naši problemi.

Treba se menjati polagano, postepeno, etapno. Bitno je da se ne plašite, ne upadate u uninije i sumnjate u rezultat. Hristos je govorio da će se planina pomeriti s mesta ako budemo u to verovali, odnosno da ljubav i želju ne treba kočiti strahovima, sumnjama, nesigurnošću.

Posedujete sve što vam je potrebno da biste živeli, radovali se i bili srećni. Imate mladost, odnosno energiju i vreme neophodno za promenu. Imate znanje o tome kuda treba da idete.

Najvažnije je da vas Bog voli i da vam daje sve što vam je potrebno: i iskušenja, i patnje, i pomoć, i ljubav.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću!

Kupila sam Vašu novu knjigu „Tajne porodične sreće“.

Sada sam u dilemi: zašto? Svejedno ne mogu da je čitam. Odmah počinjem da besnim, a da ni stranicu ne pročitam.

Postoje ljudi kojima odgovarate na pisma. I to po nekoliko puta...

Muž pije! Kakav horor! Ah, to je vrlo rasprostranjeno u našoj zemlji, pa je stoga svima i interesantno!

Ne mogu to da čitam. Po čemu su te osobe, na primer, bolje od mene? Zašto nekome odgovarate po nekoliko puta a nekome - nikada?

Da, obraćam Vam se nepristojno i u afektu...

Već sam sebi postavila „masne minuse“. S tačke gledišta Vašeg sistema, ispada da nemam teoretske šanse...

Roditelji mi se ne razvode, već se nikad nisu ni venčali. Majka mi je imala abortuse, kao i ja. U porodici su bila tri samoubistva. Ja sam takođe nekoliko puta pokušala samoubistvo. Nemam volje za životom otkad znam za sebe. Baka mi je umrla od posledica dijabetesa.

Uspela sam da pročitam samo jedno pismo iz knjige koje se tiče muških problema - i ponovo sam osetila nekontrolisanu agresiju. Čak me je i glava zbolela.

Ipak, čemu sve to?! Niko mi ništa nije dužan, kao što ni ja nikome ništa ne dugujem.

Sećate li se izreke: „Beži kao đavo od tamjana“? Na to podseća vaša situacija.

I uskoro će ne samo moje knjige, već i energija čitave naše planete „mirisati na tamjan“.

Kako preživeti i spasiti dušu? Carstvo Božje će uskoro nastupiti - to znači ubrzanje svih procesa - i loših i dobrih. Međutim, vi imate problem sa dobrim procesima. Šta činiti?

Pre svega - zaboravite na ustaljene verske zablude o tome da je čovek inicijalno grešan. On i može da bude grešan, ali je njegova duša prvo bitno proizašla iz Boga, jer je Bog u „glinenog“ Adama udahnuo dušu, što znači da je po svojoj suštini naša duša bezgrešna. Potrebno je da samo spoljašnje, nesavršeno „ja“ postepeno, polako približavate Bogu.

Drugim rečima, vaša površna osećanja i vaš demonizam niste vi. To je vaše spoljašnje, nesavršeno „ja“, na čijem vaspitanju morate još da radite. To će biti bolno i mukotrpno jer je čoveku sa povišenom gordošću teško da se menja. Ali druge opcije ne postoje.

Za početak, pogledajte moja predavanja „Oblici gordosti“. Gledajte kroz bol, kroz negodovanje onih slojeva duše koji su napadnuti demonizmom. Potom će biti lakše. Izboriće se.

Želim vam uspeha!

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,
Na jednom od seminara ste rekli da je cilj seksualnih odnosa razmnožavanje, i nakon te izjave osećam nesigurnost.

Proizilazi da se kažnjava masturbacija, kao i seks koji nema za cilj produžetak vrste.

Ali da li se to odnosi i na situaciju kada se žena nalazi u menopauzi i više ne može da zatrudni, a postoji obostrana želja?

Da li ispravno shvatam da je ženi posle menopauze zabranjeno da stupa u seksualne odnose?

Hvala Vam unapred.

Stručnjaci na zapadu ističu prednosti seksa, svrstavaju ga u fizičke vežbe, navode da se zahvaljujući seksu podstiče metabolizam i leče mnoge bolesti. Uvereni su da su u pravu!

Međutim, ja sam jasno video kako seks dovodi do pojačane vezanosti i drugih posledica - slabljenja potencije i bolesti. I smatram da sam u pravu. U čemu je problem?

Reč je o dijalektici. U mladosti se seks intuitivno povezuje sa produžetkom vrste. Čovek je energetsko biće. Osnovna vitalna energija se raspoređuje na određeni način, obezbeđujući osnovne funkcije: nagone za produžetkom vrste i samoodržanja, odnosno zaštitu i izgradnju prostora za život. To je mehanizam koji se formirao stotinama miliona godina.

Čovekova seksualna energija je podložna transformaciji. Životinja želi da utoli glad i sva njena energija je usmerena na potragu za hranom i varenje. Šta radi čovek? On odlazi u prodavnicu nameštaja, kupuje kuhinjski sto, stolnjak, posuđe, kašike i viljuške. Uključuje muziku da bi stvorio prijatnu atmosferu. Hrana donosi zadovoljstvo ne samo telu, već i duši.

Čemu služi zanat? Uglavnom telu, dok umetnost služi prvenstveno duši.

Međutim, ako čovek počne da unosi hranu samo radi telesnog zadovoljstva, to će se završiti nastranostima: drevni Rimljani su tokom višednevnih gozbi nasilno izazivali povraćanje kako bi nastavili da uživaju u novim jelima.

U svemu možemo da se pridržavamo zlatne sredine, kao što možemo da upadamo i u krajnosti. Seks i hrana su neophodni za produženje života. Ali ne samo radi toga. Kada čovek obuzdava seksualnu energiju, ona se pretvara u energiju brižnosti, milovanja, udvaranja, kreativnosti, itd. Nije čudo što su umetnici iz doba renesanse davali zavet celibata. Nastojali su da svu energiju iskoriste za stvaralaštvo.

Kako čovek stari, seksualnu energiju bi trebalo sve više da usmerava ka brizi, pažnji prema drugome, stvaralaštvu, a ne ka seksu. Ako duša ne dobije energiju koja mora da ima svoju povratnu putanju, dolazi do pada energije. Odnosno, telo koje zaboravi na dušu - slabi. Ako nema ljubavi, duševne topline i ako ne dolazi do razvoja duševnih kvaliteta, muška potencija počinje da opada. Impotencija i frigidnost su zaštitna funkcija tela.

Postoje dva ekstremna stanovišta koja se tiču seksa. Zapadnjačka tačka gledišta je zasnovana na ideji konzumerizma: što više seksa - to bolje. Istočnjačko gledište kaže da je seks potreban samo radi začeća dece. Kao što je poznato, zapad izumire, dok se istok razmnožava neverovatnom brzinom. Može se zaključiti sledeće: suzdržavanje želja je korisnije od razuzdanosti.

Postoji i zlatna sredina. Seks je dobar kada se ne stavlja u prvi plan i kada je potreban pre svega duši, a ne telu. Tada ljudi stupaju u seksualne odnose u skladu sa svojim godinama, temperamentom, karakterom, a sve to doprinosi razvoju. Seks ne sme da bude cilj, već sredstvo za produžetak vrste, za razvoj duše, ljubav, spoznaju Boga.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Trenutno čitam jednu Vašu knjigu... praktično sam odrasla na njima (zahvaljujući majci) i baratam najneophodnijim informacijama. Međutim, tek sada sam počela da čitam knjige. Moja majka kaže da ih je opasno čitati, jer informacija nije laka. Zato sam za čitanje odabrala period u kome nemam šta da izgubim.

Jednom davno, devedesetih godina, moja majka je bila kod Vas na konsultaciji, ali o tome ništa konkretno ne želi da govori. Volela bih da mi kažete šta je potrebno da promenim u sebi, na čemu treba i šta da radim.

Za razliku od drugih ljudi, nemam težih problema, međutim, sve mi je „blokirano” - emotivni život, učenje, posao. Ništa se ne događa. Ako se i „otvori”, kratko traje i brzo se sve raspade. Naravno, posle toga sledi samobičevanje i snažan program samouništenja (više puta sam pokušala da se ubijem).

Generalno, u odnosima s ljudima (poznanicima, prijateljima, rođacima) stvari stoje loše - ili me obmanjuju ili me iskorišćavaju i ponižavaju. Lični odnosi su apsolutno nesrečni. Postojao je jedan mladić, ali je odnos s njim prerastao u mržnju, a razlozi su ostali nejasni. Što se tiče studija, već petu godinu ne uspevam da ih okončam.

Sve je vrlo čudno. Želela bih da znam šta sam to uradila u prethodnim životima kad mi se sve tako brzo ruši pred očima? I šta treba da učinim da bih očistila karmu? Koje sam programe pokrenula i kako da ih zaustavim?

Hvala Vam.

Smorate da nemate „težih problema“, a istovremeno pominjete pokušaje samoubistva. Više puta sam govorio i pisao o tome da je za ženu najopasnije nezadovoljstvo sudbinom i nedostatak volje za životom, a da ne pominjemo pokušaje samoubistva. Sve se taloži u podsvesti koja je poput kompjutera sa neograničenim memorijskim prostorom, a zatim se preokreće u bolesti i nesreće.

Štaviše, takvo ponašanje i emocije utiču na sudbinu i zdravlje buduće dece. Ako je devojka izgubila volju da živi kada su je s Višeg plana lečili kroz neuspehe i probleme povezane sa sudbinom, sudbina njene dece će biti uništена. Ako je devojka bila u stanju uninija zbog emotivnih odnosa, njena deca neće moći da zasnuju normalnu porodicu. Ako je mrzela muškarce, ne shvatajući da je unižavanje njene gordosti posredstvom muškaraca zapravo usmereno na pročišćenje njene buduće dece, tada će i ona i njena deca podsvesno uništavati svakog muškarca s kojim uđu u vezu i to zbog najmanjeg nezadovoljstva koje on izazove u njima. Ne treba pominjati i brojne zdravstvene probleme koji mogu da se pojave.

Kada u čovekovoj podsvesti postoji sklonost ka samoubistvu, ovaj program postepeno sve uništava, uključujući zdravlje, sudbinu i život buduće dece. Takođe je moguća neplodnost i same osobe i njene dece.

Svaki prestup protiv ljubavi, svako odbacivanje Božje volje nigde ne iščezava. U podsvesti se sve beleži. Agresija prema Bogu, prema

Ijudima i samom sebi postepeno prodire u podsvest i potom uzrokuje brojne probleme.

Evo vi, npr., čitate moju knjigu. Pažljivije je čitajte. Još uvek imate dovoljno vremena da ispravite stvari, da preispitate svoj odnos prema sebi, soubini, Bogu, menjajući svoj karakter i navike kroz osamljivanje, post, pokajanje i molitvu.

Čovek kod koga je prisutan jak program samouništenja može da preživi samo ako bude imao stalne probleme, nesreće, bolesti.

Blagostanje i stabilnost su smrtno opasni za takvu osobu.

S Višeg plana su vam pristizala iskušenja u vidu neuspeha, ali vi niste pravilno prošli kroz njih. Takođe ste bili podvrgnuti iskušenju u vidu mladića - ali ne samo što mu niste oprostili, već ste ga i omrznuli. O kakvim gresima iz prošlih životagovorite ako ste u ovom životu akumulirali probleme za nekoliko narednih života?

Potrebno je da odmah počnete da radite na sebi i harmonizujete se. Informacija ima u izobilju. Zahvalite se Bogu što posedujete informacije koje vam mogu pomoći da prevaziđete svoje probleme.

Želim vam uspeh!

Sergeju Nikolajeviću, molim Vas, pomozite mi!

Po svemu sudeći, gubim razum. Postila sam i molila sam se četrdeset dana, želeći da očistim dušu, a sad umirem. Čini mi se da ludim, gubim pamet.

Naime, gledala sam uživo emisiju, odnosno prenos bogosluženja pri čemu sam osetila kako sam se povezala sa hrišćanskim egregorom. Ali umesto isceljenja duše, meni je pozlilo. Opala mi je visoka energija, a volja oslabila. Ljudi su mi rekli da je egregor hrišćanstva izuzetno negativan. Osetila sam kako mi neko krade energiju i usmerava je ko zna gde.

Veoma sam zabrinuta za svoje zdravlje. Želela bih da imam decu, da budem „zemaljska“ i zdrava (imam 35 godina). Umirile bi me Vaše reči da je sve dobro, da je u toku sveobuhvatno pročišćenje duše. Čini mi se da ću eksplodirati, telo me okiva, doživljavam grozne senzacije... Kakvi su to osećaji? Šta da radim - da li da trpim?

Hvala Vam!

Želite čudo? Odlučili ste da za četrdeset dana pročistite dušu? Da li znate šta je pročišćenje duše? To je dug i težak posao, to je promena pogleda na svet, osećanja, karaktera. To može da oduzme godine i decenije.

A ko vam je ispričao za egregora hrišćanstva? Znate li makar šta je to?

Najverovatnije ste se razboleli zbog svoje visoke gordosti - da li ste o tome razmišljali? Možda je to vezano za pročišćenje duše.

Za početak, pogledajte moja predavanja „Oblici gordosti“. I ne brkajte veru u Boga sa magijom i ezoterijom.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Imam 22 godine, a Vaše knjige čitam od svoje četrnaeste godine.

Prošle godine se moj život poboljšao na spoljašnjem planu: pojavio se brižan mladić, imam uredan seksualni život, dobro zarađujem na poslu. Međutim, na licu mi se dešavaju takve promene, bukvalno naočigled - svi mi kažu da se „sušim“ i starim. Znam da je razlog u meni: stalno sam nervozna, napeta, ništa ne stižem da uradim i ne mogu da se izborim sa sobom.

Sve je počelo pre godinu dana - učestvovala sam u izboru za „mis“, i u pripremu sam uložila jako mnogo energije i nerava. Veoma sam se vezala za rezultat. Naravno, nisam pobedila. U toku pripreme desio mi se neki „lom“, koji još uvek ne mogu da shvatim i ispravim. Uporno me preplavljuje uninije, nedostaje mi energija.

Recite mi molim Vas šta da učinim?

Hristos je govorio da sreću ne treba tražiti na Zemlji. Zdravlje i blagostanje su posledica ispravnog pogleda na svet i pravilne unutrašnje težnje.

Onaj za koga novac predstavlja sreću, spreman je i da ubije zarad novca. Onaj kome blagostanje tela predstavlja sreću, posegnuće za razvratom i udovoljavaće nepcima; zarad materijalnog bogatstva će biti u stanju da izda i ukrade. Onaj kome je duhovnost najveća sreća, može da ubije drugog zbog ideje. A onaj za koga je sreća ljubav i težnja prema Bogu pomagaće bližnjem, sarađivati s njim i vaspitavati ga, brinući prvenstveno o uvećanju ljubavi u duši, a ne o novcu i drugim koristima.

Čini mi se da su za vas lepota i materijalna dobrobit postali simbol sreće, pri čemu je ta pogrešna smernica prodrla u vašu podsvest. A ono što čovek postavi iznad ljubavi, to mora da izgubi - takav je zakon Vasione. Trebalo bi da razmišljate o braku, deci, a vi ste se fokusirali na seks, udobnost i novac.

Ako lišće na drveću bude verovalo da je važnije od korena, tada će se drvo osušiti. Potreban je ispravan sistem prioriteta.

Zapravo se vama posrećilo - subbina vas je brzo postavila na svoje mesto. Što kasnije stigne kazna, čovek nagomila više problema. U Bibliji ne stoji uzalud: „Onog koga Gospod voli, tog i kažnjava“.

A zašto ste čitali moje knjige? Da biste pobedili na takmičenju u lepoti? Ili da biste pomogli svojoj duši? Razjasnite prvo sistem prioriteta, pa će onda i sve drugo doći na svoje mesto.

Mnogouvaženi Sergeju Nikolajeviču,

Već godinama proučavam Vaš sistem. On je prodro u moje meso i krv. Naučila sam da vidim volju Tvorca u svakom zamahu krila leptira! Vi ste postali moje oči.

Međutim, osećam da mi je sve teže da živim u Moskvi. Ljudi postaju sve negativniji i sebičniji. Možda je to zbog moje preterano blage prirode.

Zato Vam i pišem. Želim da naučim ezoteriju. Naročito zbog toga da bih upravljala ljudima, da bih sugestibilno uticala na njih kako bi postali bolji. O tome sanjam.

I želim da to naučim od Vas jer ste Vi za mene bezuslovan autoritet. Popeli ste se na sam vrh poznavanja skrivenih mehanizama Vladike Nebeskog, nadmašujući sveštenstvo, koje iz nekog razloga u svemu vidi đavolje maslo.

Želim da naučim bioenergetiku i budem ekstrasens. Takođe sam odlučila da se preselim iz Moskve: da dušom budem na selu, a glavom ostanem u Moskvi, budući da volim intelekt i duhovne vrednosti, pa se bez Moskve ne bih osećala dobro na tom planu.

Da li držite ezoterične kurseve? I koja je cena obuke?
Iskreno, Vaša poklonica.

Ljudima možete da upravljate na spoljašnjem planu. Međutim, na unutrašnjem planu ne treba upravljati dušama ljudi, to je opasno po zdravlje. Najbolje je da postanete primer na koji će se ljudi ugledati.

Svako je u suštini ekstrasens. Istovremeno, želja da postanete estrasens da biste uticali na suptilne planove - velika je greška. Suptilni planovi su teritorija Boga i upliv nepripremljene osobe u njih je samoubistven.

Ako želite da promenite svet, nemojte ga kritikovati i nemojte ljudima ništa „ubacivati u glavu“, već im na ličnom primeru pomozite da postanu bolji. Ukažite ljudima na pravilan put do Boga i oni će sami krenuti za vama.

Naučite da dobrodušno prihvativate one koji se prezrivo odnose prema vama, koji vam upućuju uvrede i pozleđuju vas. Tom veštinom je daleko teže ovladati nego ezoterijom.

Da biste pozitivno uticali na okolinu morate da budete dobrodušni, hrabri, nezavisni i energični. Pokušajte. Realno je to težak zadatak.

Želim vam uspeh na tom putu!

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Od srca sam zahvalna Bogu i Vama za sva dela i ogroman trud koji u njih ulažete.

Pokušavam da živim u skladu s Vašim sistemom. Da li sam postala bolja? Ne znam. Da li sam se približila Bogu? Nadam se. Postoji li još nešto što mi nije potpuno jasno? Naravno.

Odrasla sam u porodici u kojoj je bilo svega, osim ljubavi i radosti. Rasla sam bez poljubaca i zagrljaja, niko mi nije uputio nijednu nežnu reč. Često sam bila tužna i usamljena u porodici u kojoj je bilo petoro dece. Živila sam s maćehom, bez majke. Moj otac je isterao majku iz kuće i oženio se s drugom ženom. Jednom, kad otac nije bio kod kuće, majka je došla i zadavila tu ženu. Imala sam tada godinu dana.

Živila sam bez ljubavi sve dok se nisam upoznala s Vašim istraživanjima. Tada sam shvatila koliko je pogubno ubijati ljubav, a ja sam ponekad upravo to činila.

Sergeju Nikolajeviću, molim Vas, pomozite mi da shvatim zašto moje milosrđe i pomoći drugima uzrokuju teške posledice. Siromašnoj ciganki sam poklonila muževljevu jaknu, prethodno izvadivši neke papire

iz unutrašnjeg džepa. Nakon nekoliko meseci, muž mi je poginuo u saobraćajnoj nesreći usled preloma rebara u srčanoj oblasti.

Kasnije sam još jednoj prosjakinji poklonila svoje pantalone, a u zadnjem džepu se nalazilo nešto novca. Nakon nekog vremena - opet se desila saobraćajna nesreća u kojoj sam doživela prelom leve noge upravo na mestu gde je zadnji džep pantalona.

Poklonila sam novac rođaci koja je obolela od raka kože, a ubrzo je i moja čerka dobila rak kože na nosu.

Zašto me sustižu tako stroge kazne nakon što dam milostinju i pomognem ljudima?

Od svecoga srca Vam želim sreću, svako dobro i neka Vas Bog blagoslovi.

Nekom prilikom sam jednu svoju poznanicu posavetovao da u molitvi ponavlja sledeće reči: „Volim Vasionu, volim svoje bližnje, volim Boga“. Ponavljujući takvu molitvu, počela je da gubi vid. Ubrzo sam shvatio razlog tome: podsvesno nije postavila Boga na prvo mesto. Sistem prioriteta mora da bude ispravan jer je to od ogromne važnosti.

Zatim sam u Starom zavetu pročitao da je Bog „revnitelj“ (na ruskom ревнитель - ljubomoran - prim.prev.) koji oduzima sve ono što čovek postavi na prvo mesto. Kasnije sam spoznao da Bog nije ljubomoran. On nam pruža sve: ljubav, energiju, život. Kada nam nije na prvom mestu, prestajemo da Mu težimo. Kada nam je na drugom ili trećem mestu, težimo ka drugim ciljevima i gubimo sve: ljubav, zdravlje i život.

Prema tome, prva zapovest glasi: „Ljubi Boga iznad svega“. A druga, od Deset zapovesti, kaže: „Ne pravi sebi idola“, što faktički predstavlja upozorenje - da ljudi ne smeju da izgube vezu s Bogom.

Kada gubimo vezu s Bogom, nije nam na prvom mestu ljubav, već zadovoljstvo. Ljubav je iznad života, ona stvara ovaj život. Međutim, kad se čovek klanja životu i nagonima, preti mu opasnost da izgubi ljubav i tada se život završava. Ljubav je temelj kuće, a život su zidovi i krov.

Kao što je Hristos rekao, dve glavne zapovesti u judaizmu su: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim“ i „Voli bližnjeg svog kao samog sebe“.

Ljubav prema bližnjem i spremnost da se žrtvujemo je nešto što je sjajno. Međutim, poštujući drugu zapovest - „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“, ne smemo da ignorišemo prvu zapovest - „Ljubi Boga...“

Kada volimo bližnjeg svog, kada smo zbog njega spremni na sve, onda se pojavljuje opasnost da ga postavimo na prvo mesto i tako prekršimo prvu i drugu od Deset zapovesti.

Osnovna zapovest: „Ljubi Boga iznad svega“ mora strogo da se poštuje. Kada to zaboravimo, tada zapovest „Voli bližnjeg svog kao samog sebe“ može da nas udalji od Boga.

Radi se o tome da ljubav prema bližnjem može da utiče na nas tako što ćemo početi da mu se klanjamo i da krademo energiju od njega. Čovek koji se klanja drugoj osobi instinkтивno postaje energetski vampir.

Takva ljubav se pretvara u vezanost. Vezanost uzrokuje ljubomoru i agresivnost. Kada čovek koji je previše vezan živi među ljudima koji su mi slični, tada on, da bi sprečio svoju čvršću vezanost, počinje da ispoljava agresiju prema njima.

Čovek koji je izgubio ljubav prema Bogu ne živi ljubavlju, već nagonima. Kod njega je nagon za samoodržanjem na prvom mestu. Kao reakcija na najmanju neposlušnost ljudi koji ga okružuju i neusaglašenost sa onim što želi, on ispoljava agresiju i spremam je da uništi drugog. To je upravo ono što se događalo u vašoj porodici.

Sada nešto o vašem pitanju. Zašto vas je Bog kaznio nakon što ste pomagali ljudima?

Pokušajmo da razjasnimo kako deluju božanski zakoni. Kada se žrtvujemo i spasavamo osobu kojoj preti smrt - to je pohvalno, to je dobro delo. Kada pomažemo onome ko umire od gladi, dajemo mu hranu - to je takođe za svaku pohvalu, dobro delo. Ali ako čoveku svakodnevno budemo davali hranu, on će prestati da zarađuje, neće želeti da radi, tako da će se naše dobro delo pretvoriti u greh i zločin jer ćemo ga na taj način upropošćavati.

Kada prosjaku koji je jako gladan date hranu - kome će on biti zahvalan, kome će se klanjati? Vama. Zaboraviće na Boga. Međutim, kad nema šta da jede, razmišljaće o Bogu i uzdaće se u Njega. Umesto toga se oslanja na vas. Proizilazi da vaše dobro delo, vaša želja da pomognete drugima, kao i podvig spasavanja, tu osobu udaljavaju od Boga. Odnosno, žrtvujući se i pomažući drugima, činite zločin protiv njihove duše, kao i protiv sopstvene, u izvesnoj meri.

Šta činiti? Da li ne treba pomagati ljudima? U Indiji kažu: prosjaku ne treba davati milostinju jer je to njegova karma.

Rešenje ovog problema je u spajanju suprotnosti. Potrebno je da znamo kako da ispravno pomognemo čoveku, odnosno da shvatimo u kom obimu mu treba pomoći i da pri tom pomažemo pre svega njegovoj duši, a ne telu.

Kada nekome pružamo milostinju, ili mu pomažemo, trebalo bi da shvatimo kako to ne činimo za njega, već za Boga i u slavu Božju. Štaviše, osoba kojoj pomažemo to treba da zna, pa kada joj dajemo milostinju, ili joj pomažemo, možemo da izgovorimo: „U slavu Božju“. Onda će ona shvatiti da prvi impuls zahvalnosti treba da uputi Bogu. Tada će je naša milostinja, pomoć i žrtva podsticati ka Bogu, a ne udaljavati od Njega. Potrebno je da objasnimo čoveku da je naša pomoć usmerena ka njegovoj duši.

Voleti bližnjeg svog, brinuti se i žrtvovati pričinjava ogromnu sreću. Žrtvovanjem nešto gubimo, ograničavamo sebe i time povećavamo potrebu za ljubavlju i povezanost s Bogom. Žrtva je kao ispuštanje krvi - korisna je za zdravlje. Ali u tome postoji jedna nijansa: za zdravu osobu je ispuštanje krvi dobro, ali ozbiljno bolesnoj osobi to možda neće pomoći, već naškoditi.

Teško bolesna osoba je ona u kojoj ima malo ljubavi. Sve dok se vaša duša ne ispunji ljubavlju, još uvek je rano da se žrtvujete poput svetaca.

Navikli smo da mislimo kako je uvek dobro nekome pružiti pomoć u hrani, odeći ili novcu. Podsećam vas na drevnu kinesku poslovnicu: „Daj čoveku ribu, i on će biti sit jedan dan; nauči ga da je lovi i biće sit uvek“.

Ako svakog dana budete hranili čoveka ribom, on možda više neće osećati potrebu da nauči da je lovi. Zato, dajući mu ribu, treba da mu objasnite kako mora sam naučiti da je lovi i kako smo spremni da ga tome naučimo. Tada on više neće razmišljati samo o ribi - poslednjoj karici u lanci, već i kako će naučiti da je ulovi - odnosno, početi da se razvija.

Dakle, prva faza pomoći bližnjem je da ga nahranimo ribom. Druga faza je da ga naučimo kako da ulovi ribu. Postoji i treća faza.

Čovek je gladan. Zašto je gladan? Zato što ne zna kako da ulovi ribu. Ali zašto ne zna da je ulovi? Zato što je lenj: u njegovoj duši je malo ljubavi, jer ne veruje u Boga.

Ako takvog čoveka naučimo da ulovi ribu, on će postati gordiji, povećaće mu se osećaj važnosti a vera u Boga će mu dodatno oslabiti. To je slično situaciji kad se izlečenjem čovekov karakter može pogoršati - jer

mu bolest ne dopušta da greši, kako su govorili apostoli. Bolest u određenoj meri pročišćava dušu. Da biste se izlečili, potrebno je prvo pomagati duši, a zatim telu.

Znači - nije najvažnije nahraniti čoveka ribom, pa čak ni naučiti ga da je upeca. Najvažnije je naučiti ga kako da se odnosi prema životu da bi se u njemu probudila želja da se razvija i uči. Tada će naučiti da upeca ribu, ali i da je podeli s drugima.

Najvažnija pomoć je kad pomažemo čovekovoj duši, te razvoju i poboljšanju njegovog karaktera. Kada pružamo takvu pomoć, onda mi, čak i podsvesno, blagotvorno utičemo na druge ljudе, jer oni osećaju naše unutrašnje stanje.

Kada čovek postane vernik, on shvata da: kada nekome nešto poklanja ili žrtvuje, to čini u ime Boga i za slavu Božju, kako bi se onaj kome pomaže - približio Bogu. I kada vernik od nekog nešto dobija, on zahvaljuje Bogu, a kad nekog voli, tada u njemu prvenstveno voli Boga. To je poštovanje prve zapovesti: „Ljubi Boga iznad svega“.

Kada se žrtvujemo, onda se žrtvujemo Bogu bez obzira na to kome pomagali. Kada dobijamo pomoć, dobijamo je od Boga, bez obzira na to od koga nam ona pristiže. Kada to budemo shvatili, onda naše žrtvovanje neće uništavati duše drugih ljudi, a primanje darova neće uništavati našu dušu.

Prvenstveno moramo da pomognemo sebi, svojoj duši, da postavimo ispravne prioritete, kao i da shvatimo zašto živimo, zašto pomažemo drugima. Potrebno je da shvatimo i osetimo da je Bog na prvom mestu, a sve ostalo je na drugom. Tada nas žrtva i pomoć drugima neće uništiti, već ojačati.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Molim Vas, možete li da mi pomognete savetom? Ako možete, izložiću detaljnije problem ili ću poslati fotografiju.

Po drugi put čitam Vaše knjige. Prvi put sam ih čitala davno, a sad to činim pažljivije. Svaki dan u sebi izgovaram pozitivne afirmacije poput: „Volim i prihvatom sebe; volim ceo Univerzum, Boga, ljudе. U mom životu je sve dobro; volim i voljena sam, u harmoniji sam sa sobom i Vasionom. Bog mi daje sve što mi je potrebno i dobra koja su mi namenjena prihvatom s ljubavlju i zahvalnošću“.

U mojoj predačkoj lozi bile su prisutne teške bolesti i rane smrti. Pre godinu dana mi je odstranjen tumor u glavi (meningiom). Svojoj deci želim blagostanje, zdravlje i sreću. Počinjem od sebe, odnosno odavno shvatam da čemo za sve odgovarati. Takođe želim da poboljšam svoju sudbinu, prvenstveno - na nivou duše, dok mi je materijalno blagostanje na poslednjem mestu.

Nedavni događaji su mi uzdrmali duševno stanje. Sama ne mogu da se iskobeljam, na duši osećam kamen. Muče me uvrede i ono što nisam mogla da oprostim.

U kom pravcu da idem? Da li treba da nastavim s ponavljanjem pozitivnih afirmacija? Šta još treba da radim? Po pitanju hrane sam shvatila, a da li postoji još nešto?

Molim Vas, pomozite mi. Izgubila sam volju za životom, u apatiji sam. Znam da moj život nije najgori i da ima gorih. Ne smem da sednem i prekrstim ruke, već bi trebalo da se lečim.

Hvala Vam što postojite. Čekaću odgovor.

S poštovanjem.

Za početak ču vam dati savet - pročitajte moje knjige još nekoliko puta. Možda ćete, pri pažljivijem čitanju, videti da su fraze poput: „Volim sebe, volim ceo Univerzum“ i dr. - opasna greška. Bog uvek mora da bude na prvom mestu.

Oprostite mi, ali ni ranije nisam na konsultacije primao lenčuge, a uopšte više ne vršim prijeme i konsultacije pacijenata. Pogledajte seminare, poboljšajte svoj karakter.

Podsećam vas da prema informaciji treba da se postavite vrlo ozbiljno jer je ležeran odnos prema njima opasan. Želim vam uspeh!

PREPISKA S ČITAOCIMA

PRIČA JEDNE LEZBEJKE

PISMO br. 1.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Moja priča je tako... višeslojna. Teško mi je da pišem, ali Vas molim da me saslušate.

Ja sam lezbejka. Devojčice su mi se dopadale od detinjstva, ali tome nisam pridavala veliki značaj jer su me odgajali kao devojčicu, pa sam uvek znala da će se, kad porastem, udati, promeniti prezime, imati decu i dr. Ali sve je ispalo drugačije. Neću ulaziti u detalje, jer nije reč o mojoj seksualnoj orientaciji, već o drugoj osobi.

Kada sam imala 25 godina, upoznala sam devojku po imenu „O“. Ona je heteroseksualna i u tom trenutku se razvela od muža i prolazila kroz težak period. Sprijateljile smo se, a zatim sam se zaljubila u nju do te mere da sam na sve zaboravila.

Preselila sam se u njen grad i počele smo da živimo zajedno. Sedam godina smo živele u potpunoj harmoniji. Jedino što je, za mene lično, zasenilo naš odnos, bilo je to što je ona uvek bila hladna u seksu. Međutim, četiri godine ja to nisam primećivala - uopšte nikoga oko sebe nisam videla, bila sam usmerena na odnos s njom, svoj život, karijeru i bila sam srećna.

Nakon četiri godine mi se desila usputna veza, ali se prilično brzo završila na moju iniciativu: nisam želela da spavam s drugom ženom, bez obzira na postojeću seksualnu glad.

Uopšte je sve bilo dobro, međutim, nekoliko dana uoči našeg sedmogodišnjeg jubileja, naglo sam je ostavila zbog druge devojke. Kako sam smatrala, razlog je bio u nedostatku seksa. Odnosi s novom devojkom se nisu odmah srećno uskladili, pa sam i nju varala. Godinu dana kasnije su joj dijagnostikovali multiple sklerozu.

Ostala sam u kontaktu sa O., nekako smo se sroдile. Pouzdano mogu da izjavim da je ona osoba koju volim, ali ne kao partnerku ili sestru, već na neki drugi način. Naši odnosi su prerasli sve definicije...

Život mi se menjao i bilo mi je sve teže. Menjale su se žene, nazadovala sam na dobrom poslu, a ni danas se ne pronalazim u svojoj

profesiji, iako mi je nešto iznad četrdeset godina.

Nakon našeg rastanka, O. je takođe dugo bila sama, a zatim je upoznala muškarca nekoliko godina mlađeg od sebe, pa su počeli da žive zajedno. Ona je želela decu, on se tome nije protivio i generalno - sporazumeli su se. Lekari su joj rekli da će teško ostati u drugom stanju jer je imala probleme na materici zbog čega bi trebalo da bude strpljiva.

Ubrzo nakon što su počeli da žive zajedno, kod nje je došlo do upale zglobova ruku i nogu. Posle lečenja ostala je u drugom stanju i carskim rezom je rodila sasvim zdravu devojčicu. Ja sam bila kuma na krštenju deteta i bila sam srećna, jer nemam svoju decu iz razumljivih razloga.

Godinu dana kasnije, O. je odvezla hitna pomoć i dijagnostikovan joj je rak debelog creva. Operisana je i jedva je preživela. Zatim su počele metastaze, pa je usledilo još niz operacija... Shvatam da umire. Bolesna je već godinu i po dana i ja se sve vreme molim za nju.

Sergeju Nikolajeviću, šta se dešava? Recite mi. Da li uništavam živote ljudi s kojima dolazim u kontakt? Zbog čega je ona toliko kriva? Jer, ja sam bila ta koja je zgrešila protiv ljubavi i protiv morala, a ponekad sam gazila najsvetliju ljudsku osećanja. Ali nisam se razbolela ja, već ona. Nikada nikome nije uputila grubu reč, prihvatala je ljude kakvi jesu.

Nemojte me odbiti, molim Vas, uputite mi barem lepu reč. Osećam da je preostalo malo vremena, ali verujem da se situacija može popraviti.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Čovek se prvo udaljava od Boga, gubeći osećaj jedinstva s Tvorcem. Za njega ljubav više nije na prvom mestu, već ego, sposobnosti, osećaj nadmoći, želja da kontroliše i vlada. To je krah prve zapovesti, greh đavola, inicijalna šteta koja se nanosi duši.

Zatim se ljubav pretvara u požudu, strast i vezanost. Druga faza greha je neprihvatanje Božje volje, koja osujeće strastvene želje, ometa u pristizanju naslade. To je greh Adama i Eve, klanjanje nagonima. Pojavljuju se gnev, ljubomora, zavist, u čijoj osnovi leži strast. Treća faza je pohlepa i spremnost da se ubije u trenucima kada je osujećena realizacija želja. To je greh Kaina.

Vezanost za voljenu osobu počinje da uništava čoveka. Dešavaju se preljube kao i podsvesni pokušaj da se voljena osoba spasi. Ili se pojavljuje snažna ljubomora, sa podsvesnom željom za njenom smrću, i tada voljena osoba počinje da oboljeva, pa joj preti čak i smrt.

Nadalje sledi faza Sodome i Gomore: dolazi do promene seksualne orijentacije da bi se usporio program uništenja suprotnog pola. Na početku promena seksualne orijentacije pruža čoveku predah: tu su osećanja, strast, a vezanost i agresivnost se još uvek nisu zahuktale.

Sledeća - preposlednja faza: bolest ili smrt voljene osobe. Upravo se u ovoj fazi vi sad nalazite.

I na kraju, poslednja faza su vaše bolesti ili smrt, čim prema nekome osetite ljubav. Ili druga varijanta: može doći do odbacivanja ljubavi, a zatim će nastupiti pokušaj da se duševni bol ublaži kroz raznorazna spoljašnja zadovoljstva.

Promenu treba da počnete od prevazilaženja gordosti. Gledajte moje video-materijale, čitajte knjige. Imate šansu.

PISMO br. 2.

Oprostite što sebi dopuštam drskost da Vam ponovo postavim pitanje. Da li je ubijam svojom nesavršenom ljubavlju?

Bez Vašeg sajta ne idem na počinak. Kopam po sebi već dve godine, pretresla sam svu unutrašnju „prljavštinu“, priznala sam sebi ono što sam uporno izbegavala...

Mislila sam da izlazim na kraj s gordošću. Na koji način bih mogla brzo da smanjam gordost kako bih dobila na vremenu? Pitanje je glupo, ali sam potpuno zbumjena.

A što se tiče odricanja od ljubavi - da, to je istina. Moje srce je poslednje dve godine ledeno...

Pokušavam da održim duševnu ravnotežu, da se ne prepustim osećanjima krivice i da ne padnem u uniniju.

ODGOVOR

Pogledajte sedam predavanja na DVD „Oblici gordosti“ kao i poslednje seminare. Neophodno je da se razvezete od svega, kao i da

postite, molite se, osamljujete.

PISMO br. 3.
(nakon dve nedelje)

Ona je juče umrla...

ODGOVOR

Nekad je bio običaj da se kaže: „Otišla je Bogu na istinu“. Ako nije moglo da se pomogne telu, potrebno je pomagati duši. Harmonizujte je i tada ćete pomoći i njenoj duši.

Na sebe ne treba preuzimati mnogo, budući da nije poznato šta je tačno uzrokovalo smrt ove žene. Možda joj je isteklo vreme i posle nekoliko godina će se ponovo roditi. Naša želja da pomognemo bližnjima ne bi trebalo da se pretvori u unutrašnji protest protiv Božje volje, odnosno u borbu s Bogom jer to šteti i duši i telu.

Nastavite da spasavate svoju dušu, nemojte da se zaustavljate. Na suptilnom planu, s ljudima koje volimo se ne rastajemo ni posle smrti.

Međutim, verujte mi da vam s godošću tek predstoji da radite i radite.

PISMO br. 4.

Verujem Vam, Sergeju Nikolajeviću, i prihvatom ono što se događa. Naravno, tugujem, i ponekad se javlja pitanje: „Zašto?“, - ali radim na tome.

Zbunile su me Vaše reči o mojoj visokoj gordosti zato što je uopšte ne osećam u sebi. Pokušavam da osetim ono o čemu govorite na predavanjima, ali još uvek ne mogu da proniknem...

Intenzivno sam radila na odnosu prema roditeljima, jer je moja ogorčenost na njih bila ogromna budući da je majka prema meni bila gruba još od detinjstva. Uspela sam da je opravdam pred sobom, sažalim se i zavolim je. U suštini, uvek me je nešto vuklo ka njoj, ali ona to nije razumela. Sada sam srećna zbog toga jer sam konačno izgubila

želju „da porastem i da svima pokažem“. Nedavno sam s majkom prvi put razgovarala iskreno - povremeno je dolazilo do blago povišenog tona, ali nam je razgovor obema doneo olakšanje.

Hvala Vam, Sergeju Nikolajeviću. Zamislila sam se nad tim da ako ja ne mogu da shvatim gotovu informaciju, koliko je tek Vama snage potrebno da je oblikujete...

Oprostite mi ako sam nešto pogrešno rekla.

ODGOVOR

Kainov greh se manifestuje kao konzumerizam, zavist, pohlepa, ljubomora, ogorčenost, nespremnost na žrtvovanje, oprاشtanje, želja za osvetom.

Greh Adama i Eve se ispoljava kao odbacivanje onoga što se dogodilo: žaljenje, tuga, nezadovoljstvo sudbinom, neslaganje sa Božjom voljom; kao neprihvatanje onoga što se događa: gnev, ljutnja, razdražljivost, osuda sveta i ljudi; kao i poricanje budućnosti: strah, uninije, nepoverenje u sebe.

Neprihvatanje raspada prošlosti, sadašnjosti i budućnosti - posledica je vezanosti za vreme. Vezanost zahteva da ono što volimo bude večno i zato takva osoba ne može da prihvati promene koje joj je Bog poslao. Međutim vreme je sekundarno u odnosu na Boga; čovek se klanja vremenu kad izgubi jedinstvo s Bogom.

Prvi deo greha Adama i Eve je nepokornost Bogu, neprihvatanje Njegove volje; drugi je greh Adama i Eve, a to je klanjanje životu, vezanost za njega, koja se ispoljava kao požuda, pohota, proždrljivost, laži zbog zebnje za život, poklonjenje zadovoljstvu, spremnost da se počini zločin radi očuvanja i produžetka života. Taj greh, koji nastavlja da traje i u deci, vodi ka greha Kaina.

Mi u sebi ne osećamo greh đavola - najinteligentnijeg, najlepšeg, najtalentovanijeg i najduhovnijeg bića. Đavo nije pio, pušio, činio preljubu, prejedao se, bio pohlepan, zavidan, nikoga nije osuđivao, niti se bilo čega plašio - samo je izgubio osećaj jedinstva s Tvorcem, zaboravio je da je nastao od Boga i osetio je sebe, svoje „ja“ potpuno nezavisnim od Njega. Đavo je svoju volju postavio na prvo mesto i nije želeo da se potčinjava Bogu.

Bog i ljubav su nam potrebni kao vazduh. Kada u čoveku slabi potreba za Bogom i ljubavlju, on zaboravlja na prvu zapovest i počinje da se klanja Božjim tvorevinama kao da su one Bog. Duša mu postepeno gubi ljubav, koja se pretvara u strast, vezanost i, umesto sreće, prvo mu pristiže zadovoljstvo, a zatim ljubomora, strah i osećaj beznađa. Energija duše se troši a zatim mu duh i telo slabe.

Čovek nastoji da izbegne patnju i da uroni u duhovno uživanje: blagostanje, vlast i novac. Ali stanje mu se time ne poboljšava i on se spušta na telesni nivo: hranu, alkohol, droge, seksualne perverzije koje mu uvećavaju zadovoljstvo. A dalje nastupa opustošenost na svim nivoima, dolazi do raspada subbine, pojavljuju se bolesti i, na kraju, smrt dolazi kao izbavljenje od potpunog raspada duše.

Teško nam je da zamislimo koliko je naša podsvest opterećena vezanošću za sve nivoe postojanja. Mi sebe procenujemo sudeći po spoljašnjem stanju u kome se nalazimo, a ta procena često biva pogrešna.

P.S. Privlačnost prema istom polu zaštitna je funkcija tela. Kada čovek ostane bez suptilne energije duše, s Višeg plana mogu da mu daju ljubav, ali mu pritom uskraćuju mogućnost potrošnje velike količine energije.

Ljubav prema suprotnom polu zahteva ogromnu količinu energije da bi se osigurao život budućih potomaka. Međutim, ako energije budućnosti nema, automatski dolazi do prestrojavanja na režim štednje. Energija i budućnost nestaju kad nivo gordosti u podsvesti prekorači smrtni nivo.

Dakle, i dalje vam predстоji dosta rada na sebi. Veliki brod - velika plovidba.

PISMO br. 5.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,
Kad je reč o brodu, da li to znači da onaj ko čini velike prestupe, mora i da ih otplati s velikom cenom?

Proizilazi da mi energija nedostaje od rođenja; otkad znam za sebe zaljubljivala sam se u devojčice, u osmoj, desetoj, dvanaestoj i petnaestoj godini.

Da, potpuno ste u pravu. Kad malo bolje razmislim, još uvek nisam ni počela rad na sebi. A „odozgo“ mi bacaju jednu situaciju za drugom i drago mi je da sam bar naučila da ih prepoznam, a da ne upadam u paniku ili agresiju, kao što je to bio slučaj ranije.

ODGOVOR

Vaša predačka loza je krenula u pogrešnom pravcu. To je ono što se naziva „loza koja izumire“. Kada se gresi i greške akumuliraju do određenog nivoa, smer se automatski menja ka samouništenju. Zbog toga vam je od detinjstva budućnost bila „odsečena“. Dakle, predstoji vam da još radite i radite.

PISMO br. 6.

Ne želim da Vas zamaram s pojedinostima, ali stvari su suprotne, maltene obrnute. Dede i babe, tetke i stričevi, rođena sestra kao i druge sestre i braća - svi su zdravi i bogati. U mojoj lozi svi su bili dugovečni. Jedino sam ja kao ružno pače.

ODGOVOR

Odlično! Znači, situacija je bolja nego što sam očekivao. Izgleda da problem nije toliko u karmi predačke loze, koliko u vašim prošlim životima.

Međutim, zdravlje i blagostanje nisu glavni pokazatelj ispravnog unutrašnjeg smera. Ako mi kažete da je kod svih vaših rođaka sjajan i karakter, da verujem u Boga i da dobro postupaju u životu - biću iznenađen.

PISMO br. 7.

Ne... Oni su nevernici, obmanjuju, uvek pokušavaju da prisvoje tuđ novac... To je istina, neću da grešim dušu. Nisu svi tome skloni, ali je

tendencija u celini takva.

Moj otac je nekako bolji, ali je usredsređen na spoljašnje simbole blagostanja. Ako nešto nije u redu na tom planu, to ga jako potresa.

ODGOVOR

To i jeste loza koja izumire, a vi ste - prva lasta. Imajte na umu: u vašem detinjstvu nije bilo nikakvih nesreća, bolesti, trauma - samo je došlo do izmeštanja seksualne orijentacije. Najgori gubici su oni koje ne primećujemo. Zalihe izdržljivosti predačke loze su bile velike i zato su imali dovoljno vremena da počine mnogo grehova. A sada Vasiona uzvraća udarac - uključuje se sistem samoregulacije polja.

U Bibliji je napisano: „U te dane neće se više govoriti: Oci jedoše kiselo grožđe, a sinovima trnu zubi. Nego će svaki za svoje grehe poginuti; ko god jede kiselo grožđe, tome će zubi trnuti“ (Knjiga proroka Jeremije 31:29,30). Doći će vreme kada će ljudi sami požnjeti posledice svojih grehova. To je ono što se zove ubrzanje vremena, koje su mnogi već primetili. Ili - približavanja Carstva Božjeg, ako govorimo biblijskim jezikom.

PISMO br. 8.

Sergeju Nikolajeviću, pred mnom je samo jedan izbor: da ne sedim i ne jadikujem: "Kakvi su gadovi bili moji preci" ili „Zašto mi je zapalo takvo parče“. Nemam koga da krivim ni za šta, a da svoje greške prebacujem na drugoga, takođe je glupo. Radiću na tome, a zatim - kako Bog da.

S poštovanjem i zahvalnošću...

ODGOVOR

Preci su vam baš onakvi kakvi ste sami bili u prošlim životima. Više puta sam govorio o ovom principu usaglašenosti.

Sada znate gde treba da idete, a to je, verujte mi, velika sreća. Kada nas tuku, a mi ne shvatamo zašto i ne znamo gde da pobegnemo - to je nesreća.

Radujte se. Život je lep. Bog nas voli.

ČAROBNI ŠUT

PISMO br. 1

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,
Od srca sam Vam zahvalna jer pružate znanje i pomažete ljudima!
Iskreno, još uvek nisam pročitala Vaše knjige, ali sam oduševljena
klipovima postavljenim na internetu i mislim da sam ih sve gledala. Oni
čoveka nadahnjuju da radi na sebi i da se pozitivno menja.

Oprostite mi, molim Vas, ali imam jedno trivijalno pitanje. Molim
Vas da mi pomognete i kažete na čemu konkretno treba da radim.
Suprug i ja više od godinu dana ne uspevamo da začnemo dete. Znam da
sam agresivna, gruba, uvredljiva i gorda, ali trudim se da se promenim.
Muž kaže da su moje promene ogromne, ali očigledno nisu dovoljne, jer
i dalje ne možemo da imamo bebu.

Lekar kaže da mi je povišen muški hormon, ali ne želim da se lečim
hormonalnim tabletama, već nastojim da lekove uopšte ne koristim.

Imam 28 godina, muž je 5 godina stariji od mene, u braku smo 3
godine. Oboje smo vegetarijanci i već 5 godina proučavamo Vede.
Međutim, ne mogu do kraja da shvatim šta je ono na što mi Bog ukazuje,
na čemu treba dodatno da radim.

Molim Vas za savet. Unapred hvala na odgovoru!

ODGOVOR

Proučavate Vede i gledate moje video-snimke, što je dobro.
Možete li da mi kažete šta je napisano u Bhagavad-giti, koji je smisao ove
knjige? I o čemu je reč u video-klipovima - odlomcima iz mojih
predavanja i seminara?

PISMO br. 2.

Hvala Vam što ste mi odgovorili!
Bhagavad-gita, isto kao i Vi, govori samo o jednom: odbacujući
sve, treba se svim srcem predati Gospodu. Razvijati ljubav prema Bogu.

Videti Boga u svemu. Postaviti Boga u središte svog života. Uvek Ga se sećati i nikada na Njega ne zaboravljati.

Svesna sam da se ovih istina ne pridržavam celim bićem, veoma sam vezana za materijalne stvari, za muža i roditelje. Ali u mom životu uvek postoji snažna povezanost i komunikacija s Bogom. Najverovatnije da to nije dovoljno...

ODGOVOR

Teoriju znate, što je dobro. Međutim, uzroci koji dovode do povišenog muškog hormona i kako se u praksi realizuje ljubav prema Bogu - izloženi su u mojim knjigama, i to ne u obliku odlomaka, već sistematski.

Uzgred, u njima je takođe napisano zašto lenjost i potreba da nešto dobijamo „zabavaju“ smetaju u radu na sebi.

Želim vam uspeha!

PISMO br. 3

Strog odgovor. Hvala Vam na pažnji.

ODGOVOR

Nema na čemu. Takođe Vam savetujem da se upoznate s predavanjima „Oblici gordosti“. Neće smetati.

PISMO br. 4

Oprostite mi, ali zbog Vaših reči sam izgubila raspoloženje i entuzijazam da bilo šta radim ili čitam. Reči Sergeja Nikolajevića su mi uvek donosile toplinu na duši i želju da se razvijam. Zbog toga shvatam da nisam komunicirala s njim, već s njegovim pomoćnikom.

Vi mene uopšte ne poznajete da biste pisali o alavosti i lenjosti. Kao neko ko poštuje Sergeja Nikolajevića daću Vam savet: molim Vas, pažljivije se obraćajte ljudima koji Vas mole za pomoć. Jer se u suprotnom dešava ne samo što ne pomažete, već - pogoršate njihove probleme.

Oprostite mi još jednom zbog pritužbi i ranjivosti, trudim se da budem iskrena. Niste u obavezi ništa da mi odgovarate. Neću prema Vama na duši da nosim nikakvo zlo. Nudim prijateljstvo.

ODGOVOR

Moram da vas razočaram - komunicirali ste baš sa mnom. A to što ste izgubili entuzijazam - pokazatelj je vaše gordosti, odnosno potpunog neprihvatanja onoga što ne odgovara vašim idealima, vašoj slici sveta.

Želite da imate decu, a za to je potrebno da naučite da se potčinjavate - prihvatile volju Svevišnjeg. Uz to i da prihvivate bol, oprštate i menjate se - a to je bolan i mukotrpan proces. Međutim, ispostavlja se da su vama potrebne samo pozitivne emocije. Takođe, to što se niste potrudili da pročitate moje knjige, u kojima su opisani konkretni načini kako da promenite sebe, samo govor o tome da živite u svojoj idealnoj udobnoj čauri i ne želite da izađete van njenih zidina.

Mnogim ljudima sam uspeo da pomognem ne zato što sam ih milovao po glavi, već zato što sam im govorio istinu, koja je ponekad bila surova. Promene bez raskidanja vezanosti, bez gubitaka, askeze i žrtve nisu moguće, jer je promena u izvesnoj meti - samouništenje. Ali kada u čoveku postoji bolesna taština, ne može biti reč o žrtvi.

U pravu ste, ja vas ne poznajem. Ali vaša pisma su dovoljna da oblikujem određenu predstavu o vašem karakteru. Tražite pomoć, ali pritom niste spremni da žrtvujete čak ni svoje vreme da biste pažljivo pročitali moje knjige.

Nažalost, vaši odgovori ukazuju na prilično površan pristup zadatku, a problem koji imate je ozbiljan. Pročitajte moje knjige ako skupite energiju da potisnite ambicije. Pogledajte sebe sa strane i nasmejaćete se, verujte mi.

Želim vam uspeh!

PISMO br. 5

Da, potpuno ste u pravu! Jeste tako. Znam da mi je gordost velika, ali nisam mislila da je tako ozbiljno. Pogledala sam video-klipove o gordosti, tamo sam opisana baš ja.

Ukoliko Vam ne bih uputila kritiku, ne bih ni dobila čarobni šut. Hvala Vam. Čim se malo saberem, počeću da ozbiljno proučavam Vaše knjige.

Hvala Vam što ste me otreznili i ukazali na ono što mi je najbolnije. Oprostite ako sam Vas nečim uvredila.

ODGOVOR

Proces je krenuo. Čestitam vam!

POBEDA

PISMO br. 1

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Pišem vam iz očajanja. Od najranijeg detinjstva mucam i imam strah da govorim. Pri tom, ne postoje nikakva fizička odstupanja, sa ukućanima razgovaram bez ikakvih problema. Najveći strah mi izaziva kratka interakcija s ljudima, kao i moj odgovor, kada me neko oslovi po imenu.

Potičem iz siromašne provincijske porodice; diplomirao sam na Moskovskom državnom univerzitetu s najvišim ocenama, bio sam najbolji student Ekonomskog fakulteta. Dobio sam stipendiju Evropske komisije za upis master studija i trenutno studiram u Francuskoj. Sve to u velikoj meri dugujem upravo mucanju, koje sam se trudio da kompenzujem.

Pre nekoliko godina su mi predlagali distacionu pomoć, ali sam ja odbio plašeći se da je ne dobijem „džaba“, a da nisam pobedio osnovni uzrok. Međutim, svoj problem nikako ne mogu da prevaziđem. Mučim se, dok mi se iz drugog plana pogoršavaju odnosi s roditeljima, postajem sklon ka suicidu.

Molim Vas, pomozite mi. Veliko hvala unapred!

ODGOVOR

Koliko ste knjiga pročitali? Koliko seminara ste pogledali?

PISMO br.2

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam na odgovoru! Pregledao sam veliki broj Vaših seminara. Knjige, priznajem, nisam čitao, a to će obavezno uraditi.

S poštovanjem...

ODGOVOR

Mucanje je zaštitna reakcija. Reakcija na šta? Na strah. A šta je strah, zašto se on pojavljuje?

Da bi živo biće opstalo, ono mora da vrši procenu i kontrolu situacije. Da bi se situacija kontrolisala, potrebno je oslobođanje energije. Čovek je skup energije. Mi imamo fizičku energiju, a postoji i suptilnija - životna energija, koja se u ovom slučaju i troši. Nazovimo je nervnom energijom.

A sad zamislite da ste suočeni sa situacijom koja se pojavljuje potpuno neočekivano, neshvatljiva je i ne možete da je kontroliše. Šta će se desiti? Može doći do nekontrolisanog oslobođanja energije. Pri čemu takvo oslobođanje može da pričini štetu potomstvu, jer smo na dubljem nivou jedna celina s njima. To je zaista opasno i taj proces mora biti zaustavljen - čak i po cenu smrti onoga ko tu energiju gubi. U takvim slučajevima se dešava da mu prepukne srce, da poludi, dobije infarkt, moždani udar... Strah koči odliv energije, odnosno - ima zaštitnu funkciju.

Zašto je, pak, Hristos govorio o tome da se ne treba plašiti budućnosti? Čovek koji je vernik može da shvati: Bog svim upravlja, On zna budućnost. To znači da na sebe ne treba uzimati previše jer Bog upravlja svime. Iz tog razloga se vernik, koji se uzda u Boga, ne plaši budućnosti.

Međutim, čovek sa velikom gordošću pokušava potpuno da kontroliše situaciju, što može da dovede do ogromnog, veoma opasnog oslobođanja energije. Zaštita funkcioniše u obliku straha, panike, stupora, odnosno kočenja svesti, koja i teži da potpuno upravlja situacijom.

U suštini, čovek kontroliše situaciju posredstvom osećanja, odnosno podsvešću. Svest nije u stanju da to učini i zato njen pokušaj da kontroliše može da dovede do ogromnog odliva energije. Ovaj odliv mora biti zaustavljen. Mucanje je blokiranje svesti s ciljem spasenja od smrti.

Kako prevazići mucanje? Potrebno je da naučimo da se ne plašimo budućnosti više nego što je dopušteno. Čovek mora da nauči da prihvata Božju volju. Treba da živi osećanjima, a ne mislima. Nije uzalud rečeno: „Blaženi siromašni duhom“. Neophodno je da prevaziđete gordost, čiji je jedan od glavnih znakova - preterana uzrujanost svesti.

Da bi se to promenilo, potrebno je da pređete put koji je opisan u mojim knjigama, a ne da lovite fragmente s površine i koristite ih kao tabletu za momentalno ozdravljenje. Ako želite prave rezultate - zaboravite na princip „zabadava“.

Želim vam uspeh!

P. S. Kada ljudi izgovaraju reči pevajući, mucanje se smanjuje ili potpuno prolazi. Zašto? Zato što se u čoveku, dok peva, rasplamsavaju osećanja, odnosno duša, a svest se usporava i odmara.

Što češće pevajte - tada će vam duša oživeti, a gordost će vam se umanjiti.

PISMO br. 3

Poštovani Sergeju Nikolajeviću, puno Vam hvala, veoma sam Vam zahvalan!

Kupio sam i preuzeo s Vašeg sajta knjige, koje će svakako čitati. Apsolutno ste u pravu u vezi gordosti, potrudiću se da je prevaziđem.

Često govorite o ljubavi prema Bogu; dobivši od Vas tako lepo i ohrabrujuće pismo, istu takvu ljubav u ovom trenutku osećam prema Vama! Želim vam uspeha i sreće u svemu!

Mnogo Vam zahvalujem na savetima, pokušaću da ih ostvarim i da ne klonem duhom.

S poštovanjem i zahvalnošću...

PISMO br. 4.
(osam meseci kasnije)

Poštovani Sergeju Nikolajeviču, veliko Vam hvala!
Vaše knjige su mi puno pomogle i Vaš odgovor mi je jako puno
značio.

Život mi je postao mnogo lakši, negativnosti su se smanjile. I
mucanje je faktički prestalo. Uspešno sam završio fakultet.
Hvala Vam još jednom. Želim vam sve najbolje, ljubavi i dobrobiti!
S poštovanjem...